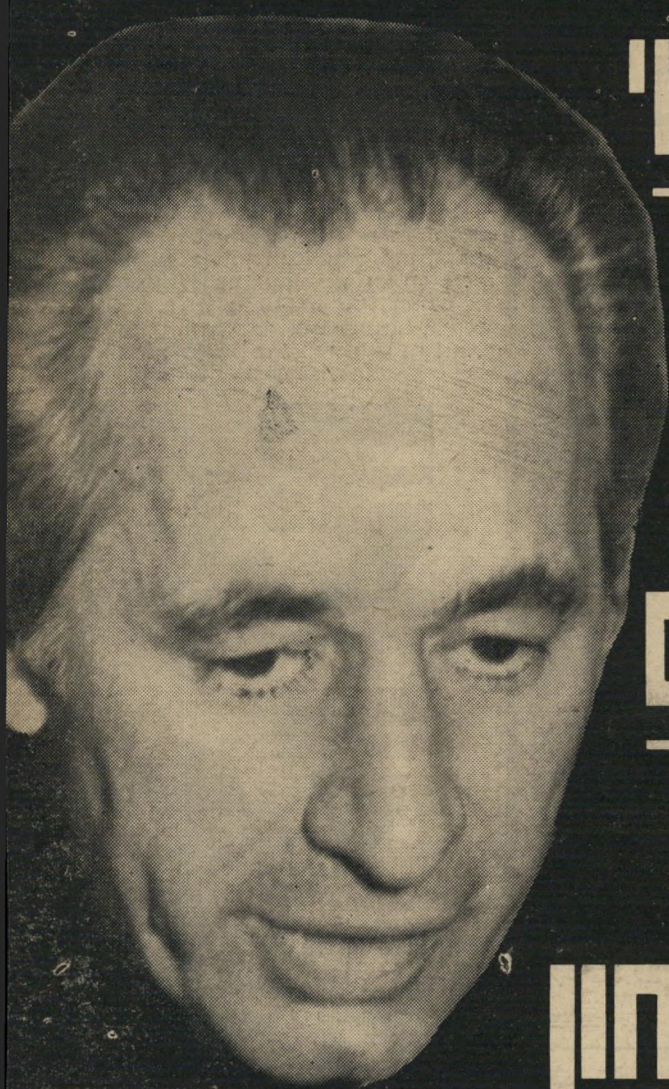

העולם הזה

המאבק הסמוי

בין

אריק שרון

ושימעון פרס

על

תקציב הביטחון

הקרב על נהגי הקצינים

דירות השדד של העשרים

כוס מים עם: שר העבודה והאבטלה

אבטלה? מה פתאום אבטלה?

אין מילה כזאת ■ אנחנו ערוכים כנגדה ■ לא נכיר בה ■ נכרית אותה

אנחנו (בהיסוס): אבטלה??

שר העבודה (נמרץ): אבטלה? מה פתאום אבטלה?

אנחנו (נבוכים): מצב כלכלי, צינור המשק...

שר העבודה (חסון): אין אבטלה. לא היתה ולא תהיה.

אין מילה כזאת. לא שמעתי על קיומה לפני 1948.

אנחנו (מבווישים): בכל זאת?

שר העבודה (גמיש): אנחנו לא מכירים באבטלה. לא

נכיר בה. (בקוממיות) לאתרונה הקימונו מטה מיוחד למיל-
חמה בה. אנו ערוכים. (בוטח) אנו בטוחים.

אנחנו (קטנטנים): יש תוכנית אופראטיבית?

שר העבודה (תקיף אך שליו): נגד מי? נגד מה? יש
שמונה-עשר אלף מקומות עבודה פנויים. (צמא) המשק
צמא לידיים עובדות. נכשיר ונעביר! נסב ונסובב! נמייך
ונשרייך! נשיר ונרונגן! מחקל לקקל, מתעץ למעץ,
מביגוד לסידור.

אנחנו (בסקרנות): אז מה?

שר האבטלה (בביטול): המובטלים-לעתיד יכולים
להירגע. אנו נכרית אותה! נשמיד אותה בבסיסה! לא
ניתן לה להשתולל כאן! אנחנו מוכנים! רק שתבוא. רק
שיהיה לה אומץ! אנחנו נראה לה. ובכלל, שטויות! הרי
היא לא קיימת.

קבוצת לאימובטלים מקבלים בכריכה הודעת השר
בולטים במיוחד: שמעיה (ממשקף) ואבטליון

זילברגיאדה

להיות או לחדול?

שחקן עמרני כהמלט-זענטלאטור

שני שירים. בתפקיד אדי השחקן גבי
עמרני.

„ז'אנט, את דרעק!"

מחזה עם פזמונים על-פי „ז'אן ד'ארק",
מאת ג'ב. שאו וי. זילברג.

ז'אנט המסטולה שומעת קולות מיס-
תוריים בלילה. שמים לה עלוקות על
הגב. לוקחים אותה לתימני זקן שמכין
לה עשבים מיוחדים. מביאים לה מגרש
שדים מיוחד נוסף-ציונה. שום דבר לא
עוזר. הבחורה שומעת קולות, בלאדינו,
מכיוון הגג.

אחרי ההפסקה עולה ז'אנט אל הגג
לתלות את תחתוניה ולהפתעתה היא
מגלה את אחותה ז'קלין מתעלסת עם
סלומוניקו ואתי גרוטס. ז'אנט מבכה
כי הקולות המיתוריים באו מן הגג
והיא שורפת את אחותה לעיני כל ה-
שכונה.

את תפקיד ז'אנט שיחק הפעם השח-
קן המחונן גבי עמרני.

„מוישה וענטילאטור"

עפ"י „המלט" מאת שייקספיר וזילברג.

מוישה הוא מפעיל-קלארק מרוקאי
שגר בנמל-אשדוד. בלילה הוא רואה את
רוח אביו. הרוח מספרת לו שאמו הכי-
נה לו בורקאס מורעלים ולכן מת. מוי-
שה מספר על כך לז'אקי אבוקסיס
(הוראציו) יידו, וזה קורא לו פסיח-
דאמיקול-קיוהיה — מכאן שמו וענט-
ילאטור.

■ עובדיה בדיחי המוליירי

הרפגין-בדיחי ידבר בניב תימני מס-
תלסל, שכן יואל זילברג המעבד הבמאי,
החליט להפוך את הסיפור למעשה ה-
מתרחש בישראל: הופכים מעט את
היוצרות, משאירים את השלד ו„הקמץ"
הופך ל„איפה הכסף".

עתה העלו בדמיונכם את מולייר כש-
הוא רואה את הרפגין שלו טובל פתו
בסחוג...

(מעריב 25.11)

תפשתם את השיטה? הנה, למשל:

„דופקים את אמא"

על פי הטרגדיה היוונית „אדיפוס המלך"
מאת סופוקלס ובעיבוד יואל זילברג.

אדי אזולאי, תינוק פטוט, ניטש על-
ידי אמו וגדל בבית העוזרת עזיזה, או-
תה הוא חושב (בטעות) לאמו. צועניה
זקנה מבשרת לו כי בהתבגרו ישכב עם
אבותיו. אדי נמלט מבית עזיזה ומת-
גלגל ממוסד למוסד. (הפסקה).

במערכה ב' מופיע אדי כניגולו ברחוב
60 ביפו: אחת מלקוחותיו הרה לו והוא
נושא אותה לאשה ונולדות להם שתי
בנות — אניטה ויסמין.

בניגוד למחזה המקורי מסתיים „דופ-
קים את אמא" ב„האפי אנד" כשאדי
נושא את אביו בטקס מסורתי. בחתונה
נשפך בורקאס כזעטר ויגאל בשן שר

האז"ם הכריז על השנה הבעל"ט כעל
„שנת האשה הבינלאומית", ולצורך מתן
אופי אחיד וקוסמופוליטי לנושא, עיצב
סמל אשר יביע נשיות ובינלאומיות גם
יחד.

אלא שאותנו האז"ם לא יסדר כל-
כך מהר.

מועצת ארגוני הנשים בישראל התכנ-
סה ודנה בעניין הסמל וקבעה מפורשות
(עפ"י ידיעה מ„ידיעות אחרונות" 27.11)
כי מובעת סלידה מן השימוש בסמל
הביולוגי של האשה, שחלק ממנו בצור-
רת צלב.

„הסמל של האז"ם נראה לנו מכוער
ולא יפה", סיפרה לנו חברת מועצת
ארגוני הנשים, הגב' מרים מאיר, „ולא
רצינו לפרסם אותו כאן אצלנו, במדי-
נת-ישראל. לקחנו את סמל האז"ם אל
הגב' תורן-אדלר (גרפיקאית), וביקשנו
ממנה לעשות מכל הגויים — גוי אחד."
(ציטוט מן הידיעה הנ"ל).

הסמל שעוצב עידידי תורן-אדלר

תרגומו לעברית עידידי תורן-אדלר

וגם אנו, עורכי „Zoo הארץ", חשבנו
שסמל האז"ם הוא מכוער ומגעיל. לכן
פינו אל גרפיקאי נודע וביקשנו ממנו
להגיש עוד כמה הצעות נאורות ונאורו-
טיות, כך שכל גוף-נשי או אירגון-נשים
ברחבי העולם יוכל להזהרות עם סימלו-
הוא או סימלה-היא מבלי להיפגע על-
ידי האחדות המנוונת. אז בבקשה:

אשה הדתית-לאומית

האשה החושנית

האשה הדסבנית

האשה המשוחררת

(מימין: סמל ותיקות התנועה)

שלב השאלה העויינת

ולעונותם:

תלמיד, ערבי טוב, שואל שאלה נבונה.

(מבט חזיתי)
עיני השואל מאירות ומתנוצצות בחוכמה. פיו ריחני ומחייך. נחיריו רוטטות בשוכה ונחת. גבר תיו עבותות, אך לא מעוותות. שעריו מכסיף משהו. אוזניו נקיות. צפורניו נטולות. בן נאמן להוריו ולמיעוטו.

דוגמה לשאלה טובה של ערבי טוב:

א. מדוע אין מלמדים את ה- שפה האידית בביה"ס, כדרך ל- שמירת קשר עם הגולה?
ב. מדוע מתנגד רה"מ למ- שלת ליכוד לאומי?
ג. מדוע אין נוקטים ביד תקי- פה יותר כנגד מחרחרי מהומות בגדה?

דבר המערכת

על מפ"ם וחמתם

בדיחה עממית מספרת את הסיפור הבא:
נוסעים שני יהודים ברכבת מקובנה לוויילנה. אומר יהודי לחברו: "מהיכן יהודי?" עונה לו חברו: מפּינסק. אומר הראשון: שמא תפתח את החלון, שהרי חם בחוץ. עונה השני: ואם אפתח יהיה קר בחוץ?
בדיחה זו מספרים היום בחוגי ה- שמאל ומפ"ם בראשם.
ואף על פי כן, על מפ"ם וחמתם תקום ממשלת הליכוד הלאומי.

ע"מ. זוארק

ידיעות (28.11): תלמידים מציגים שאלות עויינות לראש הממשלה.

(מבט על)
שימו לב להבעת השינאה התהומית השזורה בריצודי אנטישמיות חולנית. הריר הנוטף (למעלה מימין) הוא חלק אורגאני מן השאלה. על פני השואל ניכרת התעלמות מוחלטת ממפעלנו הציוני, וניצול זול ושפל של הדמוקראטיה — שפירושה הזנחת הכיוון הקונסטרוקטיבי שהותווה על-ידי מר סייף א-דין זועבי.

התלמיד מאכז את זהותו העצמית כיוון שהוא שואל שאלות אשר צריכות להשאל על-ידי תלמידים יהודיים, במסגרת חיפושיהם אחר זהותם העצמית.

דוגמה לשאלה עויינת של תלמיד ערבי:

"מדוע מסתייגת ישראל מההכרה הבינלאומית באש"ף?" (ידיעות 28.11).

איזו שאלה, אפשר לחשוב שהערבי הוא אריק שרון.

מעריב (28.11): תלמיד מציג שאלה פרובוקטיבית לראש הממשלה.

(מבט מן הצד).
עמידה קפיצית, כשרגל שמאל כפופה לפנים ועקב ימין דרוכה לזינוק. הידיים בזווית חדה, לופתות באכזריות את שולי הנייר. עין בלתי-מתכוננת עצור-מה למחצה. כלוטות הארס. רוטטות. הנשימה איטית ומאיימת.

כל עין יהודית תמימה תבחין מיד בחוצפתו המופ-גנת של התלמיד. למרות ערביותו הבולטת (ראה תמונה) מעז הוא לשאול שאלות אשר לא היה מעלה על דעתו לשאלן בסין או בהאיטי, או ברי-פובליקה העממית של אבונגו-אבונגו.

דוגמה לשאלה פרובוקטיבית של תל-מיד ערבי:

"האם מוכנה ישראל לוותר על הגדה המערבית ורצועת עזה תמורת שלום אמת?" (ידיעות, 28.11).

אצלכם...

נואת ד"ר כו. זוארק

מאבקו של מר ירוחם משל בתוכנית הכל-כלית הפך כבר למשל ולשנינה. שהרי אמרו חכמים: מודה ועוזב — ירוחם! (ודי לחכימא).

לנוכח פרשת רכטר, צור, בן-ציון וחבריהם ראוי לאמור: מנהל שסרה, נתפס במנכ"לקלתו, ודי לחכימא.

בימים ההם נעשה לנו נס חנוכה. בזמן הזה נעשה לנו או-נס-ק... ודי !!!

מפנקס ההחדרות:

מול גל המתירנות הפושה בארץ אין אתה יודע מה מזיק יותר: טילי הסם הרוסיים מחוץ, או טילי הסם מבית.

כשאדם נכנס לחנות כלי-כתיבה, הוא חש ביתר שאת את צוק-העטים.

לאור נהייתו של הישראלי אחר סל המזו-נות — מה הפלא שאנו חזקים דווקא בכדור...סל — ודי לחכימא.

בימים הללו הופך הפסוק "מים גנובים ימ-תקו" — ל-"מים מתוקים יגנבו" — ודי לחכימא.

מול עמדתו הקישחת של השר המפ"מי בעניין צירוף הליכוד לממשלה ולנוכח ההת-ייקרויות האחרונות, יש לומר: טוב שמן טוב משם-טוב — ודי לחכימא.

בשנת '67 שרו "נאצר מחכה לרבי"ן" — ורבי"ן בא. שמא נשיר היום "בגין מחכה לרבי"ן"? — ודי לחכימא...

אומרים שבוולאדיבוסטוק היתה "הפ-שרה" — ולוואי ולא נרטבו... ודי לחכימא!

מארגני ההפגנה השיבו שהם האחראים הבלעדיים על ההפגנה.

אחרי "המחדל"

בא "השבר"

בימים הקרובים ייצא לאור ספר בשם השבר, שיתאר את הפרשיות הכלכליות האחרונות. המוציא לאור של הספר הוא אלי לנדאו, חתנו של עובד בן עמי, ידידו ושותפו הוותיק של טיבור רוזנבאום. כותבי הספר הם קבוצת כותבים כלכליים, הידועים בנאמנותם לנגיד בנק ישראל משה זנבר. הספר יתקוף בחריפות את פינחס ספיר, כאחראי העיקרי לכך מה שהתרחש, ויצג את רוזנבאום כקורבן הנסיבות. הספר יגן על זנבר בפרשת בנק "ארי" ישראל כריי טניה" ויתאר בעיקר את המתרחש מנקודת ראותו.

ה"מזרים" בקולנוע

האח והאחות לאנגר, שפרשת ממזרותם עוררה סערה בארץ וגרמה כמעט לפיטות הממשלה, ישמשו נושא לסרט ישראלי חדש. הממזר יהיה סרט עלילתי ארוך בסימנסקופ, ב"הפקתו של שיש קולר.

בשר סוסים

בתל-אביב

אחר האמרת מחירי הבשר, שוב מוזרמות למרחב תל-אביב כמויות גדולות של בשר סוסים וחמורים הנישחטים, ללא כל פיקוח ומרינאר, בנתיבימטבחיים שחורים. מחלקת הפיקוח העירונית, בעלת כוח-האדם הר מצומצם, אינה מסוגלת לבער את הנגע.

פרסומת בטיסות

חברת "אלי" החלה להקרין סרטוני פרסומת בטיסות מפומי 74/ שלה. הסכם ראשון על סרטוני פרסומת נחתם עם בנק דיסקונט. במסגרת אל-טל יקרינו סרט פרסומת של הבנק, משך חצי שנה, תמורת הסכום של רבע מיל-יון לירות.

מחסום בפני הגירה

לדרום-אפריקה

במושבה הישראלית בדרום-אפריקה נפוצו שמורעות בדבר קיום הסכם חשאי בין ממשלות ישראל ודרום-אפריקה, למניעת הגירתם של ישראלים לי-מדינה זו.

בקשות רבות שהוגשו על-ידי ישראלים, הרוצים להגר לדרום-אפריקה, נדחות באופן סיסטמי על-ידי ממשלת דרום-אפריקה, ללא סיבה סבירה ובניגוד למדיניותה הכללית.

מיסוך מזוויך

האם הגוש

לדעת האגנט ביוזעין מיסוך מזוויך, כרי להפנות על שניאזתה: פוגיה זו עשויה להעסיק בקרוב לא רק את הוועדה עצמה, אלא גם את בתיהמישפט. יש לה השקפות מרחיקות-לכת חרבה יותר מפרשת "מיסמני סימן-טוב" המזוייפים,

ואשר הוועדה סירבה למעשה להקדור את החשדות לגבי אמיתותם, למרות שהתבססה עליהם כד"ה ח"י חקני הראשון שלה.

הופיע פינחס ספיר אישית, והחליטו לשלוח נציג לישראל כדי לברר מה קרה לכספים שתרמו, לפני שיחליטו על המשך המאמץ.

תקוע - נשיא

אוניברסיטת בן-גוריון

עדיין לא ברור סופית מתי יפרוש יוסף תקוע משירות-החוק. לדיפלומט הדי-הלשון, בעל הנטייה ה"רפ"יסטית, הוצע תפקיד מפתח: נשיא אוניברסיטת בן-גוריון בבאר-שבע.

יתבעו חקירה מחדש

של דירת רכטר

חברי ועדת הביקורת המרכזית של ההסתדרות יתבעו חקירה מחדש של פרשת הדירה של מנכ"ל "סולל-בונה" צבי רכטר. החקירה תוכל להתקיים בקרוב, כאשר פרי

לציבור קוראי

העולם הזה

יחד עם כל העיתונות הישראלית, נאלץ "העולם הזה" השבוע להעלות את מחירו באופן ניכר.

בעקבות הפיחות, עזה מחירו של חומרי-הגלם העיקרי שלנו, הנייר, בצור רה תלונה — נוסף על העלויות הקודמות במחיר הנייר בשנה האחרונה. גם שאר הוצאות העיתון עולות במידה רבה במיסגרת ההתייקרות הכללית.

השתדלנו לצמצם את עלויות-המחיר עד כמה שאפשר, והגבלנו אותה ל-28%, לעומת עלייה של 35% ומעלה במחירי העיתונות היומית.

"העולם הזה" מקווה שקוראיו ית"יחסו לעלייה זו בהכנה, כאמצעי חיוני להבטחת המשך מלוא פעולותיו, הדרושות עתה יותר מתמיד.

למינויים בעולם ובארץ המחיר הקורבן, עד לגמר התקופה שעבורה שולם מראש.

שת קשרי צבי רכטר וטיבור רוזנבאום תוע"בר להקרת הוועדה.

ועדת הביקורת המרכזית בדקה בשעתו את הדרך בה רכש צבי רכטר דירה. היא מצאה כי רכטר קנה מחברת-בית של סולל-בונה דירת ארבעה חדרים בשיכון בבלי, במחיר של 60 אלף ל"י בשנת 1970/71. ועדת הביקורת לקחה מעריכים, שקבעו כי שווי הדירה היה לפחות 114 אלף לירות. הוועדה שמעה מלכטר כי מימן את רכישת הדירה בעיקר ממחנת כסף שקיבל מאחיו, מנהל בית-החולים בארה"ב (רכטר היה חבר קיבוץ מעלה-החמישה, עד שנת 1968). מזכיר ההסתדרות יצחק בן-אהרן, שקיבל את מסי קנות הוועדה, פסק כי רכטר ישלם עבור הדירה לפי מחיר של 90 אלף לירות בלבד, ורכטר הוסיף 30 אלף לירות, שבאו בעיקר ממענק מיוחד של 25 אלף לירות שקיבל מטולל-בונה לרכישת הדירה.

עתה, לאור הגילויים על טיב הקשרים בין צבי רכטר וטיבור רוזנבאום, ועסקות כספיות הקשורות בחברות אמריקאיות, טוענים חברי ועדת-הביקורת כי יש לבחון את הפרשה מחדש. הם אומרים כי כשם שהיועץ המישפטי של ההסתדרות, יצחק טוניק, סירב לקבל את הצהרת רכטר לגבי העסקות עם רוזנבאום ודרש מיסמכים, כך צריכה הוועדה לדרוש מיסמכים לגבי דרך מימון הדירה בשעתו ומקורות הכסף.

אלון ניסה למנוע

הופעת דיין ואבו

שרה-החוק, יגאל אלון, ניסה למנוע את הופעתם של השרים-לשעבר משה דיין ואבא אבן בהפגנת-התמיכה ההמונית שנערכה לפני כשלושה שבועות בניו-יורק.

אלון ביקש משגריר ישראל בושינגטון, שימחה דיניץ, לבדוק אם אפשר למנוע את הופעתם, אך

תושוקיך

בן-גוריון חשש

לעתיד המדינה

אחד הסודות השמורים שנתגלו לאחרונה, אגב הטכסים לזיכרו של דוד בן-גוריון:

בתקופה האחרונה לחייו היה בן-גוריון יונן שקוע בפסימיות עמוקה לגבי עתיד ה"מדינה. מקורביו ניסו להסביר זאת בסני"ריות גוברת.

דו"שיח באמצעות

גולים

נראה כי המצרים מוכנים עתה לקיים בזהירות את ראשיתו של דו"שיח גלוי עם ישראל — תוך הקיפדה על כך שבצד המצרי יופיעו, בינתיים, רק גורלם, שאפשר יהיה להתנער מהם בשעת הצורך.

אחרי הופעת "העיתונאית המצרית" דנה חסן, שהיא מצרייה גולה החייה בי-אמריקה, בדו"שיח עם ישראלים בארצות-הברית, מסתבר כי גם המצרי, "מחמוד חור סיין", המופיע בדו"שיח עם הפרופסור הישראלי שאול פרידלנדר, מורכב משני גורלם החיים כפאריס, כהג'ת אל-נאדי ועארד ריפעתא, שהוא יהודי.

יריב מוכן

להתכסר מהמשלה

שרה-הסברה, אהרון יריב, הודיע למנ"היג הליכוד מנחם בגין, כי היה מוכן לוותר על כפאו בממשלה אם תוקם ממשלת ליכוד לאומי.

יריב, התומך בהקמת ממשלה כזו, התייחס לאחת הבעיות שהועלו בקשר להקמת ממשלה כזאת: המיספר הרב של השרים אשר יהיו או בממשלה.

בינתיים גם התלונן יריב אצל ראש-הממשלה על כך שאין משתפים אותו בהחלטות, ואין לו מידע, על אירועים שונים, הדרוש למילוי תפקידו כשר-ההס"ברה. הוא התלונן שנועד לו על התקפת הפיכאיון על בית-שאן מהרדיו, למרות שאחרי-כך הוטל עליו התפי-קיד הקשה להתנצל על מעשה שריפת הגופות ולייצג את הממשלה בחלופיית החללים.

חרם על

מסיבה לספיר

השערוריות הכלכליות הגדולות התחילו להשפיע באופן משמעותי על תורמים ומשקיעים יהודיים בחו"ל. בקהילה השוכנה אחת — דרום-אפריקה — ניכר הדבר מאוד. אנשייהכספים המקומיים החרימו מסיבת-יקוקטיי, שבה

האמנות של דייב וצוות עובדיו

Dave

במספרת היוניסקס החדשה
בככר מלכי ישראל 7
ובמספרות נשים וגברים
בן-יהודה 105-109
טל. 23 77 00 - 22 59 56
תל-אביב

מעצב השיער דייב
וצוות מומחים מלונדון ופריז, לשרותך;
תספורת, תסרוקת, צביעה
בהתאמה אינדיבידואלית,
פסים, סלסול והחלקה - באחריות

הפיחות לא השפיע - לא על האיכות ולא על המחיר

אימהות וידידות

יהושע בן ציון עשוי לקבל "כמה שנים" או, במיקרה הטוב ביותר, לצאת בקנס כספי גבוה. כי לגבי יו, בין השאר, גם חשבון פוליטי, ואין זה בגדר סוד. אולם מר מיכאל צור, שאשמתו פי כמה וכמה יותר, עשוי לצאת נקי — או, במיקרה הגרוע ביותר, לקבל עונש כספי קטן.

ועל קביעתו זו אני מוכן להמר עם כל מי שסבור אחרת. כי לכולי עלמא ברור שמר צור (היועד כל-כך הרבה על כל-כך הרבה אנשים) לא יהסס, אם יואשם כחוק, לגרור אחריו לכלא עשרות אחרים המקור רבים להנהגה. עוד ימים יבואו, וניזכר. בן עמרמי, תל-אביב

הכסא הפנוי

ברצוני להגיב על המכתב ששלחה "קבוצת קוראים" (העולם הזה 1942): אני אשתו של עובד אל-על, המקבלת פעם בשנה כרטיס-היגום. כרטיס זה הוא על מקום פנוי בילדה, ועובדים אינם תופסים מקום של נוסעים משלמים. אל-על אינה חוסכת דבר אם לא ניסע, כי במילא הכיסא יישאר פנוי.

יעל ארי, תל-אביב

האשה ארון לגופה!

תודות לכתבה התעמלות במקום גלולה (העולם הזה 1941), יותר ויותר נשים יכר-

מעמדת שטיינר
האשה גברת לגופה

לוח לומר: "האשה — ארון לגופה!" תודה לכם בשם כולנו, הנשים.

אביבה שטיינר, תל-אביב

● ולמה לא — "האשה גברת לגופה?"

פגישות אצל רודי

ד"ר רודי מצא שיטה מאוד מעניינת: במסווה של טיפולים פסיכולוגיים, נפגשים בני שני המינים לצורך שעשועים מיניים מאוד משוכללים.

אישית, אני מתנגד לכך, אלא שאני תמה, מדוע צריך ד"ר רודי לגבות קו' מיסיון מכל מיפגש מיני בין מטופליו?

עד כמה שאני יודע, המטופלים הללו משאירים אצלו מדי-תודש מאות לירות, ולפעמים מתקרב הסכום לאלף לירות לאדם אחד.

כולם שמחים — רודי מתעשר, והמטופל לים מבליים בנעימים, מחליפים זוגות ועור שים חיים משוגעים.

דני ארי, תל-אביב

מי מפקח על ד"ר רודי? מי מחליט כמה זמן יש להמשיך בטיפול בחולה, ומתי יש להפסיק?

כיוון שמדובר במאות מטופלים המשלמים, כל אחד, מאות לירות לחדש — יובן איך מצליח רודי לגרו בווילה העולה מיליונים.

אלי זוהר — תל-אביב

כוח הערבים

בגימטריא: "עם ישראל לבדד ישכון" — "כה ועידת אונסקו והערבים".

דאה רזין, תל-אביב

כלי אחר לנגונים רבים...

טופס
לוטו
רב שבועי
אחד-
לחמש
הגרלות
רצופות

תעריפון המנויים של העולם הזה
החל מ-1.12.1974

ל-1/2 שנה		לשנה בלירות	
ס"ה	מחיר הוצאות העיתון משלוח	ס"ה	מחיר הוצאות העיתון משלוח
92 =	8 + 84	180 =	16 + 164
100 =	16 + 84	196 =	32 + 164
דמי המנוי בארץ			
לכל ארצות תבל בדואר רגיל			
דמי המנוי לארצות חוץ בדואר אוויר			
לכל ארצות אירופה ואיראן			
לקפריסין			
לארה"ב ולקנדה			
לאוגנדה, טנזניה, אתיופיה, גאנה, קניה,			
ניגריה, חוף השנהב, תאילנד			
למקסיקו			
לדרום-אפריקה, זמביה, רודזיה, ונצואלה,			
ברזיל, ארגנטינה, קולומביה			
פרו ויפאן			
לאוסטרליה וניו-זילנד			
לפנמה			
120 =	36 + 84	234 =	70 + 164
113 =	29 + 84	220 =	56 + 164
146 =	62 + 84	284 =	120 + 164
142 =	58 + 84	276 =	112 + 164
144 =	60 + 84	281 =	117 + 164
164 =	80 + 84	320 =	156 + 164
186 =	102 + 84	364 =	200 + 164
184 =	100 + 84	360 =	196 + 164
171 =	87 + 84	334 =	170 + 164

תיקון
זעזוע

קראתי את "ידיה האישיות המזעזעת של מרגלית אנקורי" בעיתונכם (העולם הזה 1934), וברצוני למחות על הצורה שבה מאשימה מרגלית את ידידי, המפיק מיקי פלד, אשר ניסה לעזור לי להביא את

אנקורי
מחאה לידיד

מרגלית לעבוד במרדון הלילה אל אברם בנייריורק.

הסיפור הנכון הוא שמרגלית איבדה את כרטיס-התושב שלה (הכרטיס הירוק), ולא טרחה להודיע בקונסוליה האמריקאית ב-תל-אביב על כך. במכתב, ובאמצעות שלי-חיים, היא ביקשה ממני שאסדר לה אשרת-עבודה. מאחר שכדי להוציא אשרה כזו יש צורך ב-400 דולאר כתשלום לעו"ד, לא הסכמתי לכך. לעומת זאת היה מיקי פלד צריך לתת לה כרטיס-טיסה על פי בקשתי ברגע בו היתה מוכנה לנסיעה.

אברהם גרובבר,

בעל מועדון "אל אברם", ניו-יורק

כרכזה מקוקקת

אצלנו לא פוסקים להכריז לאחרונה שמשק וחברה בריאים חשובים לא פחות מצבא חזק. אם כן, מדוע לצה"ל ישנן תוכניות-פעולה לשעת-חירום, ולקברניטי המשק שלנו אין — ורק עכשיו, בשעה ה-12, הם החלו לחשוב על כל מיני אל-טרנספורט?

לנוכח גל הכישלונות הכלכליים, מוטלת על הכנסת החובה לחוקק מייד חוק שיאפשר לה או לנשיא המדינה למנות ועדה קרואה של מיטב המומחים הכלכליים, שתתקח מן הממשלה ועסקני מיפלגותיה את הטיפול בכלכלה החולה שלנו, כמו שנהוג בעיריות כושלות.

וואת רק כדי שנתעורר בזמן, לפני שנמצא את עצמנו לאחר מהדורה כל-כלית של שואת יום-כיפורים חדשה.

גיל דגני, גבעתיים

טעות דעודם צודקת

כותרת בדבר, 24.11.74

מובילי הלב הקימו ארגון-גג

חנה גבאי, תל-אביב

עראפאת באו"ם

מדיניות הממשלה מאז 1967 גרמה ל-ריגשות תיסכול ואכזבה בקרב הפלסטינים — חיוקה את הקיצוניים בשטחים, יצרה חלל ריק שהיה מוכרח להתמלא. הביאה את יאסר עראפאת לאו"ם.

לצערנו, העולם מתרגל יותר ויותר לכות הכלכלי הרב שבידי הערבים, לשילטון נסיכי הנפט. כאשר תהיה הברירה ישראל או אש"ף — יתמוך העולם באש"ף! לכן, אם נחזק עתה את הטענה שלא ייתכנו שתי מדינות ישראל ופלסטין — נגרום במור ידינו לכך שהעולם יכיר בשילטון אש"ף על ארץ-ישראל כולה! ובמקום שילטון ליברלי יהודי בערבים, ייתכן שילטון דמוי קראטי של עראפאת ביהודים!

אם אתה צעיר

ורוצה לחסוך

בוא לעבוד בנמל אילת

לנמל אילת דרושים עובדים עד גיל 35.
אחרי שירות צבאי
ובעלי כושר גופני טוב
למקצוע הסווארות.

בעבודה זו תוכל להגיע
למשכורת ממוצעת של 1.500 ל"י
נמו לחודש.
ישנה אפשרות להכנסה נוספת
על ידי עבודה בשעות נוספות.
מגורים וארוחות יינתנו לך
בבית הנמל (מלון) במחיר מינימלי
כך שתוכל לחסוך את מרבית משכורתך.
לבעלי משפחות
תינתן עזרה בדיוור לאחר תקופת נסיון.

כמו כן דרושים
מחסנאים
בעלי ידיעה בעברית ובחשבון.

המעוניינים לעבוד בנמל אילת
יפנו בכל יום שישי
בין השעות 9.00 - 12.00
למשרד הראשי - רשות הנמלים
בית מעיא, דרך פתח-תקוה 74 תל-אביב.
קומה 11, חדר 1121.
נא להביא תעודת זהות
ופנקס מילואים.
ניתן גם לפנות בכתב
למדר כח-אדם
נמל אילת - ת.ד. 37, אילת.

לשכת הפרסום הממשלתית

סרטי שבידא נע"ח מצגים את: סרטו של אלן רנה

ד"אן פול בלמונדו

פרשת

סטאביסקי

stavisky

אי דיבורה
שארל בואייה, קלוד ריש
פונסוואה פרייה
פרשת השחיתות
שהסעירה את אירופה
בשנות ה-30

הצגת בכורה ארצית
"צפון" ת"א

מלכת היופי הובאה לתחרות בארגז

הקהל הריע ממושכות למלכה הבלתי שיגרתית.

ביקש לערוך את ההצבעה ואמנם לא זיה ספק בדבר. לידי קריסטל נבחרה למלכת היופי — פה אחד. בקול נרגש הצג המנחה את המלכה החדשה: לידי קריסטל, עולה מצרפת ער סקת בשטח הכביסה מזה שנים רבות ובעלת נסיון ומזניטין רב. מידותיה אי דיאליות 60x40x80. תוכניותיה — כל תוכניות הכביסה ה- אפשריות.

למחרת הטכס פורסמו בכל העיתונים פרטים נוספים על מלכת היופי החדשה. מכונת הכביסה לידי קריסטל היא בעלת כל היתרונות: הרתחה עד 100 מעלות, ציפוי אמאיל משובח ועיצוב מרהיב עין. אוטומטית לחלוטין ונוחה בהשעלה. אין יתרון שאינו נמצא בלידי קריסטל — מכונת הכביסה הטובה והחסכונית מכולן — שנבחרה פה אחד גם למלכת היופי.

הפתעה גדולה נכונה לצופי תח-רות מלכת היופי, כאשר לפתע, ממש ברגעי השיא של פסגת הכיור, הובאה מלכת היופי להיכנס בתוך... ארגז.

המנחה כבר החל לקרוא לבמה את המועמדות הסופיות. כאשר גיגש אליו מנהל הטכס ולחש דבר מה על אוזנו. לרגע עבר רחש של הפתעה בקהל, המניחה שנה למיקרופון ואמר: „נמסר לי ברגע זה כי מלכת היופי תגיע ברגעים אלה לבמה“. הקהל החל למחוא כפיים ואל הבמה הועלה ארגז עץ מסתורי שהעלה לשיא את המתח בקהל. המנחה נתן את ושני גברים הסירו במהירות את מחסה הקרשים ואז נתגלתה לעיני כולם לידי קריסטל במלוא יופיה. מחיאות כפיים וקריאות סערות ליוו את המנחה כאשר

הממשלה של היום מורכבת באותה מתי כונת של קודמותיה, אולם בניגוד להן היא מנסה לפעול למען תיקון המשק הישראלי. מחנה השמאל, אשר מתקין את רבין כי הוא מנהל ממשלת המשך ללא שינוי, עוזר לו לא להביא את השינוי. תנועות השמאל צריכות לפעול למען איחוד הפועלים והוצאתם לרחובות, לא כדי לטרפד את מדיניות הממשלה, אלא למען תמיכה בצעדים מהפכניים יותר אשר לא ננקטו עד כה.

אסור לשמאל להוכיח עד כמה פסול הפיחות ועד כמה הוא פוגע בפועלים, אפילו יש צדק בכך. זאת מכיוון שעלינו כך הוא עוזר, בטווח הארוך, ואפילו הקצר, לאופוזיציה הימנית לתפוס את השלטון, ולעשות עוד יותר מהממשלה הנוכחית כדי לטרפד את סיכויי השלום.

ליאור גורפינקל, ראשון לציון

אפשר גם אחרת

ברצוני להתייחס לכאבם של אפריים בר (מדור מיכתבים העולם הזה 1939) ושל בנימין כרמי (מדור מיכתבים העולם הזה 1942) בעניין קניית מקומות בבתי-כנסת.

רק הכרה ישראלית בגורם הפלסטיני, ו לא משנה מי מייצגו (כמובן גורם המכיר בישראל!) יחזיר את היוזמה לידינו.

מאיר מטרון, רמת-גן

אש"ף או אר"ף

הצעתי לכלייתיקשורת לכנות את איר-גוף-הטירור הפלסטיני בשם המתאים לו יותר והוא: אר"ף (אירגון-רצח פלסטיני) ולא אש"ף.

זאת, מפני שהשם אש"ף מעורר אסוציאציה חיובית מסולפת מבחינת אופיו ו-עוצמתו.

מהגם שהשם אר"ף יזכיר את ראש האירגון, וכינוי-גנאי זה מתאים לו הרבה יותר.

דני דניאל, אבן-היהודה

לאן נעזם השטיח?

בכתבה מלי בחדרי חדרים (העולם הזה 1943) כתבתם, מתחת לאחת התמונות, ש-רואים בה כיצד הגיעה הארכיטקטית, ב-אמצעים מיוערים, לקישוט מירבי של ה-

השטיח המטפס של מלי (מימין) וכיסוי-מיטה (משמאל) חוסי-צמר במקום צבעי-שמן

חדרים בבית-המלון שהיא בונה כעת. תר-ארה שם המראה שבחדר, ולגביה אין לי שום טענות.

אבל אולי תוכלו לעזור לי לאתר את השטיח המטפס על הקיר, המשמש במקום תמונה, שהוזכר באותה כותרת, אבל לא נראה כלל בתמונה?

● השטיח המטפס של מלי — ראה תמונה.

„פוקר“ גרוע

אם אומנם נכון כל מה שאורי אבנרי כותב וכתב, אני אפשר לראות מדינה זו כאוסף אנשים רדודי-מוחין המתהדרים ב-איצטלת סיסמאות עתירות-רגש משופעות בהוד ההיסטוריה. אנשים אלה מתהדרים בפאר מוניטין גאוגי הדורות היהודיים, גולים את מוזנו של האחר מפני יונקים משאבים משופעים כנדרבות, ומחזיקים מעמד בתור מדינה ב-צורה שאף מהמר מיקצועי לא היה בונה גדולות על סיכוייה.

צבי חורוביץ, מטולה

השמאל למען הממשלה

כבמדינות אחרות, גם בארץ קיימת איר-סוויציה כפולה המורכבת משמאל וימין. מבחינה איסטרטגית נלחמת הראשונה ל-מען הבורגנות והשנייה למען המנוצלים. אולם המשותף לשניהן הוא הצורך בתמי-כת ההמונים.

אם ייצא הליכוד בהתקפה רבתית על הממשלה, יהא זה דבר מובן מאליו. אולם אם מחנה השמאל בארץ, על המפלגות שלו בכנסת ועל אלו שמחוות לה, יתקף את הממשלה, יהא זה פשע שאין לו סליחה. מדוע?

ממשלות-ישראל, שהונהגו על-ידי מי-פ-לגות סוציאליסטיות, פעלו במודע או שלא במודע נגד הפועלים ובמקביל העלימו עין מגניבות, שדירות ומעילות שנעשו במי-גרת החוקים והתקנות השונים.

מהו אחוז הפיחות?

תם אני ולא אבין: אומרים שהפיחות שחל בערך המטבע שלנו הוא 43%. והנה, כמדומני, שישית הדולר היא 70% מהחלק הארבע-עשירית שלו, ואחוז הפיחות יוצא 30%!

מכאן ש-100 לירות חדשות הן 70 ישנות. אומנם אילו להיפך היה, ואילו חל ייסוף מהלירה החדשה לישנה, היה זה 43%—וערכו היחסי של הדולר עלה אצלנו ה-חודש, באותו שיעור. אך אלה הם בהכרח מספחים כל חישוב מרוצנטי מעין זה.

הלירה, מכל מקום, פוחתה לה בדיק ב-30%. אריה אמת, רחובות

● זה תלוי בשיטת חישוב האחוז: האם הערך הישן או החדש מהווה 100%.

אזרחי עולם

מרכז אזורי

למיזרח חים חתיכון

ת.ד. 6128038, תל-אביב-יפו

טלפון 068-88182

בעיות ולבטים בחיי המין

מאת

חז"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים

כתבה חמישית בסידרת דיוקנות פוליטיים מנקודת מבט אישית

סוף תקופת התקרה

השיטה היא האיש, האיש הוא השיטה. אייזנשטדט לחבין את השיטה, מבלי לנסות לחבין את האיש.

מוח אלקטרוני ורכילות

לא פעם שאלו אותי: "מה יש לך, לספיר הזה? איך הוא הפך לדיקטטור של הכלכלה הישראלית?" היה קשה להסביר זאת. אין לספיר אף אחת מן התכונות אשר רגילים לייחס אותו למושג היווני, "כאריזמה". חקרחת המבטיקה, המיסקפיס, צורת-הדיבור, ההיגוי האופייני ("ווי") — כל זה לא הצטרף לדמות המעוררת פחד והערצה. אם כן, במה כוחו? התכונה הבולטת ביותר שלו היא כושר-העבודה. האיש הוא דינאמו, הוא יכול להשכים קום, לערוך ישיבה על ארוחת-בוקר של לבן וחביתות, ולהמשיך כך שעה

מאת

אורי אבנרי

אחרי שעה, עד מאוחר בערב — שיחה אחרי ישיבה אחרי ועדה, אחרי ויכוח. כל זה לא היה מועיל, איזולא היה כושר זה קשור בתפיסה פנוי מנחית. ספיר אינו תופס במהירות. הוא תופס במהירות-החבוק. הדבר מזכיר מחשב אלקטרוני. עוד לא לחצת על כפתור המיספר האחרון, וכבר יש דף התשובה לבעייה המסובכת, רבת הספרות.

ראיתי זאת לא פעם במרעני, במיזנון הכנסת. מישור חשוב רצה מספיר משהו, בסדר-גודל של כמה מיליונים. ספיר קבע לו פגישה של רבע שעה. בשולחנות הסמוכים המתניו הקליינטים שנקבעו להם הפגישות הבאות — גדולי המדינה והמשק — עד 15 דקות לנפש.

מה קרה ברבע-שעה כזה אצל ספיר? האיש התחיל להסביר את בקשתו. ספיר שיסע את דבריו בשתיים-שלוש שאלות. שגילו לו את כל אשר רצה לדעת. בו במקום ניתנת ההחלטה — כן או לא. ההמשך הופנה לפקיד זה או אחר. לסדר-הכל: 5 דקות. נותרו עוד 10 דקות. אלו הוקדשו לרכילות. מי השקיע במה, כמה הרוויח פלוני, מה היוחסים בין אלמוני לפלמוני, וגם מי התחתן ומי התגרש. לסקרנות של ספיר אין גבולות.

הסקרנות הזינה את המחשב החבו בראש הקרה. כמויות עצומות של מידע זרמו לתוכו. הכל אחסן בו כראוי. לכושר-העבודה, לכושר-התפיסה וכושר-ההחלטה של ספיר — שלוש תופעות-טבע נדירות — התווסף גורם רביעי חיוני: כושר-הזכירה.

מועדם לא ראיתי אדם המסוגל להחזיק בראשו מוחסן אינסופי כזה שז מיספרים. החל מן התוצרי-הלאומי-הגדול וכלה בסכום ההשקעה שז סר איזידור פוקס בחברת שמבאלוז בע"מ — הכל היה מאוחסן, מתויק, מוכן לשלפה תוך אלפית שז שניה, כשהמוח האלקטרוני נקרא לפתור בעייה.

שפריץ אצל רוטשילד

אדם נבון יוצר לעצמו שיטה התואמת את תזונותיו, כישוריו ומיגבלותיו. אבל וזני שיטה אישית. אצל ספיר זה הפך לשיטה לאומית.

צירוף הכישורים של ספיר הוא נדיר. לכן לא היה שום אדם אחר מסוגל להמציא שיטה כשלו. בשביל ספיר, היתה זו שיטה טבעית לגמרי.

בקיצור: שיטת ספיר יצרה מוערך עולמי המבוסס כולו על תכני נותני שז איש אחד.

איש אחד היה מסוגל לזכור את הכל, להחליט על הכל, להפעיל את הכל. הוא היה מוכן לקבל על עצמו את האחריות לכל.

הוא היה מוכן להחליט, בין ארוחת-בוקר לארוחת-הצהריים, על העלאת-השכר של עובדי עיריית באר-שבע; על התערסם החדשים של חברת החשמל; על זריקת מזכיר-המיפלגה בעפולה, על קומבינציה שתאפשר להבריה הון יהודי שחור ממדינת בנגיה בדרום-אמריקה לוואדוק, תוך הונאת ממשלת וולגריה; על קניית מיפעל לאלוף (מיל) בעזרת כספו של גבן מברוקלין, תוך עקיפת כמה חוקים אמריקאיים וישראלים; על קיצוץ תקציב הסיתוח והוספת חצי מיליארד לכור בנגב; ועוד כמה עשרות החלטות שונות.

בארוחה (במיזנון הכנסת, בתנובה של בית-שאן או במיסעדת-הגריל של המלך דויד בירושלים, לא חשוב היכן ומה טיב האוכל) נמשכו הדיונים על מכירת הבונדס בבוטסון או פשיטת-הרגל הצפויה של מיפעל הטכסטיל המקומי (אין דבר, נעביר לו חמישה מיליון מתקציב הביטחון, באמצעות חברה בוואדוק), וכן הלאה, במשך כל היום, יום אחרי יום.

ספיר שוחק במיליונים כשם שידר משחק בחיילי-עופרת, או כפי שאדוף מעביר כוחות בשמח.

אפשר היה לתאר את ספיר בדמות להטוטן בוירת הקירקס, כשהוא מעופף עשרות כדורים וזחרים באוויר ב"זמנית, בתנועה מתמדת. לפעמים נפל כדור והתפוצץ, אבל ההצגה לא נפסקה אף לרגע, עד שהקהל כולו נכנס לחיסנוזה ואיש לא היה עוד מסוגל לעקוב אחר תנועות הידיים.

בשביל מה עשה זאת? ספיר עצמו התפאר בתרומתו האדירה לבניין הארץ. אם נמתחה ביקורת על כישלון של מיפעל או התפרקות של קומבינציה, הגיב בזילזול תחומי, מה כל אלה לעומת המלאכה העצומה שנעשתה? לשמנסרים עץ לבניין, עפים שביבים.

מדוע אתם מתקפים בחריפות כזאת את ספיר? שאל אותי השבוע צבי רכטר, מנכ"ל סולל בונה, כאשר ישבנו ובררנו את ההאשמות נגדו. "פעם, כשביקרתי בכנסת, ראיתי אותו יושב עם ספיר לייד שולחן אחד, התלוצצתם ביחד, והיה נראה לי שאתם הידידים הכי טובים."

רכטר הציג את השאלה אחרי שהערתי כי פרשת הגילגול של כספי סולל בונה באמריקה לחברות הוואדוציות של טיבור רוונבאום היא דוגמה קלאסית ל"שיטת ספיר". היה בדבריו גרעין שז אמת: תמיד חיככתי את פינחס ספיר, ותי מיר ראיתי ב"שיטה" שלו סכנה לאומית.

כיום מתפרקת השיטה, כמו מידבר-קרח אדיר בים הצפוני בכוא האביב. גושי קרח מתפצלים, הופכים קרחונים וצפים על פני המים, גדולים וקטנים, גושי-ענק וגבעות קטנות, כשחלקם בולט מעל לפני המים, וחלקם, הגדול מוסתר, אלה הן ה"פרשות" — טיבור, צור, צייס, סולל-בונה, בתי-הזיקוק, איי-בריסניה, ורד, ועוד. כל קרחון כזה יכול להטביע אוניית-פאר, כמו הטיטאניק, בשעה שהחברה הנוצצת רוקדת על סיפונה.

כאשר השיטה מתמוטטת, הכל תוקפים אותה. אלה שזוחלו אתמול על ארבע לפני ספיר, והיו מוכנים לנענע באוזניהם כדי לקבל ממנו מיליון אחד או שניים, מגנים עכשיו את "השיטה" בקול-יקללות. אבל איש אינו מסביר מה היתה, בעצם, "השיטה" של ספיר.

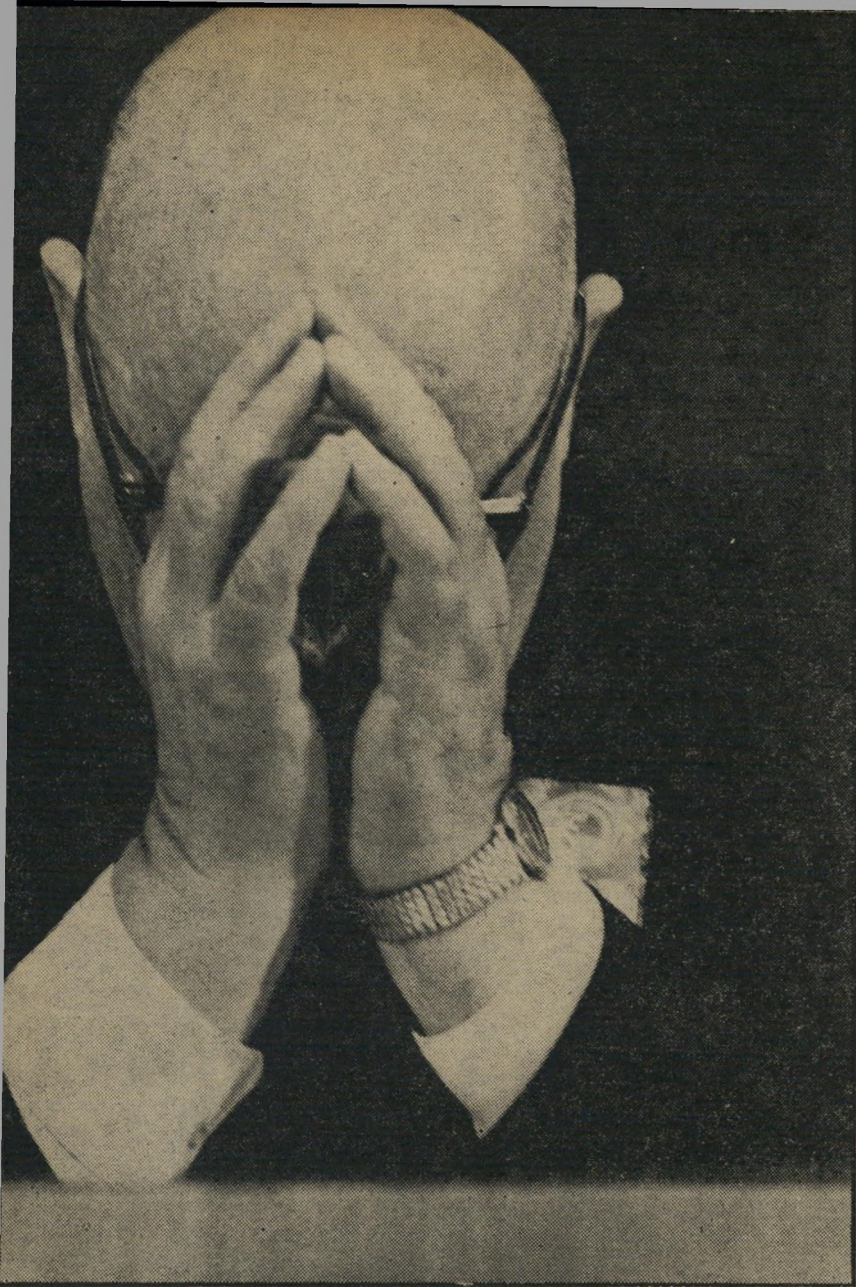
השיטה היתה עניין אישי מאוד, מעין הערכת אישיותו של ספיר.

פינחס ספיר במלוא התנופה בכוחה מאיימת למחצה -

- במסיבה חברתית עם מושביץ ומעמיד פני ישן בכנסת

אבל נדמה לי שנוסף על הרגשת השליחות שלו, שהיתה אמיתית ואמירו נאיביות, פעלה כאן התשוקה הזא"מודעת לשחק במיליארדים, להפעיל את כושרו. זאת היתה תשוקתו היחידה, והוא היה מכור לה כמו נארקומן לסם.

האם נהנה מכך שהוא, פיגיה קוולבסקי מוורשה, פעיל החלוץ (על כך סיפר הרבה ובהנאה), המוכיר הקטן מכפרסבא, הפך למגלגל מיליונים? אם נהנה מפני שגילה בעצמו כישרונות של אשף פינאנסי, ושאף, ככל אדם, להפעיל את כישרונותיו עד לקצה גבול היכולת?

דובר הרבה על תשוקות אחרות של ספיר, על אהבתו את החיים הטובים, ובייחוד את האוכל הטוב. אבל אלה היו אהבות קטנות. אומנם, אין הוא בזיר, הוא אוהב רכילות על עניינים שבינוליבינה, כשהוא מכיר את האנשים. הוא אוכל הרבה. אך נדמה לי שאינו מבחין כלל מה הוא אוכל, אפילו במסעדות הפאר היקרות, שצמחו כמו פטריות על קרקע שיטתו.

פעם שאלתי אותו בפירוש מה האמת בסיפור המפורסם על היין של רוטשילד, (לכבוד שרהאוצר הישראלי ציווה הברון להביא בקבוק יקר במיוחד של לאפיט, אחד היינות היקרים בעולם, תוצרת המישפחה. ספיר עירבב את הנחל האצילי בסודה, והכין לעצמו שפירץ נוסח כפרסבא), "זה לא היה ולא נברא", הגיב בתוקף. אך לא פעם מסמלת האגדה את המציאות. אם בכלל מסוגל ספיר להשתכר, הרי זה ממספרים של מיליארדים.

ואדון בירושלים

ה"שיטה" המפורסמת של ספיר היא, איפוא, הפיכת הכלכלה הלאומית כולה לעסק פרטי של איש אחד. לא מבחינת הפקת הרווחים (איש לא חשד מעולם שספיר לקח לעצמו אפילו אגורה אחת מכל המיליארדים שעברו על שולחנו) אלא מבחינת ההחלטה. ספיר לא היה רק מנכ"ל המדינה, אלא גם יו"ר מועצת המנהלים וכל חבריה. ההנהלה בשלמות, מזכיר וגיובר, מילבדו היו בה רק נערים-שליחים. הוא בז לחוקים, לסדר, לניהול תקין, לבד הכללים שנוצרו עדיירי אנשים קטנים למען אנשים קטנים. כל זה פשוט לא היה קיים בשבילו. פרשת הוורבה לישראל מדגימה יפה את השיטה. טיבור רוזנבאום היה גלגל קטן בשיטה של ספיר. הגלגל נפגם, היה צורך לתקן אותו. מניין לוקחים תוך כמה שעות את המיליונים הדרושים? המחשב התחיל לעבוד, ותוך אלפי של שניות באה התשובה: כדאיך מיליונים מצ"ט. כדאיך מחברת-הבת של סולובונה באמריקה. כדאיך מבתי-הזיקוק.

מה לחברות אלה ועיסקי רוזנבאום? לא מדום. אבל כל החברות הן חברות-בת של פינחס ספיר, והוא גייגה את המיליונים ביניהן כאוות-נפשו.

מובן שזה פסול. סולובונה קיים כדי לסלול ולבנות, לא כדי לעזור לגיובר של המאפיה האמריקאית לכסות הפסדים של עיסקת-ספרות של חברה ואדונית בקרקעות איטלקיות. צ"מ היא חברת אוניות, ולמדינת ליכטנשטיין אין נמל. אין בה אפילו חוף ים. לא חשוב. ספיר קבע, והמיליונים זרמו.

מדינת טאמאניה חוקקה חוק המאפשר לנכות ממס-ההכנסה שלה השקעות ביש-ראל? יופי, הבה נקח משם כמה עשרות מיליונים. איך? נמצא משקיעים. אין משקיעים? נמצא משקיעים. נעביר להם כסף דרך ואדון, הם ישקיעו את הכסף בישראל. יקבלו פטור ממס-הכנסה בטאמאניה, ימכרו את הפטור לחברות טאמאניות אחרות, יברירו את הכסף לבנק של טיבור בשווייץ, שיתן לי את הכסף כדי לחפות על כישלון חברה ישראלית באפריקה התיכונה.

כמה חוקים של כמה מדינות הופרו בדרך? מה זה חשוב. זה טוב למדינה.

לכסף אין ריח. הכל כשר. כסף של המאפיה. כסף שחור של יהודים שהוברח מתריסר ארצות ידידותיות. כסף שהוצא מממשלות זרות בטענות-שווא. הכל טוב למדינה. ובמדינה עצמה — הכל מתנהל על פי אותה שיטה. אילין נכשל? אין דבר. נמכור את המפעל שלו במחיר מופקע לשובינסקי. שובינסקי לא רוצה? שמע שובינסקי, אל תעשה קונצ'ים. או מה אם תשלם כמה מיליונים יותר מדי? סמוך עלי. אני אחזיר לך ממקור אחר, עם תוספת. רק אל תרגיז אותי. אני אתן הוראה להעלות את מחיר המכוניות שלך. תגיד שספיר אמר. יהיה בסדר. אבל תכניס את כור לעניין. ותן תרומה קטנה למפא"י. זה יירשם כתרומה לבריכת-שחייה, או כקומיסיון.

איר יכלו היה ספיר להבטיח לשובינסקי דבר, השייך למישרד התחבורה, שהוא אוטונומי? בשביל ספיר לא היו מישרדים אחרים. על כל פנים, לא בשטח הכלכלי. כל המישרדים היו תלויים בו. כל פקיד היה תלוי בו. מישרד-התחבורה היה בשבילו רק חברה ואדונית נוספת.

כך פעדה השיטה. בהצלחה מסחררת. כל הכדורים הזוהרים הת-עופפו באוויר, וכימעט אף אחד לא נפל.

שחיתות בסימונות

שיטה כזאת, המתעלמת מכל גבולות החוק והסדר, מכל כללי הניהול התקין שהומצאו כדי להגן על הציבור, מוכרחה לפתוח פתחים ללא-ספור לשחיתות. זאת היתה תופעת-יזוואי של השיטה: היא השחיתתה בסימונות.

את ספיר זה לא עניין. הוא עצמו היה מחוסן בפני כל פיתוי, כשם שנארקומן מחוסן בפני פיתוי של קמצנות. אבל נדמה שלא היה איכפת לו שאחרים יהיו מושחתים. להיפך, לפעמים נדמה היה שהוא מעודד את משרתיו בדרך זו, כדי שיהיו מכשירים נכונים עוד יותר בידיו.

איש לא התפלא כאשר נודע כי מיכאל צור, ילד-טיפוחי בה"א הידיעה של פינחס ספיר, היה שותף בפתיחת חשבון סודי בבנק שווייצרי. רבים נדהמו כאשר נודע כי גם משה קשתי, מנכ"ל מישרד-הביטחון לשעבר, היה שותף לחשבון זה. "איר זה קרה לו?" שואלים עתה ידידיו ומכריו, שחשבוהו לסמל המוסר הפטריוטי.

אין כל מקום לפזיאה. כאשר מתגלגלים המיליארדים, בני מע" צורים של חוק וסדר, יכול רק אדם-עליון אחד להישאר נקי. אנשים נורמליים מוכרחים להודיך בחריק השחיתות. כל מי ששמר על נקיון אישי בממלכתו של ספיר, מגיע לו עיטור מיוחד.

רבים מעוזריו של ספיר, שהיו פקידים עניים, הפכו בינתיים לאילי-הון. בין שתי לגימות של תה עם לימון, יכול היה ספיר להעשיר אדם, להפוך ראש-המחלקה אביון לבעל מלון בינלאומי או לסרטור-נשק עתיר-קומיסיונים. היה כדאי לספיר לשבץ את נאמניו בעמדות-מפתח במשק, מתוך תקווה שימשיכו להיות מכשירים בידיו. חוששני שילמד, כמו שלמדו אחרים לפניו, שאנשים מסוג זה יהיו הראשונים שיבעטו במיטיבם, כאשר זה יהיה כדאי להם.

ספיר עצמו דאג, כמוכן, להטיית זרם אדיר של כספים למיפלגתו. זה היה אחד המניעים העיקריים של השיטה. בכך לא ראה, בוודאי, שחיתות. מהיגם השיטה זרמים קטנים יותר לכל המיפלגות האחרות — מחירות ואגו"י ועד מפ"ם ומק"י.

בסופו של דבר, הכל היו תלויים בו. הכל נהנו מן השיטה. במנגנון המיפלגה לא היה איש שלא היה מוכר את אמו כדי למצוא חן בעיני ספיר. המיפלגות האחרות שתקפו אותו בפומבי, התרססו לפניו בתדרי-חדרים.

המחשב האלקטרוני עובד: ספיר בנס ויפילגה

ספיר בז לכולם. נדמה לי שחשבי רק אותם בודדים שלא הצטרפו לשיטתו.

על כל פנים, כך אני מסביר את היחסים המוזרים שנוצרו, איכשהו בינינו.

הפינקס השחור הקטן

ה התחיל כאשר חשפתי מעל דוכן הכנסת את העובדה שספיר מוכר דולרים ממשלתיים, בשוק השחור, בניגוד לחוק. ספיר הכחיש זאת בזעם. חזרתי ותקפתי. בסופו של דבר זה הגיע להתנגשות חריפה מאוד, כשהוא תוקף אותי מעל הדוכן, ואני משיב לו בקריאות-ביניים. (כעבור שנים אושרו כל גילויינו, ונסתבר כי כל חברי ועדת-הכספים, מחרות ל"ע עד מפ"ם, היו שותפים לקנוניה.)

דקות מעטות אחרי הסערה נתקלתי בספיר במיונן. הוא ניגש אלי, התלוצץ, ומאז התפתחה מעין ידידות בינינו. חוששני שהייתי בעיניו מעין מוצג של גן-חיות — יהודי שמעולם לא קיבל ממנו אגורה אחת.

יחסים אישיים אלה נשארו בעינם גם כאשר חשף העולם הזה פרשות-שחיתות שהיו קשורות במעשיו ובאנשיו, וכאשר ניתחתי את שיטתו שוב ושוב מעל דוכן הכנסת. מעולם לא התלונן על כך. לעומת זאת התלונן כאשר פירסם עליו העולם הזה פרט אישי בלתי-חשוב, שלא היה נכון.

מדוע אני מחשב את האיש? קשה לי להסביר זאת אפילו לעצמי. אולי מפני שהוא טיפוס מיוחד-במינו. אולי מפני שחסרים אצלו לחלוטין יסודות של זדון, צביעות והעמדת-פנים, שהם לחם-החוקם של פוליטיקאים מיקצועיים. אולי מפני שנעים לשוחח עם אנשים בעלי תפיסה מהירה וחשיבה אלקטרונית. אולי מפני שהוא אדם אוהב-חיים, אופטימיסט מטבעו.

נהניתי תמיד מהצגותיו בכנסת. הוא היה יושב ומעמיד פנים שאינו מקשיב לדברי תוקפיו. לפעמים העמיד פני ישן. אך לסתע היה מזג ותופס את הנואם בא-ידיוק, או מגלה בורותו בקריאת-ביניים אחת.

בסוף ויכוח כללי, שבו הותקף מכל הצדדים, היה ספיר עולה על הדוכן להשיב. או היה דומה לשור בזירה, אץ אנה-ואנה, נוגח כל מי שניקרה בדרכו, ורומס את גופו תיהם של אותם ח"כים שאותם תיעב במיוחד. בין אלה בלטו אנשי רפ"י.

בייחוד שנא את אגדת, "הפינקס השחור הקטן". היא צצה פעמים רבות.

ספיר, כך נאמר, מחזיק בכיסו פינקס קטן, ושם הוא רושם למי לעשות טובות. מעולם לא ראיתי פינקס זה. פעם רוקן למעני, לעיני, את תוכן כיסיו, כדי להוכיח לי שאין לו כזה. הייתה בכיסו רק רשימה שהכינה לו מזכירתו, מדיבוקר, ובה פירוט של כל פגישות היום.

מדוע נעלב מליכך דווקא מאגדה זו? אולי מפני שהוא פגע בכושר-הזכירה הפנומנלי שלו. ספיר לא היה זקוק לשום פינקס, כדי לדעת ממי לקחת ולמי לתת.

תמרורים

נ י ש א ו . בתו של האדמו"ר מקרצ'נוף ודור שמיני לבעש"ט, **חנה ברכה**, וי"ר סף **דוד טיטלבוים**, בנו של הרב טייטלבוים, מייסד קריית ישימה. החופה נערכה בנוכחות אלפי חוגגים בחצר הרבי ברחובות. מייד לאחר החופה הוכתר החתן כאדמו"ר בפועל של חצר סאטוב.

הוענק . עלידי ועד-שופטים מיוחדת של בני ברית, "פרס המורשה ה- יהודית" לפרופסור **גרשום שלום**, על מחקריו הנרחבים בתחום המיסטיקה היהודית. הפרס נושא מענק בסך 1000 דולאר.

נ ב ח ר . כדובר סיעת המערך בכני סת **ליאון הדר** (23), תלמיד האוניברסיטה העברית (מדע המדינה, יחסים בינ-לאומיים), בוגר גימנסיה הרצליה, שימש כמוכר חוץ והסברה של התאחדות הסטודנטים הארצית וסני-עורך פיהאחון, עיי תון הסטודנטים בירושלים. מראשי הסטודנטים במפלגת העבודה בארץ, דמות מוכרת בקמפוס הירושלמי, כתב של אות ורמזור.

נ פ ט ר . באופן פתאומי ביום הרא- שון בשבוע שעבר, בעת שהיה בעבודתו במערכת, חבר מערכת דבר **ישראל נוי-מן** (50), נולד בצ'כוסלובקיה, היה חבר התנועה החינוכית של השומר-הצעיר, עלה לארץ במסגרת עליית-הנוער ב-1939. הת- חנך בקיבוץ שערי-הגולן, עבד בהוצאת הספרים מסדה. ב-1947 התקבל לעבודה במערכת דבר כמאזין לשידורי-חוץ ועורך לילה. היה פרשן מדיני של העיתון ושליחו בצרפת. בשנים האחרונות היה עורך-סנים, כתב מאמרים ראשיים ושימש פרשן לעניינים בינלאומיים.

נ פ ט ר . מי שהיה המזכיר הכללי השלישי של האו"ם (אחרי טריגוזה לי הנורווגי ודאג האמרשילד השוודי), הדיפ- לומט הבורמאי **או תאנט** (65), בבית- חולים אמריקאי, מסרטן. עליית או תאנט למשרה הבינלאומית סימלה את העברת

או תאנט
בגידה או מלכות

הכוח באו"ם מן המערב לעולם השלישי, ואו תאנט עצמו מילא תפקיד מרכזי בדי- כוי תנועת-הפרישה הפרו-מערבית של קאטאנגה מקונגו, והשתדל להביא לחיסול מלחמת ויאט-נאם. בתולדות הארץ ייזכר או תאנט כאיש שנענה בחיפזון לדרישתו של נשיא מצריים, גמאל עבד-אל-נאצר להוציא את הכוחות הבינלאומיים מסיני, ובכך גרם לחידרדרות שהביאה למלחמת ששת-הימים. או תאנט הואשם על-ידי שני הצדדים: ישראל טענה שהוצאת הכוח הי- בינלאומי היתה בגידה בישראל, ואילו עבד-אל-נאצר טען כי או תאנט פעל על פי הנחיית הציונים, כדי לגרור אותו לי- מלכות, להכריח אותו להסלים את המ- צב, ועל-ידי כך לתת תירוץ לפלישה הי- ישראלית לסיני. אין ספק כי עבד-אל- נאצר תבע תחילה רק הוצאה חלקית של הכוח, ולא העלה בדעתו שמוכר האו"ם יוציא מייד את כל הכוחות — מעשה שהיה נכון מבחינה פורמלית, אך מישגה הרה- אסון מבחינה מעשית.

נ פ ט ר . בבית-החולים איכילוב ד"ר **דוד לזר** (72), ממייסדי הצהרון מעריב, סופר ועיתונאי, נולד בקרקוב שבסלובק- סיים לימודים אוניברסיטאיים, עלה ארצה ב-1941. כתב ספרי מסע, דיוקנאות ומסות, ביניהם ראשון בישראל ומסע לארץ אבד- קאדי, תירגם לעברית את מדינת היהודים של הרצל. ציונה את גופתו למדע.

מרגוע קל עם דובק רויאל

וויכוח בין אריק שרון ויצחק רבין על הבעייה הפלסטינית הוא הצגה ציבורית מרתקת. הוא דומה לוויכוח בין העיזור והפיסח. קצת מעציב, קצת משעשע, ובסך-הכל בלתי-מעשי.

אריק הוא אישי-שדה. על כך מסכימים, פחות או יותר, יריביו וידידיו במיקצוע הצבאי.

אין הוא הוגה-דיעות איסטראטגי. אין כוחו בניתוח אנאליטי של בעיות מופשטות, ובמציאת הפיתרון בדרך התבונה הטהורה.

אבל יש לו חוש למציאות בשדה הקרב. הוא תופס באינטואיציה את העובדות העיקריות של הנוף ומערך הכוחות, ומסוגל למצוא דרך מקורית להשגת מטרותיו.

בשביל מפקד קרבי, זוהי תכונה חשובה. בערפל הקרב, כשיש לקבל החלטות מהירות על-פי נתונים משתנים ומפוקפקים, זהו ההבדל בין מפקד בינוני לגדול. צורה כזאת של החלטה אינטואיטיבית, שאינה כסופה למחשבה שיטתית וממושרת, יכולה להשיג הישגים גדולים, אך טמונה בה גם סכנה רבה. היא יכולה להשיג ניצחון היסטורי בשדה-הקרב, ולגרום חול מפלה היסטורית במילחמה. במישור הטאקטי היא יכולה להיות טובה מאוד, במישור הדי

המיתחם הזה אינו קיים. זה מסוגל רק פוליטיקאי.

אריק לא חזה את הבעייה מראש. הוא לא חשב עליה במשך שנים, ולא ניסה לגבש פיתרון לקראת ההיתקלות הבלתי-נמנעת. אין לו דרך-חשיבה שכזאת. הוא הלך בשדה, ונתקל לפתע בבעייה מציאותית. יש פלסטינים. יש בעייה פלסטינית. מה עושים?

וכאן נכנס לפעולה החוש האינטימי של מפקד-השדה. יש בעייה חדשה, דרוש פיתרון חדש. פיתרון מקורי, הנובע ממיכנה הדין והיב הכוחות.

הפלסטינים הם כוח דינאמי. כדאי להתקשר עימם.

אש"ף מנהיג כיום את הפלסטינים. זוהי מציאות. אין טעם להתווכח עם מציאות. צריכים לחפש דרך להתקשר עם הפלסטינים, לכרות ברית עם אש"ף. מה רוצים הפלסטינים? הם רוצים בי מדינה משלהם. מה רוצה אש"ף? הוא רוצה בשלטון.

וכך, בקפיצה נחשנית אחת, הגיע אריק שרון לפיתרון מקורי. הבה נעזור לאש"ף להפיל את המלך חוסיין, נאפשר לאש"ף לקבל לידיו את השלטון בעבר-הירדן, וכך ייווצר הבסיס לדריקום ישראלי-פלסטיני — הישראליים ישלטו ממערב לירדן, הפלסטינים ממזרח. אנחנו בירושלים, הם בעמאן.

אש"ף מייצג כיום את הפלסטינים, אם נרצה בכך, אם לאו. שום עם אינו מותר על יישותו הלא-רמית, וכל עם שואף לחירות במדינתו. אם אנחנו רוצים להסתדר איכשהו עם הפלסטינים, עלינו לעזור להם להקים מדינה משלהם. עד אז לא יהיה שקט. אמיתות של זהב. מנחם בגין ורעינו לא הגיעו אליהן אחרי שי נאמו על הנושא כמה אלפי נאומים. והנה בא חייל מיקצועי, לאי

זה אפשרי. אבל אי אפשר להביא את העם הפלסטיני לויתור על כל פלסטיני.

אילו היה אריק אמון על חשיבה ממושכת, תוך לימוד הבעייה וניתוחה, היה מגיע בעצמו למסקנות אלה. אבל גם אם אין ממש בהצעתו המוחשית, לפחות יש בה העזה של חידוש ונכונות לזרוק לפח שיגרה שפשטה את הרגל.

וד כאותו יום בו פירסם אריק את הצעתו, הגיב עליה יצחק רבין. ההצעה היתה אריקית מובהקת, התגובה היתה רבינית מובהקת.

בפי רבין היו נימוקי-הגיון. אש"ף לוחם בישראל. הוא לא הכיר רישמית בזכות קיומה של המדינה היהודית. איזה עניין יש לנו לעזור לו? המלך חוסיין מונע את פעולות "המחב"ל" לים. משיטחו. הוא פרו-אמריקאי ואנטי-סובייטי. האמריקאים הם ידידנו, והסובייטים הם אויבנו. איזה עניין יש לנו להפיל את שילטונו של חוסיין? איזה עניין יש לנו בהקמת מדינה פלסטינית, העלולה להיות פרו-סובייטית?

להיפך: לעולם לא ננהל משא-ומתן עם אש"ף. לעולם לא נסכים למדינה פלסטינית. אין חשיבות לעם הפלסטיני, אלא רק למדינות-ערב. אם ייווכח העולם הערבי בי שלא נישא וניתן עם אש"ף, יתכן שיתן כעבור שנה-שנתיים יפוי-כוח חדש למלך חוסיין להמשיך במשא-ומתן עימנו. המיוחד בתגובה זו הוא שאין בה אף מילה אחת חדשה. היא חוזרת על דברים שנאמרו פעמים רבות, על-ידי גולדה מאיר ומשה דיין, ושהופרכו לחלוטין. אומנם, רבין ויתר על כמה מן הבדיסטים הרגשיים של תקופת גולדה. הוא מוכן להעלות את המילה "פלסטינים" על דל שפתיו, ולהכיר בקיומה של "בעייה

הבניין

איסטראטגי היא עבודה להיות אסון.

יצחק רבין הוא, לעומת זאת, קצין מטה טוב. גם על כך מסכימים, פחות או יותר, יריביו וידידיו. הוא מצטיין במחשבה שיטתית, אך לא-דיוקא במחשבה מקורית או מעמיקה. יש לו מוח ממושמע, הפועל היטב, על פי נתיבות סדרים.

רבין אינו פועל על-פי האינטואיציה — וספק אם יש לו כזאת. כשהוא נתקל בבעייה, הוא מנתח אותה על פי שיטות בדוקות, ומשתדל למצוא לה תשובה. איש כזה לא יצטרף לרשימת האישים הקרויים, בסלאנג הצבאי-המדעי, "הקס" טנים הגדולים של ההיסטוריה". קשה לתאר את רבין בקרב היסטוריונים עומד על גיבעה, משקיף על שדה-הקטל, ותופס בי רגע חמקניע שחנה יש לו הזדמנות חד-פעמית ובלתי-חוזרת לאשיג חכרעה על-ידי התקפת חיל-הפרשים באגף הימני.

לעומת זאת, קד לתאר את רבין כשהוא יושב בכור נקי במטבח, ומתכנן בקפדנות מיכצע צבאי בזה. ואפשר לומר עליו שהתוכנית היתה להראות מאוד, בלתי-הרפתקנית, בלתי-מקורית, כדתי סדין-סבירה ויעילה.

צורה כזאת של החלטה הגיונית, הכפוף פה לחשיבה ממושמעת ושיגרתית, יכולה להשיג הישגים גדולים בנסיבות רגילות, אך טמונה בה סכנה גדולה כשיש למצוא פיתרון חדשני לבעייה מקורית. היא יכולה להיות טובה מאוד במצב שיגרתי, והיא עבודה להיות הרתי-אסונות במצב חדש, מוז את-גר המחייב תשובה מהפכנית.

אריק שרון נתקל לפתע בבעייה הפלסטינית.

מכיוון שהוא חייל מיקצועי, הרגיל לספל באופן מעשי בבעיות מעשיות, לא יעלה על דעתו להכריז "הבעייה אינה קיימת". חייו בשדה-הקרב, הנתקל ב"מיתחם אויב, אינו נוהג להכריז

ביצת-קולומבוס ממש.

ש הרבה קסם בקפיצה אינטואיטיבית זו. אין ספק שאריק שרון, שאין לו צד של מושג בבעייה הפלסטינית, תפס במאמץ הראשון כמה אמיתות, שרבים מן המומחים המדופי לכמים מנסים להתעלם מהן.

רעינו והמסכני של אריק טומן בחובו כמה אמיתות כאלה. ולא חשוב עם אריק עצמו מודע לכך. למשל: הבעייה הפלסטינית היא מוקד הסיכסוך, ויש לפתור אותה. הגורם הפלסטיני הוא כוח עולה, ויש להתקשר עימו. הגורם האשמי הוא גורם יורד, ואין טעם לסמוך עליו.

והפיסה

פלסטינית. דבריו אינם מעוותים על-ידי אמוציות עקרות, קנאות חשוכה, צידקנות מתחסדת. הוא מדבר בהיגיון.

אבל ההיגיון של דבריו הוא היגיון מיר שן, שיגרתי, שרוף. אין לרבין ראיית הנולד של הוגה-דיעות, המסוגל לנתח את הזרמים ההיסטוריים ולקבוע מראש את התוצאות הסבירות. בזה הוא דומה לאריק. אבל אין לו גם התפיסה האינטואיטיבית של השינויים המתחוללים בשטח. במהירות, לגמד עיניו. בזה הוא שונה מאריק. בהגיונו השיטתי מניע רבין דפי תרון הא פחות מופרך מזה שאליו הגיע אריק בדרך הפרועה.

מי יכול להאמין כיום ברצינות שהעולם הערבי יחזור ויכיר אי-פעם בחוסיין כבנציג הפלסטינים? מי יכול לקוות להי-עלמו של אש"ף, אחרי שזכה בהכרה כללית בעם הפלסטיני, בעולם הערבי ובי-זירה הבינלאומית? מי יכול להציע ש-נחכה שנה-שנתיים לניסיון-וינפלאות אלה? הנם לא יבוא. תביא מידחמה. יחסי-הכוחות הפוליטיים, הכל-כדיים והחברתיים הולכים ומשי-תנים לרעתנו.

וויכוח זה בין אריק ורבין, מי טועה? שניהם.

השיגרה ההגיונית של רבין פשטה את הרגל, ודבקה במציאות שמתה. האינטואיציה הבלתי-מוסכנת של אריק עיכלה כמה אמיתות, אך אגדה מסוגלת להסיק מהן את המסקנות ההגיוניות.

באגדה רוכב הפיסח על העיזור, וכך הם מתקרבים איכשהו. במציאות, אין לנו זמן להתקדמות שכזו.

מותר בהחלט לטפס

בחייהם של אישיות

ככירה — בתנאי שאינה

ישראלית

מה היה קורה אילו האשים ראש-הממשלה את שר-החוק בקים יחסימין עם אשה זרה, בחדריה-השירותים של נמלית-עופה אי רופי?

מה היה קורה אילו הואשם ראש-הממשלה בה עזמו בכך שהוא נעלם בלילות מדירת השרד שלו, ומבלה עד שעות הבוקר בחבריה אינטימית אלמונית?

האם היו שידורי ישראל מכריזים על כך? האם היו העיתונים החשובים מתמרי גגים מרוב נחת? האם היה מתפתח כטרי וויזיה ויכוח ציבורי סביב חייהם של האינטימיות?

בדוראי שלא. כלית-התקשורת של ישראל לא יירדו לרמה כזאת. כשזה נוגע לישראל.

אהבים בבית-שימוש. אבל כאשר מדובר על אישים זרים — אין מחסום כזה. השבוע תיארו עיתוני ישראל בהרחבה רבה, ובהנאה בולטת, את טענתו הפומבית של נשיא אוגנדה אחוזה-הטירוף, אידי אמין, כי שרת-החוק הפהפייה שלו התעלסה בבתים עם גבר זר בבית-השימוש של נמלית-העופה הפאריסאי. מטרת התקפתו של אמין הייתה אליזבת באגאנייה (29), נסיכה של בית-מלוכה אוגנדי, לשעבר דוגי מנית ומישפטנית, שאותה מינה אמין עצמו לתפקיד הרם בראשית השנה. גופתו של קודמה בתפקיד נמצאה אז צפה בגילוס. שום עיתון ישראלי לא סבר השבוע כי יש לגנוז פרשה אינטימית זו. **נשיא בלילה.** רבה עוד יותר הייתה השבוע ההילולה סביב חייו האינטימיים

המצוי מוכן בהחלט למתוח ביקורת על חייהם של אישים מידרג — בתנאי שאינם ישראליים.

פלסטיין

מישחק עדין

ההורעה המסכמת לא

סיכמה דבר — ויש

לכך סיבות טובות

רוב הישראליים שונאים את "המחבלים" ואת הסובייטים במידה כימעט שווה. על כן קשה להם לעקוב אחרי המישחק המתק שנוצר בשבועות האחרונים במסקבה. למישחק זה שני צדדים. יאסר עראפאת ביקר במסקבה, ביקש להשיג הבטחה סבירה לזכרה רישמית בממשלה הפלסטינית הזמנית שתקום, וגביבו סובייטי מעשי לתביעת אש"ף להשתתף בוועידת ז'נבה. הסובייטים, לעומת זאת, ביקשו להשיג מעראפאת שינוי רישמי במצע אש"ף, לטובת דוקרים עם ישראל.

מצוקה סובייטית. מישחק זה התחיל כבר לפני שנה, כאשר התחילה ההנהגה הסובייטית לעלות על הסוס הפלסטיני, מתוך הנחה שהוא ינצח, אחרי שתמכה במשך השנים בהחזרת הגדה המערבית לממלכת ירדן.

הסובייטים התקדמו בהירות אך בעיקר ביות, כדרכם. תחילה הכירו ב"זכויות חוקיות" של הפלסטינים, לאחר מכן הכירו ב"זכויות הלאומיות" שלהם, ולבסוף הגיעו להכרה בזכותם ל"מדינה פלסטינית".

היכן תהיה מדינה זו? הדבר הכניס את הסובייטים למצוקה קשה. הם לא יכלו להסכים בשום פנים ל"מדינה הדמוקרטית הלא-כיתתית" המרפעה במצע אש"ף, ושנועדה לרשת את ישראל. הם יכלו להסכים רק למדינה פלסטינית לצד ישראל, בגדה ובירצוועה.

אינטרס מוצק. עמדה זו היא עקרו-

בלט בהודעתו-לאדיוסטוק של לאוניד ברז'נייב וג'ראלד פורד. מפעם לפעם מפיי צים הסובייטים גם רמזים על רצונם לחדש, כבוא העת, את היחסים עם ישראל.

קלף למיקוח. כל זה ברור גם לעראפאת, אך אין ברצונו, בשלב זה, להתחייב פומבית למדינה פלסטינית שתתקיים לצד ישראל — דבר שהיה נותן נשק יעיל בידי מתנגדיו בתנועת הפיזאיון. הוא גם רוצה להשתמש בעניין זה כבולף-מיקוח כלפי ישראל וארצות-הברית.

התוצאה: הודעת-הסיכום של ביקור עראפאת במסקבה השאירה את העניין פתוח. מדובר בה על "מדינה פלסטינית" — אך לא נקבע איזו מדינה זו תהיה, והיכן בדיוק תשכון. שני הצדדים נשארו דבקים בעמדותיהם הרישמיות.

המישחק יימשך — בעדינות — וקרוב לוודאי שהתנועות הבאות יבואו מצד עראפאת, בכיוון לעמדה הסובייטית. גישתו הנוקשה למעשי הקיצוניים, שביצעו את חטיפת-המטוס האחרונה, היא חלק ממישחק זה.

ועדת אגרנט

גונן רוצה להתגונן

אנוף-השיריון הפתער

שוב — והפעם כמעט

הבקי את הקו

האם מסוגל בית-המישפט העליון לתת לאזרח סעד נגד נשיא בית-המישפט העליון?

זאת יכלה להיות שאלה מרתקת לתלמידי בבית-הספר למישפטים, אבל במציאות של ישראל היא אקטואלית ביותר.

האזרה, במקרה זה, הוא אלוף בצה"ל: שבואל ("גורודיש") גונן, איש-השיריון, אלוף פיקוד הדרום ביוס-הכפורים. מזה כמה חודשים הוא תובע מבית-המישפט העליון להושיט לו סעד נגד ועדת-החקירה הממלכתית, אשר בראשה עומד נשיא בית-המישפט העליון, שימעון אגרנט, ואשר אחד מתבריה הוא שופט בית-המישפט העליון, משה לנדוי.

טענת גונן: הוועדה מפרה באופן שיטתי את הסעיף בחוק ועדות-החקירה, המסיד על ועדה להוחר מראש אורח העלול להיפגע ממימצאה, ולהעניק לו את הזכות להופיע בפניה, לשכור עורך-דין, לחקור עדים ולעין במיסמכים. הוועדה שללה זכות זו מגורודיש, למרות שהטיתה בפניו כבר בדו"ח-הביניים הראשון שלה האשמות חמורות. היא שללה זכות זו גם מן הרמט"ב "ל של יוס-הכפורים, דויד ("דרו") אלעזר, בניגוד לאלעזר, שלא לחם על זכותו, התעקש גורודיש להיאבק.

בכך זכתה, במישריון ובעקפיו, בתמיכת מיטב המישפטים בישראל, שהסכימו עימו שוועדת-אגרנט מפרה את סעיף החוק. בין אלה: אביו הרוחני של חוק ועדות-החקירה, שר-המישפטים-לשעבר יעקב שימשון שפירא, והאיש שניצח על החקירה בכנסת, חבר-הכנסת לשעבר משה אונא.

רגל של פיר. בנוסיונו הראשון נתקק גורודיש בקיר אטום. בית-המישפט העליון השתדל להתחמק מן הצורך הבלתי-נימנע לפסק בעניין, פטר אותו בטענה שעדיין יש זמן, ואין מה למחר.

אך בינתיים חרף המצב. עבודת הוועדה מתקרבת לסיומה — ועדיין היא מסרבת להעניק לגורודיש את הזכויות היסודיות המעוגנות בחוק ובצדק הטבעי. לא ניתן לגורודיש לעיין במיסמכים שהובאו לוועדה והוגעים לו. לחקור את העדים שהעידו נגדו. להתגונן כמו כל נאשם בבית-המישפט. ניתן לו רק להגיש טענות בכתב — ובהם כמה גילויים השופכים אור חדש לגמרי על כמה ממאורעות יוס-הכפורים.

השבוע חלף גונן שוב לבית-המישפט לתבוע את זכויותיו. הפעם מצא שם אווירה אחרת. שלושת השופטים שישבו בדיון — מ"מ הנשיא יואל זוסמן והשופטים צבי ברנזון ויצחק קיסטר, נמנעו גם הפעם מלפסוע בגלוי בוועדת-אגרנט. אך הם נתנו לה רמז בעובי של רגל-פיל. השופטים לא פסקו, אך "הציעו הצעה".

יו"ר אגרנט
עד המליחמה הבאה

שגורודיש יפנה שוב לוועדה, וימסור לה את המלצת בית-המישפט שיינתן לו להופיע בפניה, לעיין בחומר ולהתגונן. ההמלצה לא כללה את הזכות לחקור עדים — דבר שהיה גזול, לדעת השופטים. זמן רב מדי, ומאריך את פעולת הוועדה, "עד למליחמה הבאה".

כך חזר הכדור לוועדה — והפעם כימעט לתוך השער.

הכנסת

מרד השופטים

שופטי ישראל תובעים

רעצמם מעמד כשל חבריי-כנסת

מבחינת תשומי השכר

וההוצאות

המישלחת שהופיעה בפני ועדת-המישנה המיוחדת של ועדת-הכספים של הכנסת היתה יוצאת-דופן. כולה שופטים, אנשים שבכל ימות השנה רגילים כי הכל ממתים נים למוצא פיהם, וכל היוצא מגרונם חוק. הפעם עמדו בפני קבוצת חבריי-כנסת וביקשו כי יבטל המצב הנוכחי, המאלץ את השופטים לעבור על החוק עלימנת ל קבל תמורה כספית המאפשרת קיום הוגן. לתבריי-כנסת ושרים אין בעיות. הם פטי רו את עצמם מחוקי מסי-הכנסת, וכך הם יכולים להקצות לעצמם שכר והוצאות כ- רצונם, כאשר הברוטו זהה לגטו.

קצת שונה, אך בכל זאת דומה מבחינת העיקרון, הוא מצבן של קבוצות עובדי דים כמו טייסים וספנים, שדגביהם קיימים חוקי מסי-כנסת מיוחדים. או, למשל, שכבות של עצמאיים כמו יהלומנים, הי פטורים מהגשת דו"חות מסי-הכנסת.

השופטים עומדים מעל לכל האדם וישבתם בבית-המישפט, אך הם ככל האדם מבחינת השכר. במשך השנים נוצרו עיוור תים רבים כדי להגדיל את השכר-נטו של השופטים ואת הוצאותיהם המוזחרות על-ידי המדינה. העיוות הכולל הוא תש לום הוצאות-רכב השופטים על נסיעור תיהם, כאשר השימוש ברכבם לצרכי ה עבודה הוא נסיעה מן הבית לבית-המישי פט וחזרה.

תקנות מסי-הכנסת אוסרות תשלום על (המשך בעמוד 16)

שרת-החוק באגאנייה

יחסי חוק

נית, ומעוגנת באינטרסים סובייטיים יציבים בין השאר:

● העובדה שבבית-המועצות היתה תר מדינה הראשונה שהכירה דה-יורה במדינת-ישראל, אחרי שתמכה בהקמתה.

● ההכרה שניסיון להשיג את ישראל ביא לעימות גלובלי, ואולי למליחמת עולם.

● אי-הרצון לנקוט קו שלא יתקבל על דעת רוב מדינות העולם, ושישיג את ברית-המועצות על דעת-הקהל המתקדמת בעולם המערבי, ואולי אפילו בגוש הסובייטי עצמו.

● הדיעה שהמשך קיום ישראל, היוצר שיווי-משקל מתוח במרחב, עוזר לקיום ההשפעה הסובייטית בעולם הערבי, ולהמר שך תלותם של הערבים בבית-המועצות.

● הכוונה לנצל את ועדת-ז'נבה, שי ישראל חברה בה, כמכשיר למדיניות הסובייטית.

משום כך ממשיכה ברית-המועצות להדגיש את תמיכתה בקיום, כל מדינות המר"ב" בצד התמיכה בעניין הפלסטיני. הדבר

של נשיא צרפת, ואלרי ז'סקאר-ד'אסטיין, העיתון חפולטי-סאטירי, קאנאר אנשנה "הברווז הכבול", הממלא בצרפת תפקיד ציבורי הדומה לזה של השבועון המסוים בישראל, גילה שהנשיא נעלם בלילות. הדבר גרם לוויכוח סוער בכל עיתוני צרפת, בליוויית פרטים וגילויים נוספים. ההשגה בעיתוני המדינה, לה מונג, הקדיש לו מאמר גדול, בו טען כי הנשיא אינו מתמסר לתפקידו במידה הראויה.

עיתוני ישראל דיווחו על כל אזה בהדרגה ובעליזות. שידורי ישראל הודיעו על כך בראש מהדורת החדשות.

צבועה ומתחפרת. אותם כלית-החוק שרת קשר קשר של שתיקה, כאשר פירסם השבועון המסוים פרטים דומים על מי שהיה אז שר-הביטחון, בליוויית הטענה כי השר מנחה את תפקידו ומנצל אותו לרעה. ההוצאות נתגלו ביוס-הכפורים. העיתונות היא כבואה של החברה. כאשר העיתונות היא צבועה ופחדנית, יש לחפש את הסיבה באווירה החברתית. השבוע לא היה מנוס מן המסקנה כי האזרח הישראלי

לא נתנו לאריק שרון לפקד על צה"ל - אז עכשיו

הוא מנהל את צה"ל מכס היו"ר של ועדה פרלמנטרית

הסוכר-דמנבל

לתנאי צה"ל — ורק כאשר כל התנאים הללו ימולאו, לאשר.

מאחר שאריק הוא בעלה-מיקצועי היחיד באותה ועדה — ובכנסת בכלל — בכל הנוגע לצבא, הופך עליידי כך אריק שרון המחליט הכימט-ביולוגי של כל רכישה או הוצאה כספית של צה"ל. אריק הפך סופר-רמטכ"ל. ניצחון נוסף של אריק במלחמתו עם שריהביטחון, היה בנושא המיכרזים. עד היום היה נושא זה של מישרד-

לי ?! "זה קישקוש מוחלט", אתם לא יודעים על מה אתם מדברים", "במטכ"ל לא יודעים מה הם בעצם רוצים", היו מנתחלקם של אלירום ושני קצינים נוספים שהיו עימו, בדרגות אלוף-מישנה וסגן-אלוף.

לקצינים אלה, וכן לשרהביטחון שמעון פרס, שלו הם מדווחים על ישיבותיהם עם הוועדה, הסתבר כי לראשונה בתולדותיה יושב בה קצין בכיר הבקיא בחומר המוגש לו, ואשר לו דיעה מגובשת משלו על כל פריט ונושא המועלים לדיון.

שאר חברי הוועדה, אשר אינם אנשי-צבא מיקצועיים, תפסו במהירות את העיקרון של אריק. לאמיתו של דבר הם היו צריכים מאוד לתופעה כמו אריק כדי לשאול שאלות, להשיג השגות ולחדלן להיות אוטומטים המאשרים כל סעיף, מבלי להבין תמיד מה הם מאשרים.

לגישה החדשה של אריק סייעה עובדה נוספת. עד עתה היו הקצינים שהופיעו בפניהם נציגיו של שרי הביטחון לשעבר משה דיין. כיום אלה הם נציגיו של שרי הביטחון שמעון פרס. מפני דיין פחדו גם חברי האופר זיכיה, ובעיקר חברי מיסלגת-ישלו בוועדה, מפני פרס לא פוחד איש.

קציני צה"ל, עד לדרגת אלוף-מישנה, יצטרכו בקרוב לוותר על הנהגה האישי שלהם. זוהי רק אחת ההצעות אשר הועלו בוועדה, המסעירה בימים אלה את חוגי צה"ל, משרד הביטחון והכנסת — ועדת-המישנה לתקציב-הבטחון, בראשותו של אריק שרון.

עם הקמת צה"ל, לא עלה על דעת איש מהקצונה הבכירה, מלבד הרמטכ"ל דאז יעקב דורי, שחייל עברי ישמש איפסם כנהג צמוד. אלופים וסגני-אלופים (או לא

הקורבן הראשון: נהגו של הסגן-אלוף

היתה עדיין דרגת אלוף-מישנה קיימת), נהגו בעצמם את כליה-רכב שהופקדו בידיהם.

כאשר מונה יגאל ידין כרמטכ"ל, הוא החליט כי לכל קצין בכיר יהיה נהג. "למדינה שווה יותר שהקצין הבכיר יוכל לחשוב בדרך על עבודתו ועל צה"ל, מאשר על הנהיגה והכביש", טען אז ידין בעוררו, עם החלטה זו את אחד הוויכוחים הסוערים הראשונים בצבא.

מאז ועד היום, הפכה תמונת הנהג הממתין לקצין או לאשתו, ליד הבית, במיגר-החנייה של המטכ"ל או ליד הסופרמרקט, מחזה שכיה ומובן-מאליו.

לכל קצין, מדרגת סגן-אלוף ומעלה, יש נהג צמוד, ולעיתים שניים: האחד נהג עורפי, והשני המלווה את הקצין בשטח. קצינים בדרגות נמוכות יותר, אשר לא הצליחו לקבל נהג צמוד, התחלקו שניים-שניים בנהג אחד. מדי-פעם היה מופיע במערכות העיתונים מיכתב, בו זעק אורח חסם כנגד העובדה שנהג-צבאי נשא את סלי אשת הקצין לחנות, או לקח את ילדי הקצין לבית-הספר.

עד שבאה פרשת אלוף אלי זעירא, בה הואשם האלוף בין השאר בכך שניצל את נהגו לעבודות פרטיות — והבעייה התעוררה במלוא חריפותה, נשמעו קריאות לבטל את מושג נהג-הקצין, או הנהג הפרטי. לעומת זאת טענו מחיבי הנהגים, ולא בלי מידה רבה של צדק, כי לאשת הקצין ולמישפחתו מגיע פיצוי מסוים, ודווקא בדמות נהג כזה, על אותם ימים ולילות שבהם נגול הבעל ממישפחתו בתוקף תפקידו.

נימוק רציני יותר, של אלה שחייבו את תופעת הנהגים הצמודים, היה כי קצינים רבים וטובים יעזבו את צה"ל אם יינטל מרעיתם הנהג המישפחתי.

אולם לא כך סבורה הוועדה שבראשותו של אריק, בוועדת-המישנה לתקציב-הביטחון חברים, בין השאר, אנשים תקיפים כח"כ יצחק נבון (מערך) וישראל וועדת-הקצין, ח"כ ישראל קרגמן (מערך) וישראל וועדת-הכספים, ד"ר יהודה בן-מאיר (מסד"ל) ופרופסור משה ארנס (ליכוד).

הצעתם בעניין נהגי הקצינים בצה"ל, אשר יש לה סיכוי רב להתקבל עליידי ועדות-הכספים והחוקר-הביטחון של הכנסת, וכן עליידי המטכ"ל, תעורר ללא ספק מחומה בתגובה, ותגרום לפרישת קצינים ולהתמרמרות רבה מצד אחרים.

אולם הצעה זו, על כל הרעש הציבורי שהיא תעורר, היא רק אחת משורה שלמה של הצעות, שהוגשו עליידי הוועדה של אריק והתקבלו עליידי שתי הוועדות, המכונות בסלנג הפוליטי כנסת-וואט, בישיבתן המשותפת שהתקיימה בשבוע שעבר בחדר-הישיבות של המטה-הכללי בתל-אביב.

לפתע הסתבר לשליטנות צה"ל ומישרד-הביטחון כי חייהם, שחיו קלים מאוד עד כה בכל הנוגע לאישור

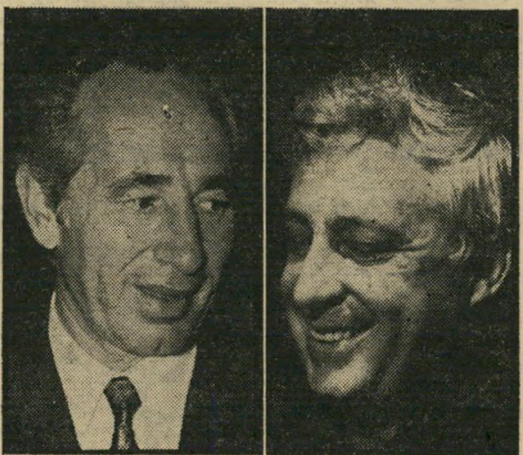
חיילים באילת יגורו במלונות הפאר

תוכניות והחלטות, יהיו — מרגע מינויו של אריק כיושב-ראש ועדת-המישנה — חיים קשים ביותר.

עד כה היו מופיעים בפני הוועדה קצינים, נציגי שרי הביטחון, מציגים בפניה תוכניות מעורפלות, משתמשים במונחים ומושגים שלא היו ברורים לכל חברי הוועדה, וזוכים באמונה העיוורת ובאישורים אוטומטיים.

כאשר הופיע לראשונה תת-אלוף משה אלירום, נציג שריהביטחון, בפני הוועדה, בראשותו של אריק, הוא נהגם, ביסוים כמו "אני לא מאמין לך", "מה אתה מספר

דוגמה טובה להתעוררות שחלה בנושא של ביקורת הרשות המחוקקת על מישרד-הביטחון, ביקורת אשר היתה בבחינת טאבו מוחלט כימעט משך למעלה מ-20 שנה, היא אותו פרק בתקציב הביטחון המוקדש לבינוי, מיליונים רבים של לירות נדרשו עליידי שריהביטחון לעבודות בינוי. אריק התנגד. הוא דרש לא לאשר כל

שרון פרס

צוחק הצוחק אחרון

בינוי בצה"ל, לבד מנושאי בינוי הדרושים לצרכי מלחמה ומיגון.

בהצעת התקציב הופיע פרס אשר עסק בבניית מגורים לחיילי חיל-הים באילת. אריק טען כי אפשר לקחת את מלונות אילת הריקים מתיירים ולשכן בהם חיילים.

נציגי מישרד-הביטחון התנגדו להצעתו של אריק בנושאי הבינוי. גם יושב-ראש הישיבה, ח"כ קרגמן, התנגד להן. אולם משהבין קרגמן כי הוועדה עומדת לתמוך באריק, ויתר, ובכך עשה היסטוריה.

לראשונה מאז קם פורום זה של כנסת-וואט, הממלא את מקום מליאת הכנסת באישור תקציב-הביטחון, נדחתה החלטה בנושא שהוצג עליידי מישרד-הביטחון. במקום לאשר — הוחלט כי ועדת-המישנה של אריק תדון בנושא ותביא מסקנות סופיות לישיבת הכנסת-וואט.

פירושה של החלטה זו — סטיריליזציה לשרהביטחון. אין ספק כי אילו היה זה ניצחון היחיד של אריק שרון, היה שמעון פרס יכול להיות מאושר. אולם אריק יצר דפוסים חדשים ביחסים בין מערכת-הביטחון לבין הכנסת, דפוס-יבקה שלהם מתנגד פרס.

ועדות-הכנסת צריכות לאשר כל רכש של צה"ל, תחל בעגבניה במיסגרת מזון החיילים וכלה בתותח המורכב ביותר. עד כה היו אנשי הוועדה מקבלים את הצעות מישרד-הביטחון כחינת, "כזה ראה וקדש". מישרד-הביטחון לא טרח כלל לפרט בהצעותיו את מהות הרכישה, סוגה ופירושה האופרטיבי.

ועדות-הכנסת החליטו, בעקבות מלחמה עיקשת של אריק, לחייב את צה"ל להסביר ולהעמיד לדיון מעמיק כל פריט של רכישה, לבדוק היטב את נחיצותו והתאמתו

אריק הסתער על נושא זה בחמת-זעם, ואילץ את ועדת-הכנסת לקבוע הקמת ועדה נרחבת, בה ישתתפו חברי הוועדה שלו ועוד שני חברי-כנסת, שעדיין לא נקבע מי הם (אם כי נקבע כבר שהאחד יהיה ממסאי וחאחר ממסאים), אשר תעלה פיתוחות לנושא זה.

החלטה זו של הוועדות היתה בגדר גיפסה, אלגנטית אומנם, למישרד-הביטחון, ורמזה על ביובו הכספים המחפיר בתחום זה — החל בבניית קו ברילב וכלה בבניית הביצורים החדשים ברמת-הגולן.

אריק דרש גם כי קצינים מיקצועיים יופיעו, על פי דרישת הוועדה שלו, בכל נושא שהוועדה תבקש בו הסברים. בעוד שעד כה היו מופיעים בפני חברי-הכנסת רק שלושת הקצינים הקבועים לנושא זה, הוזמן עד היום מיספר רב של קצינים, ביניהם האלוף ישראל טל ומנכ"ל הרשות לפיתוח אמצעי-לחימה, כמורכב ערכה הוועדה שלו סיוור-ביקורת במפעלי התעשייה הצבאית — גם זה תקדים שלא נשא חן בעיני שריהביטחון.

כאשר דנה הוועדה ברכש של צה"ל, הצליח אריק להוציא את קציני הצבא משלוות-נפשם, בהצביעו בפניהם על תופעות של הצטיידות אדירה, חסרת-הבחנה, בנושאים מסוימים, ועל כמירות וסוגי נשק המיותרים, לדעתו. שיטתו החדשה של אריק בטיפול בתקציב-הביטחון נסכה אומץ גם בליבו של ח"כ משה ארנס, המדען שבין חברי-הוועדה. בעוד שאריק בקיא היטב בכל הנוגע לחילות-היבשה, גילה ארנס בקיאות גדולה בנושאי אוויר וים, והצליח להוכיח הן לעמיתיו בוועדה והן למישרד הביטחון כי רכישות רבות הנערכות בחו"ל הן בבחינת ביזבוז, וכי ניתן לייצר אותם פריטים עצמם גם בארץ, ללא מאמץ מישקי גדול.

תפנית משמעותית חלה גם בהתייחסותה של הי וועדה לתקציבים של השנים הבאות, לא רק לתקציב השנה הנוכחית המונח על שולחנה. מישרד-הביטחון ביקש לאשר, נוסף לתקציב בן 16 מיליארד לירות, תקציב נוסף של כ-200 מיליון לירות, אשר נועד לכסות פרויקטים שהוחל בהם השנה ואשר ביצועם יגלוש לשנים הבאות.

אריק החליט להיכנס לנושא זה, ודרש ממשרד-הביטחון להצביע על כל פרויקט, בניית או רכישת, המשתרע על פני יותר משנה אחת, ולהסביר את היקפו, מחירו ותוכניתו.

החלטות אשר הגישו ל-42 חברי ועדות-הכספים

כל עבודה ביטחונית תבוצע רק במיכרז

והחוקר-הביטחון את הקפה המתק בכוסות הפלסטיק, בישיבה שנערכה בשבוע שעבר, היו עדות לישיבה היסטורית שנמשכה פחות משעתיים, ואשר בה ניטל השליטון המוחלט מידי שריהביטחון, בכל הנוגע לצה"ל ולמישרד הביטחון.

בישיבה זו קבע אריק שרון עובדה בעלת השלכות צבאיות ופוליטיות, למרות שצה"ל והממשלה אינם רוצים בשיבתו לצבא, כאלוף בשירות פעיל או כבעל מינוי חירום. הוא חזר לצה"ל מעמדת-כוח חשובה — כמחליט והקובע הכימט-ביולוגי על כל אגורה לה יודק צה"ל לשם חימוש, הצטיידות, התפתחותו והתעצמותו.

(המשך מעמוד 14)

נסיעה מן הבית למקום העבודה. מאכן שכימט כל השופטים הם עברייני מס. 15 אלק ל"י ברוטו. דוגמה זו הביי אה גם מישלחת השופטים, שהתייצבה בפני ועדת הכנסת. הם אמרו כי קשה לדרוש מהם לשפוט אורחים על עבירות-מס, כאשר כל שופט גם הוא בחזקת עברייין כזה.

המישלחת הביאה כדוגמה שופט מכור בד, המקבל הוצאות-רכב בעוד המדינה מעמידה לרשותו מכונת-שרד. לדעתם, זהו מצב בלתי-ינסבל. הם דרשו כי יבוטלו כל העיוותים, וכי השופטים יקבלו שכר גלוי וחוקי שיאפשר להם קיום-בכבוד כמעמדם. חברי-הכנסת השיבו למישלחת, כי כדי לתת לשופטים בגלוי את ההכנסה שהם מקבלים כיום, יש לשלם להם שכר ברוטו של 15 אלף לירות לחודש. ממנו יישארו להם 4000 לירות. גובה המשכורת ברוטו העלה את הרעיון להעניק לשופטים מעמד כשל חברי-הכנסת.

בהלה גוררת חיסכון

מיספרן המנופה שזי
ישיבות ועדת-הכספים
הופחת — החיסכון היה
מיידי

אחד מקישרי-השתיקה הגדולים ביותר בכנסת, היה קשר אש"ל קרגמן. כל חברי הכנסת ידעו כי יושב-ראש ועדת-הכספים, ח"כ ישראל קרגמן, קובע שש ישיבות

י"ר קרגמן
הטו שכס לחיסכון

שבועיות קבועות של הוועדה שלו. כדי שחבריה יוכלו להגיש חשבונות אש"ל, המגיעים להם עבור כל ישיבה בה הם משתתפים. הכינוי לו זכתה ועדת-הכספים — ועד דת אש"ל קרגמן — לא הפריע כלל ל-קרגמן עצמו להמשיך בנוהג זה. והטריח את חברי הכנסת, המתגוררים בכל רחבי הארץ, לבוא לישיבות הוועדה מדי יום ביומה, בין אם הן נערכות בכנסת בירושלים, ובין אם במשרדי בנק ישראל בתל-אביב.

צימצומים בכוח. אולם כאשר יצאה הידיעה אל מחוץ לכתלי הכנסת והגיעה לציבור הרחב (העולם הזה 1942), נבהל קרגמן. הוא הודיע לחברי ועדת-הכספים על צימצום הישיבות. מעתה ואילך לא יתקיימו עוד ישיבות הוועדה בימי החמישי בשבוע.

פירושה של החלטה זו הוא חיסכון של 1260 לירות לשבוע. מאחר שכל חבר של ועדת-הכספים מקבל אש"ל בסכום של 60 לירות לישיבה, ובוועדה חברים 21 חברי כנסת מקבלי אש"ל.

עמידר, שמיע ומישטרת ישראל

525 אלף לירות!
חיים טל הודיע בחקירה כי החתימת המתנוססת על הפקודה ל"מרכנתיל" אינה שלו, והיא מזוייפת.

בעיצומה של החקירה הודיעו ראשי ועד עובדי "עמידר" לחוקרים, כי גילו שהכספים המנוכים ממשכורתם כל חודש, לרכישת מילווה חיסכון שכירים ל"פי החוק, לא הועברו ל"בנק ישראל" לקניית התעודות, אלא הופקדו בבנק בינוני תמורת ריבית גבוהה. מדובר ב"חצי מיליון לירות לפחות. אם יקנו את התעודות עכשיו, יקבלו תעודות השוות פחות, שכן בינתיים עלה המדד. האחראי לאירכישת התעודות, והפקדת הכסף ב"בנק הבינוני, הוא שוב צבי כץ.

מנכ"ל "עמידר" טען כי נערכים ב"רורים עם "בנק ישראל" בקשר לתעודות, ואין זה עניין להנהלה. לדבריו, זיוף החתימה אינו עניין למישטרה.

כאשר נשאל לוי מי נהנה מחפשי ה"ריבית על כספי "עמידר", ואם נחקר כץ אם קיבל חלק, ענה כי לא נעשתה כל חקירה מעין זו.

התנהגות חברת "עמידר" היא שערורייה ממדרגה ראשונה. ראש אגף-הכספים בחברה מתלונן כי חתימתו זוייפה, ומנכ"ל החברה אינו מוצא לנכון לפנות למישטרה.

ל"עמידר" יש גם יושב-ראש מועצת מנהלים, בשכר מלא, הכולל לישיבה ומזכירה ונהג צמוד, הלא הוא **צבי אל-דורטי**, השואף להיות חבר-כנסת. כי יושב-ראש בשכר מלא הוא נושא באת-ריות מלאה. האם הוא יכול להצדיק את השקת השערורייה?

פרשה זו התגלתה במיקרה, תודות ל"פירסום כאן. מי יודע כמה שימושים שלא-ברשות, בכספי-ציבור, נעשים בשאר מקומות? על שרי-הפנים להורות לרשויות המקומיות כי כל עירייה תדווח ל"מישרדו על כל הלוואה שהיא מקבלת, על מקורותיה האמיתיים ותנאיה המל-אים.

"עמידר" הוקמה לשיכון עולים, ולא למתן הלוואות בריבית גבוהה לעיריות באמצעות מתווכים, ושר-האוצר הורה על חקירה מלאה. כך, בעיקבות הכתבה כאן, החלה החקירה שהעלתה כי: "עמידר" הפקידה 3 מיליון לירות ב"בית של שמונה אחוזים, צמוד למדד, ב"בנק מרכנתיל". שמיע פנה לצבי כץ, גיזבר "עמידר", וביקש להשתמש בכס-

י"ר אלכורא

בעד שכר מלא, נגד אחריות מלאה

פ.ס. ל"בנק מרכנתיל" הוצגה פקודה, ב"חתימת כץ וחיים טל, מנהל אגף הכספים, המורה על העברת הכספים באמצעות שמיע לעיריית תל-אביב.

הכספים ניתנו לעירייה בריבית ה"גבוהה לפחות בשניים וחצי אחוזים ממה שמקבלת "עמידר" עליהן. ההפרש בריבית לשנה הוא 75 אלף לירות. ההלוואה לעירייה היא לשבע שנים, וההפרש על השימוש בכספי "עמידר" הוא, אם כך,

החברה הלאומית המשכנת עולים, "עמידר", גילתה כי מרכז הגיזברות שלה, **צבי כץ**, השתמש בכספי החברה ללא אישור. היא קיבלה ממנהל אגף הכספים, **חיים טל**, הצהרה כי חתימתו זוייפה. נציגות ועד-העובדים מסרה לה"הלת החברה כי כספים שניכה צבי כץ משכר העובדים, בסך חצי מיליון לירות, לרכישת איגרות מילווה, לא הועברו ל"בנק ישראל", והופקדו בבנק מיסחרי למטרות אחרות.

מנכ"ל "עמידר", **אלברט לוי**, ש-אישר כל זאת בשיחה עם עורך מדור זה, הצהיר כי טרם נמסרה כל תלונה למישטרת ישראל, וכי החברה תדון בפרשות אלה במוסדות הפנימיים שלה. הדיון ייערך בעוד עשרה ימים.

■ ■ ■

זכו קיצור העובדות.
הסיפור המלא התחיל לפני כמה חודשים, עת התפרסמה במדור זה ידיעה על הלוואה בריבית קצוצה שמלווה ל"עיריית תל-אביב איש-הכספים **ראובן שמיע**. הידיעה מסרה כי העירייה קיבלה משמיע 20 מיליון לירות, באמצעות קבוצת הבנקים, "מרכנתיל-ברקליס". היא תשלם עבורם ריבית של עשרה וחצי אחוזים, צמודים למדד (הריבית כוללת אחוז וחצי עמלה).

נוסף לכך תפקיד העירייה לטובת שמיע 10 מיליון לירות בריבית של 24%-22%, הנמוכה בעשרה אחוזים מן הריבית בשוק. הפקדה כזו פירושה ייקור ההלוואה של שמיע לעירייה בשני אחוזים נוספים לשנה. מישרד-הפנים מתיר הלוואות לרשויות המקומיות רק בריבית של 9%.

מייד לאחר פירסום הידיעה פנה שר-האוצר, **יהושע רבינוביץ**, אל חיי-רייה, וביקש ממנה את העובדות המל-אות, מהגם שנמסר לו ששמיע גייס את 20 המיליון, שהוא נותן לעיריה, ממקור-רות שונים, כולל 3 מיליון מחברת "עמי-דר".

גרשהם

יצאה

מישראל

"גרשהם" הקימה סניף בישראל בשנת 1928, ומאז משמשת כסוכנה מישפחת **ארנסט המבורגר**. עתה פנתה "גרשהם" לבית-המישפט המחוזי בתל-אביב, וביקשה לאשר את העברת כל פעולותיה מן הסניף לחברת "הראל". זו שייכת ב"74% למישפחת המבורגר, והיתרה ל"חברת-הביטוח "יהודה". בבקשה נמסר כי "גרשהם" מחסלת את סניפיה בכל העולם, ועוברת לעבוד באמצעות חברות מקומיות.

בבקשה נמסר עוד, כי חברת "הראל" תציע לכל בעלי הפוליסות הלא-צמודות של "גרשהם" להפכן לפוליסות צמודות, בלי העלאת הפרמיה.

חברת-הביטוח הבריטית "גרשהם", אחת הידועות ב"סיטי" של לונדון, מש-נה את אופן פעולתה בישראל, ולמעשה הפסיקה לפעול כאן ישירות.

איך לסדר

את מס'הקנייה

המשבר במכירות מוצרי-חשמל, וטל-וויזיות בעיקר, יצר בעיות למשווקים. הם

הוא כה חמור עד כי, כשהובאה לפני ועדת-הכספים של העירייה בקשת בית-החולים ביפו, המטפל בחלק הנחשל של העיר, לא מצאה הוועדה אפשרות לחק-צב לבית-החולים יותר מאשר עשרת אלפים לירות.

אולם כמה דקות לאחר-מכן החליטה אותה ועדת-כספים עצמה להקציב 15 אלף לירות ל"מידרשה הלאומית על-שם אריה בן-אליעזר", מוסד מיפלגתי של חרות, בעל מגמות קיצוניות וקנאיות, שהרוח החיה בו היא ח"ב גאולה כהן.

כספך

וגאולה כהן

עיריית תל-אביב סובלת, כידוע, ממח-סור במזומנים, ולכן היא לווה מראובן שמיע כספים בריבית קצוצה. המחסור

רוח חיה גאולה כהן
נגד חוליה. בעד קנאים

האיש שמונה השבוע לטהר את „החברה לישראל“ מן השחיתות

של מיכאל צור היה מעורב יחד עימו בפרשות רבות: שוחד * זיוף

מאזנים * חיפוי על גניבות באפריקה ובסיני * האחריות להפסדי

המיליונרים של תשלובת ערד * עיסקות עם טיבור רוזנבאום

כפילו של צור

ברר כי הפסדי החברה בגלל מעשיו מגי עים ליותר משלושה מיליון לירות, לא היה מנוס מפטורי אלכס הכהן. במקומו מונה ממלא-מקום, ואחריו תפס את כס המנהל דב גוטסמן, מנאמניו של מיכאל צור. אלכס הכהן ברח לבריטניה, המשך לעסוק בסחר עם אפריקה. אחרי כמה שנים, הסדיר מיכאל צור שהכהן ישלם כופר לאוצר המדינה חצי מיליון דולר, וימחלו לו על מעשיו.

כאשר נשאל יושבראש מועצת המנהלים של החברה, איזו גלעד, היכן היה, ומדוע לא מנע את השחיתות, השיב כי ההנהלה לא צריכה לדעת את הבעיות השונות של החברה, ולא מטפלת בהן.

הפיתרון שנמצא עליידו ועלידי הממור נה עליו, מיכאל צור, לגבי ההפסדים, היה להשקיע בחברה כסף נוסף מכספי הממירה, כאשר חלק ניכר מן השותפים יוצא מן החברה בלי לשלם את ההפסדים.

כתב על כך הארץ במאמר ראשי, שגינה חריפות את איזי גלעד: „משלם המיסים, שאת כספו מניחים שרים ועובדי-ציבור בזיוול אלגנטי על קרן הצבי, לא הרוויח את הסכום שהשקיעה הממשלה בדינגוף בקלות כה רבה... מה פירוש המנהלים לא ידעו? ניתן לנחש שלא ידעו על אף ההזדהות הרבות — כיוון שלא רצו לדעת.“ הפרשה הוחלקה בעזרת גלעד, הנאמן לצור, שהתמנה בעיקבותיה כממלא מקום קבוע של מיכאל צור בניהול המישרד, כאשר צור שוהה בחו"ל. דינגוף המשיך כה לעבוד עם הבנק של רוזנבאום.

כסף לזבל

בערד

ב ינואר 1966 התמנה חיים צדוק כי שר-המיסכריותהעשייה, ומיכאל צור התפטר מתפקיד המנכ"ל. הוא הודיע כי יתמסר לניהול בתיהוויק וצ"ס. הכל היו סבורים שצדוק ימנה את גלעד במקום צור, אולם צדוק לא רצה בצור מיספר שניים. ומינה דווקא את דויד גולן, שנחשב כמתנגד לשיטות ספיר-צור, וכקרב לגנדי בנק ישראל דאז, דויד הורוביץ. לאות מחאה התפטר גלעד מהמישרד ונתמנה במאי 1966 כמנכ"ל מישרד-הפייתות.

הוא ניהל מישרד זה במשך ארבע שנים, ובפרק זמן זה גרם לאחת השערוריות הכלכליות הגדולות בישראל: הפסדי תשלובת ערד, בשיעור של 250 מיליון לירות.

בתוקף תפקידו כמנכ"ל עמד בראש ועד שהיתה צריכה להתליט אם לקבל את הגישה של מנחם בדר, איש מפ"ם, הי מנהל הקודם של מישרד-הפיתות, שדגל בהקמת תשלובת ערד בלי שותפים זרים, ועל בסיס תהליכים שפותחו בישראל, או לקבל את התכתיב של מיכאל צור, שדגל בהכנסת שותף אמריקאי גדול, חברת אר-איי, שתביא תהליך כימי שהיא מפתחת. כנאמנו של צור, בחר גלעד בהכנסת היותף.

הסוף ידוע: האמריקאים ראו בישראל שפן-נסיונות לכחינת תהיך מוסקס, שנכשל. החשקנות (המשך בעמוד 18)

שני המתחרים: איזי גלעד (מימין) ודויד גולן

הגיב בהכחשות טוטאליות. אבל מימדי השערוריה היו גדולים מדי.

כסף שחור

ביבשת השחורה

תגלה כי מנכ"ל דינגוף, אלכס הכהן, השתמש בכספי החברה לתועלתו הפרטית. הקים בהם מיפעלים פרטיים באפריקה, ורשם את הבעלות עליהם על שמו הפרטי. כן לקח לעצמו קומיסיונים מכספי החברה, ועל העיסקות שעשה בי שמה — בדיוק כפי שעשה מיכאל צור עכשיו. לפי דברי הדו"ח על פרשת צ"ס, כשגבה קומיסיונים על מכירת אוניות הי חברה.

כאשר נחשפה פרשת אלכס הכהן והתי

כת או למישרד-המיסכריותהעשייה, לגור-מים כלכליים שונים ולקבוצת פינחס רוי-זנברג, זהו אותו רוזנברג שהיה, במיקרה, שותפו הפרטי של אחיו של מיכאל צור, יוסף, בחברה נתעוררה שערורייה, כאשר נתגלה כי קיבלה מידי הממשלה רשיונות ייבוא שלא ניתנו לאחרים.

כך נזדמנו בפעם הראשונה יחד השמות טיבור רוזנבאום, מיכאל צור ואיזי גלעד, בחסותו של פינחס ספיר.

גלעד הפך, בתוקף תפקידו, יושבראש מועצת-המנהלים של דינגוף. מנכ"ל הי חברה היה אדם בשם אלכס הכהן. הבני קאי שלה היה טיבור רוזנבאום.

את תפקיד היו"ר מילא גלעד בצורה מוזרה. כאשר החלו מסתננות מחוצה ידי עות המהות על מתרחש בחברה, הוא

ה ישיבה הדרימאית הגיעה לשיא. אה. הידיים הורמו. נגד מינויו של ישראל גלעד כיוורשו של מיכאל צור בי חברה לישראל: שש ידיים. בעד המינוי: שבע.

רוב מירמייהידיים לא ידעו במי הם בוחרים. האיש הוצג להם ככלכלן ישראלי צעיר ונמרץ, המקורב למימסד, בעל שם מצויין. חשוב עוד יותר: כישראלי הי מסוגל לדבר עם מנהלי החברה בצרפתית, באנגלית ואפילו בלאטינית.

אילו ידעו חברי ההנהלה במי הם בוחרים, יתכן שהיו מתעלפים.

שכן, ישראל גלעד גרע הינו מזה שנים רבות ידידו ורעו של מיכאל צור, שותפו לניהול העסקים הכושלים שהקים צור, האחראי להסי תרת ויופיה כמאזני חברות ממי שותפות, כדי לחפות על צור ורעיו. כאחת — גלעד חלק את צור ככל, כודל במעשי-שחיתות, אבל הוא נופל ממנו בחכמה. כרכרי איש כדלכה ביר, הוא „מיכאל צור — כי פחות פיקח“.

המישנה

של צור

ישראל גלעד (54) נולד בשם גריני שטיין בלונדון, סיים אוניברסיטה ביר עיר זו בלימודי לטינית, צרפתית והיסטוריה מודרנית. אחר כך השתלם במישר פטים, עבד כמה שנים כמפקח מסי-הכנסה בבריטניה. ב-1949 עלה ארצה, ועד שנת 1953 עבד כמפקח מסי-הכנסה בחיפה. הוא בלט בכישרונותיו ובשליטתו בשפות, עבר לתפקיד סגן נציב מסי-הכנסה, עד שנת 1958. אז התמנה כסגן הממונה-על הכנסות-המדינה, עד ששר המיסחר והתע"ש, פינחס ספיר לקח אותו ב-1962 כי מישנה למנהל הכללי של מישרד.

המנהל הכללי של המישרד היה אז מיכאל צור.

בגלל היותו אחד הפקידים הבכירים הידיים השולטים בשפות זרות, התמנה כאחראי ליחסי-החוץ של המישרד. כל חור דש-חודשיים היה נוסע לוועידות שונות בענייני מכס, ייצוא או ייבוא. תמיד התי עכב בלונדון, לרוב עצר גם בשווייץ.

האיש שנבחר השבוע להציג את החברה משערוריית טיבור רוי-זנבאום — הינו ידיד ותיק של טיבור רוזנבאום.

ידידות זו החלה ב-1963, כאשר נסע גלעד לשווייץ עם פינחס ספיר ודויד גולן. גולן, הממלא אף הוא תפקיד בסיפור הי שבוע, כמתחרהו של גלעד על ירושת צור — היה אז מישנה למנכ"ל מישרד-המיסכריותהעשייה, לצדו של גלעד, וכי אותו מעמד.

בשווייץ הכיר ספיר את גלעד ליהודים ולשווייצים, ובייחוד לטיבור. טיבור רוני באום ביקש אף להפוך את הבנק הבינלאומי לאשראי שלו למכשיר-מימון לי איצות-אפריקה. בכך עזר לו מיכאל צור, והיתה דרושה לו עזרתו של גלעד.

כי באותם הימים יסד צור חברות ממי שלחיות שונות להרחבת הסחר הישראלי עם היבשת השחורה. אחת החברות ש עמדו לרשות הממשלה היתה חברה ותיקה בשם דינגוף מערב אפריקה, שחיתה שיי

בתשובות אבדו ברוכך, ועתה יש להקים הכי מזההתחלה. האשמה מוטלת על גלעד צור, שבחרו כי הכנסת השותף האמריקאי.

גלעד חמך בצור כדרכו תמיד. השיקף לים של צור מורכבים מאוד, אולם לפי הדרך בה גנב את כספי צ"ס ולקח לעצמו קומיסיונים מכספי החברה, נראים היום רמזיו של מנחם בדר ברורים: לצור היו קשרים אישיים עם מיספר אישים בחברה האמריקאית, קשרים שהאפילו על השיקולים הלאומיים הכלכליים.

שוחד בסיארה

לאונה

חזרה לחברת דינגוף מערב אפרו קה, ששינתה בינתיים את שמה ל- אלדא, תוך מיזוגה עם שלוש חברות אחרות.

אינו גלעד הוסיף לכהן כיו"ר מועצת המנהלים שלה. באפריל 1967 אישר חלור קת בונוסים למנהלי אלדא, בשיעור של 100 אלף לירות לשנה, מזה 50 אלף לירות למנכ"ל, דב גוטסמן. גלעד שיבט את חרי צותו, הוא הכיר אותו, כנראה, לא רק בגלל היותו יושב ראש החברה, אחיו של גלעד, הרי גרינשטיין, התקבל לעבודה על-ידי גוטסמן כמנהל חשבונות של סניף אלדא בלונדון. היה זה תפקיד מיותר, בסניף מיותר, שנתיים לאחר מכן, כשי נזרק גוטסמן מן החברה על-ידי השר זאב שרף, ובמקומו בא מנהל חדש, היה זה מעשה הראשון של זה לסגור את הסניף בלונדון.

במחצית שנת 1967 התגלה כי חברת אלדא - שמנהלה הכללי דב גוטסמן ויושב ראש מועצת המנהלים שלה, אינו גלעד, חתמו על מאזנים שלה המראים רווחי מיליונים - היא חברת כושלת, שי הפסידה כ-12 מיליון לירות. נסתבר כי מאזני החברה זויפו, וגלעד וגוטסמן חתמו על מאזנים כוזבים.

פרצה שערוריה ציבורית. השר זאב שרף, שהתמנה בינתיים כשר-האוצר, הי טיל על היועץ המישפטי של משרדו לבדוק אם ניתן לדרוש מגוטסמן ועוזריו חזרה את הבונוסים שגלעד חילק להם, על רווחים שלא היו ולא נבראו. גלעד עצמו התפטר מתפקיד היושב ראש, ובמ קומו נתמנה אביעזר שלוש ממשרדה-חץ. גוטסמן פוטר, ובמקומו בא משה אלפן. שרף העמיד את אלדא למכירה פומבית וכוזר קנתה אותה באפס מחיר. על זיוף המאזנים לא הוגשו אז תביעות מישפטיות, כמו נגד זאב קריב כיום. גר טסמן עבר לפעול בלונדון, שם שהה משך שנתיים באישורו של גלעד וניהל משם את אלדא. גלעד נאלץ, בגלל התסבוכות, לפרוש ממשרדהפיתוח ונשאר כמעט ל- לא פרנסה.

במאי 1968 אירעה הפיכה בסיארה ליי אונה, וראשהממשלה החדש נשא נאום שהיכה גלים בעולם. הוא האשים את ישראל בכלל, ואת חברת אלדא בפרט (בי אפריקה היא נקראה עדיין דינגוף מערב אפריקה) בחלוקת שוחד והונאת ממשלת סיארה-ליאונה, על-ידי הקמת מיפעלי תע- שיה פיקטיביים.

בין היתר גילה ראשהממשלה כי, "אלדא" מעורבת בפרשת מתן שוחד של חצי מיליון דולר לראשי הממשלה המודח, כדי שיתן זכתי-הזיקוק הישראליים וזחברה יפא-נית זכיון להקמת בתי-זיקוק.

הפירסום הרב בעיתוני העולם גרם נזק עצום לישראל. בין השאר הגיעה הידיעה ליפאן, לחברה ששמה הוזכר בפרשה, וי נציגיה באו בטיסה לישראל ופנו לראשי האוצר בשאלות.

מה פיתאום שוחד של חצי מילי-יון דולר בלבד? הרי כאשר הפי כימו לתוכנית-השוחד, אמר להם מיכאל צור, יושב ראש מועצת הי מנהלים של בתי-הזיקוק, כי צריך מיליון דולר שוחד!

נפתחה חקירה שהגיעה גם לוועדת-הי כספים של הכנסת, ובה נתגלה כי לצור נמסרו אמנם מיליון דולרים, אולם לראשי ממשלת סיארה-ליאונה הגיעה רק מחצית הסכום. כאשר נשאל צור להסברים לכסי פים הסיבוביים הללו (כבר אז החל צור לסובב כספים) טען כי הכניס את חספ במזומן לקופת חקטנת של בתי-הזיקוק. לכך, כמובן, אין כל רישום או חוכחה. מסקנות ועדת הכספים נאסרו לפירסום.

מיסוס א מה סבוריו דט

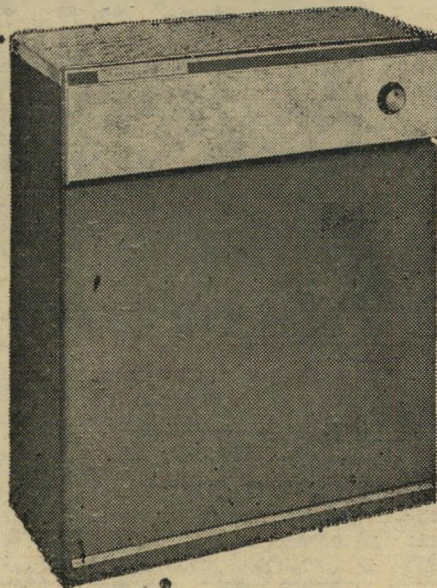

תנור הסקה דירתי אמקור כדי שלרוני יהיה חורף חם ונעים

משותפים במחיר נמוך במיוחד. הוא מצויד בארובה להבטחת אויר נקי בדירה.

ל"אמקור" מבחר דגמים מגודל 6000 קקליש ועד גודל 10,000 קקליש המאפשרים חימום דירה, עד גודל 150 מ"ר, באמצעות תנור אחד בלבדו מונחי "אמפא". ייעצו לך ללא כל תשלום כיצד לתכנן את חימום דירתך ביעילות המירבית, הינן להציב את התנור והינן למקם את הארובה המבטיחה אויר נקי בדירה.

לי תמכור דור
אמקור

עם תנור הסקה דירתי "אמקור" בבית יוכלו הילדים להתרוץ יחפים אפילו בעיצומו של החורף, תוכל לשבת מול הטלוויזיה או לקרוא את העתון בגופיה ומכנסים קצרים ממש כמו באמצע הקיץ. כי תנור הסקה דירתי "אמקור" - לחימום מרכזי של כל הדירה - מבטיח חום אחיד ונעים 24 שעות ביממה. התנור מופעל בנפט או בסולר וניתן להתקנה הו בבתי פרטיים (חד קומתיים וקוטג'ים) והן בדירות בבתים

אמכא
שרות עם כל הלב!

תנור אחד יחמם את כל הדירה 24 שעות ביממה

היחיד במכולת של

החברה לישראל

אך כל האחרים

מעוניינים להטיל עליו

אחריות בילעדית

הפגישה באמסטרדם הייתה ממש מישפחתית. מצד אחד של השולחן בעיר התעלות ישב מיכאל צור, נציג החברה לישראל. מצידו השני ישב בנימין ליברמן, פקיד של החברה לישראל. שני הצעירים פגשו זה את זה, הזיקוק בחיפה. ליברמן וצור הכירו היטב אחד את השני, שכן צור הוא דודו של ליברמן, והוא שקיבל אותו לעבודה בחברה לישראל.

הפגישה, שנערכה בדצמבר 1973, נועדה לאשר הלוואה של 3.5 מיליון דולר מטעם החברה לישראל לבתייהזיקוק. צור כפה על ראשי בתייהזיקוק להסכים, כי חוזה ההלוואה בין שתי החברות הישראליות יחתם בהולנד דווקא, וכן כפה על מנכ"ל בתייהזיקוק אביגדור ברתל כי ימנה את אחיינו, ליברמן, עובד החברה לישראל, כנציג בתייהזיקוק לשם חתימת חוזה ההלוואה. מדוע הסכים ברתל לבקשות המוזרות — אין על כך תשובה בפי חוקרי פרשת קישרי בתייהזיקוק ומיכאל צור וטיבור רוזנבאום.

ליברמן חזר מאמסטרדם ב-25 בדצמבר, וראשי בתייהזיקוק קיוו לקבל ממנו צ'ק על סך 3.5 מיליון דולר. תחת זאת קיבלו מכתב של החברה לישראל, בחתימת מנהלה מיכאל צור, ובו הוראה להפקיד את סכום ההלוואה שצריכים לקבל בתייהזיקוק, בחשבון בתייהזיקוק בחברה ואדוצית של טיבור רוזנבאום. רק אחרי חודשים רבים, וכמה פניות של בתייהזיקוק, הועבר הכסף לבתייהזיקוק. עתה ברור מדוע התעקש מיכאל צור כי החוזה יחתם באמסטרדם ופי יחתמו עליו הוא ואחיינו: עדימנת להוציא, בתחבולות, את הכסף מבתייהזיקוק והפקידו אצל רוזנבאום, היה צורך באדם מהימן עליו לחלוטין. ומי כאחיינו טוב לכך?

פרשה מישפחתית זו נחשפת עתה לראשונה, והיא אך חלק קטן ממערכת התחבולות שחיבל צור בשלוש השנים האחרונות. כדי לאפשר את הזרימה הבלתיפוסקת של הכספים הסיבוביים: המשקיעים הגרמניים נותנים 34 מיליון דולר הלוואה לחברה לישראל, זו מעבירה כספים אלה בהלוואות נציגים ולבתייהזיקוק המעבירים אותם לחברות לוכסאיינוטט של בנק לאומי וקונסורציון של רוזנבאום. שתי אלו מלוות כספים למשקיעים הגרמניים, וכך עושה הכסף סיבוב שלם, וכפי שמודה צור בדין וחשבון של ועדת החקירה של צ"מ, נועד כל התרגיל לעקפת חוקי מסי ההכנסה הגרמניים.

דו"ח שפיידא

בישיבת מועצת המנהלים של החברה לישראל שהתקיימה השבוע הוקרא לחבריה הדיווח החשבון המיוחד שהכין עורך הדיון האמריקאי ג'ורג' שפירא. שפירא הוא, בדרך-כלל, נציגו של אדמונד דהרוטשילד בארצות הברית. כשם שחוקר צ"מ, עורך הדיון אלן קירשנר, הוא עורך דין של עיסקי הברון רוטשילד בישראל. מימצאי החקירה שלו יחולקו לחברי מועצת המנהלים עוד השבוע.

מחשש כי יפגעו בשמה הטוב של ישראל. צור התמנה זמן קצר לאחר מכן למנכ"ל החברה לישראל. כל אותה תקופה היה איזו גנרל יו"ר מועצת "אדרא", שהיתה צריכה לבצע את עבודות החקמה של בתייהזיקוק, שעבורן שולם השוחד שחקקו נעם בדרך.

TAKE

IT ISZY

פרט לשותפויות עם מיכאל צור ב-עיסקות-שוחד. חיפה איזו גלעד, כי

מאחרי הקלעים

תמונה בילעדית זו צולמה במסדרונות החברה לישראל בקומה ה-32 של מידג'לסלום בתל-אביב. נראה בה חלק מחברי מועצת המנהלים של החברה כשהם מנהלים ויכוח סוער במסדרון. בתמונה נראים (מימין לשמאל) עורך הדיון ג'ורג' שפירא, המשקיע הגרמני לורנץ צדבאום, הברון אדמונד דהרוטשילד (מן הגב, נושא מוילווה גיימס'בונד). קיצוני משמאל: עוזר אמנון גולדנברג, החוקר אף הוא את עיסקי החברה יחד עם שפירא.

אולם ברור כי הם מטילים את כל האשמה למה שקרה, על מיכאל צור. לפי מימצאי הבלישים של אדמונד, פעל צור ללא אישור, תוך חריגה מסמכויות, ועשה כל מה שעשה בניגוד לחוק ולתקנות.

יושבראש מועצת המנהלים, הברון רוטשילד, ונציגו מוקה לימון, סמכו על צור וחתמו על כל מה שאמר להם. בעיניים עצומות. כך חתם הברון על התשקיף והמאזן של החברה לישראל, שעתה מתברר כי הם כוזבים. כך חתמו מוקה לימון ואחרים על העברות כספים לחברות ואדוציות של רוזנבאום.

בקצרה, ההנהלה, המורכבת מגדולי הבני קאמ, בראשות אשה-הכספים אדמונד דהרוטשילד, הודעה כודה שולד עדיירי איש אחד, שהונה אותה בכפומי-עתק.

זאת קובע הדיווח-חשבון של ג'ורג' שפירא, עורך הדיון של רוטשילד שהפך להיות חוקר החברה לישראל. מועצת המנהלים של החברה לישראל נאלצה לסגת בשאלה אחרת, לקבל את תביעת הקבוצה הגרמנית, קבוצת ריגר, להודיע כי פירסומי דו"ח צ"מ, כאילו השקעותיה הן פיקטיביות, אינם נכונים, וכי השקעות הגרמנים הן חוקיות וכשרות להדריין.

הצהרה זו של החברה לישראל דרושה לגרמנים כדי למנוע סכנות מישפטיות בקשר עם בעיות מסי-הכנסה שם — כי אסור היה להם לקבל כספים ממקורות ישראליים ולהלוותם שוב לחברות ישראליות. בעזרת ההכחשה שקיבלו עתה יוכלו לאיים בתביעה מישפטית על כל מי שיצו לקבוע כי הלוואות קבוצת ריגר הן פיקטיביות. תמורת הסכמת רוטשילד ותומכיו לתת לגרמנים את ההכחשה תמכו הגרמנים בקבוצת רוטשילד, המטילה את כל האחריות על צור. דבר זה חיוני עבור הברון רוטשילד, כדי להדיח צו מצרות צפויות.

מן. הוא נעזב ונשכח, עד שלפני שבו עיים הזכירו משהו ליעקב ברין, נציג הי-משקיעים הקנדיים בחברה לישראל. ברין הציגו בפני הנהלת החברה לישראל כמועמד לתפקיד המנכ"ל, כאשר מת-חרו הוא שוב דויד גולן. אולם גולן הור-דיע מייד כי אין הוא מועמד. למרות שחברי הנהלת החברה לא ידעו את עברו של גלעד, וכי מינויו יהווה למעשה המשך שילטון צור, הוא קיבל בהצבעה רק שבעה קולות מתוך 13. למען הרושם, נערכה לאחר מכן הצבעה פורמלית ובה תמכו בו כל המשתתפים. כאשר התפטר צור וגלעד מי-מישרד-המיס-ההעשית, הית מי-שאמר, כי זהו קץ תקופת ספיר

שכן, החברה לישראל הפיצה מניות גם באמריקה, ויש עונשים חמורים למי שחתם על מאזן ותשקיף כוזבים — מה שעשה הברון. לדבריו בשגגה. נוסף לכך, לאחרונה התגלה כי הברון טרם שילם את מלוא חלקו על המניות שרכש בחברה לישראל, וכן כי החברה לישראל, שהוא יושב-הראש שלה, השכירה חדרים לחברות פרטיות שלו — לחברות פרטיות אלו מפגרות מאוד בתשלום שכר-הדירה. חוק גיירות-הערך בארצות-הברית קובע, כי בכל מיקרה של עיסקה בין מנהל-החברה לבין חברות אחרות שיש לו בהן חלק, יש לגלות זאת בתשקיף. דבר זה לא נעשה, וגם זו יכולה להיות עבירה באמריקה.

הגנה מרחבית

בקיצור, כדי להוציא את רוטשילד וחברי מועצת המנהלים של החברה לישראל מן הבזק, החליטו הכל כי מוטב להפוך את מיכאל צור לאשם היחיד, השטן המשחית, השעיר-לעזאזל. מה עוד שצור רמו כי למעשה, כל תוכנית-הכספים הסיבוביים שעשה עם הגרמנים אושרה על-ידי הנהלת החברה לישראל כולה, וכך היא חפכה שותפת-לעבירה כנגד חוקי מסי-ההכנסה בגרמניה. אבל גם לשותפת-לעבירה בישראל גופא, שכן בעיקבות פירסומי העולס-זהה בשאלה זו, כבר פנה יושבראש ועדת הכספים של הכנסת בתביעה לברר את השאלה. אם השקעות החברה לישראל לא היו אמיתיות, הרי לא הגיע לחברה הפסוד המלא שקיבלה ממיסי-הכנסה, ועליה להחזיר לאוצר המדינה את המיסים שלא שילמה. או גם צפויים מנהליה לאישום בישראל על ניסיון להונות את מסי-ההכנסה כאן.

אולם עד שהגיעו בישיבות הסוערות במידג'לסלום, בקומה ה-32, להסכם על הפיכת מיכאל צור קורבן, היו הרחוקות להיות. תחילה דומה היה-כאילו הקבוצה הגרמנית מתחברת יחד עם שאול אייזנברג (שעשה כספו במיוחד הרחוק) ועם קבוצת סם רוטברג מארצות-הברית, נגד הברון רוטשילד, על התנגדותו להצלת הבנק של רוזנבאום.

אדמונד והבלשים

בשלב זה הודלפו לעיתונות האשמות הדדיות. (בין השאר פירסם גם העולס-זהה, בטעות, כאילו הגרמנים מאשימים את רוטשילד בניצול החברה לישראל לתועלתו. האשמות אלו לא באו מפי הנציגים הגרמניים בישראל.) היה צורך בהתערבות של שריהאוצר, ואחריו ראשי-הממשלה, כדי לשכנע על הברון לנסיגה חלקית, שהביאה להסכם שכלל גם הסכמה לקונסורציונים-גוישים להצלת הבנק של רוזנבאום. תוך דגש כי החברה לישראל תחליט על הצטרפות לקונסורציונים כאשר הדבר יוצע לה. עתה נראה כי הכל בא על מקומו בשלום: הגרמנים קיבלו תעודת יושר, הברון קיבל שעייר-לעזאזל, ממשלת ישראל קיבלה אור ירוק להצלת הבנק של רוזנבאום. רק דבר אחד עלול לקלקל את החתונה: הקורבן המיועד, מיכאל צור.

אם יחליט מיכאל צור כי אינו רוצה להיות השח המובל לעולה, יופתח את "חיתת פדורה" שבה איים, יתפוצץ כל ההסדר. מיכאל צור יכול להעלות טענות חדשות לגבי ההסדרים הכספיים בין קבוצת ריגר לחברה לישראל.

מיכאל צור יודע יותר מכל האחרים על המעשים שעשו הברון רוטשילד ורעיניו בחברה לישראל, והוא יכול לגרום לשילטונות האמריקאיים לפתוח בחקירה בנושאים אלה. הוא יכול גם לסחוף עימו את כל צמרת החברה לישראל כשותפת למה שעשה.

צור אמר לפני כמה ימים כי לא יילך לבית-הסוהר לבדו. נראה כי בכוחו להגשים איום זה. כדי להשתיק, רומזים לו כי יעשו לו תרגיל מקובל: יגישו נגדו תביעות שקל להפריכן, ובעוד כמה שנים ייצא זכאי. בינתיים יבוא הכל על מקומו בשלום. אם אומנם ייעשה הסדר מסוג זה, תלוי הדבר באדם אחד בלבד: היועץ-המישטי לממשלת ישראל, מאיר שמגר. שמגר, העומד לפרוש בשלוש ארבעה חודשים ממישרתו, ניצב עתה בפני המיבחן הגדול ביותר שלו: האם יקוב הדין את ההר, או יישבר גרונ-חצדק על הצור?

במישרד, מינויו של גלעד במקום צור פירושו החזרת תקופת ספיר ל"חברה לישראל". למיכאל צור היה חמינו נוח מאוד. האיש שחיפה על זיופי חי מאזנים ב"אדרא", מחליף את מזוית האיש שחיק בנפוסים פיקטיביים ב"אדרא", מחליף את מחזק הכוזבים הפיקטיביים. המחפה על עיסקות השוחד של צור ועל הגנני בות של הציור בפני, מחליף את פותח החשבונות הפוריים בי שווייץ, המחפה על העברת מילי יוני דודרים מישראל לחברות חי וואדוציות של טיבור רוזנבאום.

כמה יעלה לך להתלבש בחורף 1974:

מגפיים מ'175 עד 2000 לירות

פשיטת

עור

200 ל"י
עולים מגפייפליט פורמה אלה, שהם הלהיט של נווה שאנן. המגפיים, על פליט פורמה ענקית, עשויים עור ואפשר להוריד ממזרס עד למאה וחמישים ל"י.

אם בקיץ צועד העולם כולו בסנדר
ליים, הרי החורף הוא ממלכתם הבילעית. דית של המגפיים. אלה, בניגוד לפריט לבוש אופנתיים אחרים, אינם רק צוהאופי

אפגניסטאן ונווה שאנן

מגפיים רקומים אלה מיובאים דרך אירופה מאפגניסטאן ונמכרים בבו' בחנות סמוכה נעים מחירי המגפיים סביב 350 לירות. כאן הועלו המחירים ב-15 אחוזים. כאן ניתן למצוא גם מגפיירכיבה. בחנות יוקרה אחרת ברחוב דיונגוף נעים המחירים סביב 450 לירות. יש אף המזמינות מגפיים ב-2000 לירות. שונה המצב ברחוב הנעליים, הוא נווה שאנן. כאן, בחנויות הקטנות והגדולות השוכנות בצפיפות מדהימה, המיבחר עצום ורב, אך רמת המחירים שונה ומשתנה וגם צורתם הכללית של המגפיים אחרת. מגפיהלהיט של נווה שאנן מיתמרים על פלטפורמות כבדות בגובה של עד 15 סנטימטרים. מרחיק מן חשלוליות — אך

נה, אלא הכרחיים לחימום הרגליים, שנאמר: "חם ברגליים — חם בלב". אלא שכיום האמיר מחירו של פריט חיוני זה עדיכדיכך, שגם הוקקות לו חושבות פעמיים קודם שהן יוצאות לקניות. בחנויות האופנה למימכר נעליים ברחוב דיונגוף ניתן למצוא היום מגפייכבוא ומגפיים מתוצרת הארץ. כל מגפיהייכבוא הורד מנו עוד לפני הפיחות. במרבית החנויות מוכרים אותם עדיין במחירים שלפני הפיחות, במיעוטן — העלו את המחירים. כאן שולט בכיפה המגף הגבוה, בעל הפלטפורמה הנמוכה, שהוא גם המבוקש ביותר. בחנויות נעליים ידועה בפס' דיונגוף מצוי מיבחר מגפיים גבוהים, במחירים הנעים בין 175 ל-450 לירות. כשהמחירים הנמוכי

כים מתייחסים למגפי סקאי דמויעור, והי גבוהים — למגפי עור אמיתי לסוגיו. בחנות סמוכה נעים מחירי המגפיים סביב 350 לירות. כאן הועלו המחירים ב-15 אחוזים. כאן ניתן למצוא גם מגפיירכיבה. בחנות יוקרה אחרת ברחוב דיונגוף נעים המחירים סביב 450 לירות. יש אף המזמינות מגפיים ב-2000 לירות. שונה המצב ברחוב הנעליים, הוא נווה שאנן. כאן, בחנויות הקטנות והגדולות השוכנות בצפיפות מדהימה, המיבחר עצום ורב, אך רמת המחירים שונה ומשתנה וגם צורתם הכללית של המגפיים אחרת. מגפיהלהיט של נווה שאנן מיתמרים על פלטפורמות כבדות בגובה של עד 15 סנטימטרים. מרחיק מן חשלוליות — אך

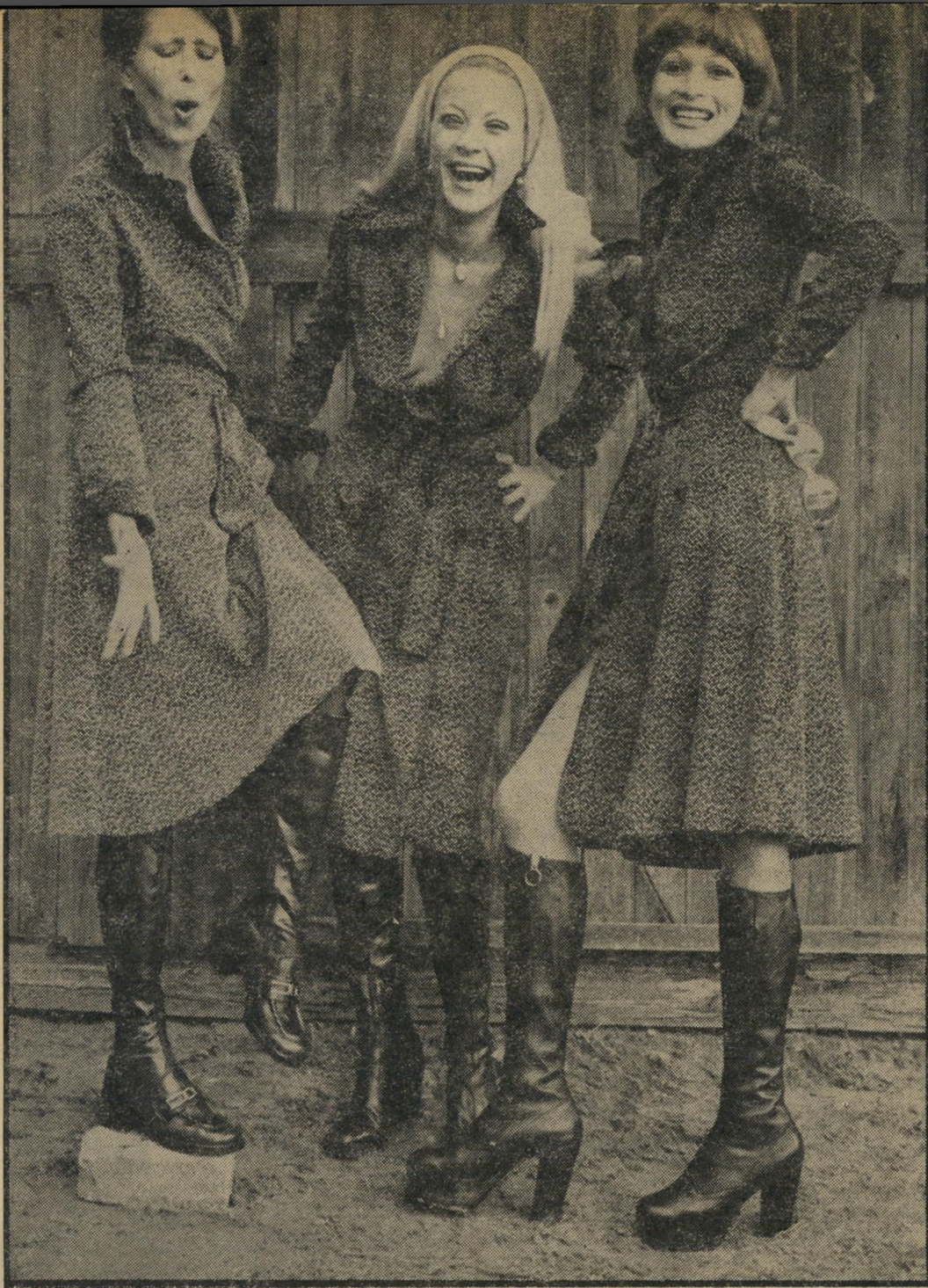

350 ל"י
הוא מחירים של שני זוגות מגפיים אלה, מתוצרת חוץ, הנמכרים ברחוב דיונגוף. המגפיים הגבוהים עשויים עור.

הדוגמה הגרמנית

מגף מימין בגובה בינוני לרגל עבה, באמצע מגף-בוקרים לננוית, ומשמאל מגף נמוך מעוטר בפרווה לננוית.

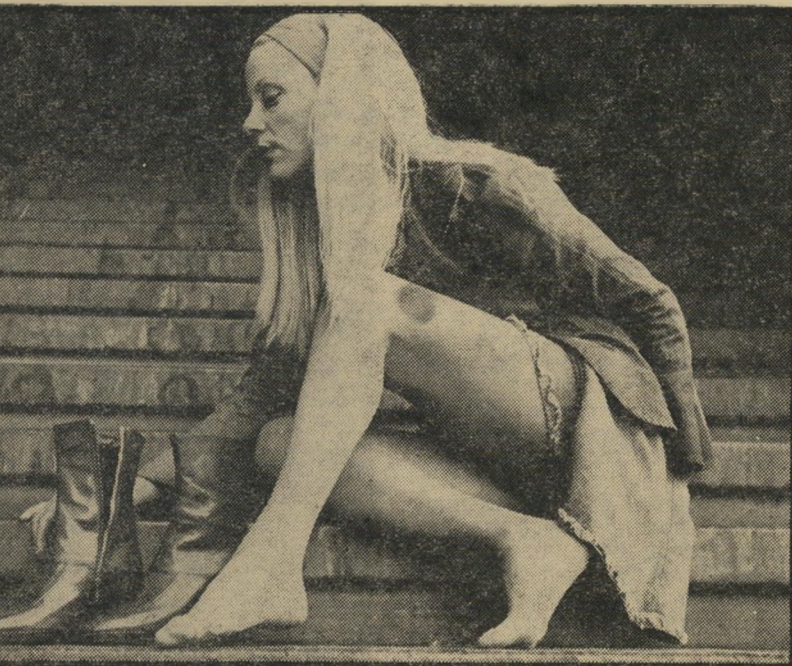

בינוני, עשויים עור רך. באמצע אווה יורמן במגפי-פלט' פורמה נמוכים, עשויים עור שמחירים 450 ל"י, ומשמאל ג'ודי ברנס במגפיים נמוכי-עקב, מחומר דמוי-עור. מקושטים באבזם מתוצרת הארץ, מחירים 175 ל"י בלבד.

אופנת דיונגוף

וארוכה. בגרמניה שפע דוגמאות של מגפיים מעור משובח גף עור בסגנונות רבים ושונים. מגפי הפלטפורמה כבר אינם גל ביי באופנה ואת מקומם תפסו מגפיים בעלי סוליה נמוכה ו" עקב דק. החורף הגרמני אולי יקר, אבל הוא יפה להפליא.

מאד לא נוח. בצידם, מיבחר גדול של מגפיים נמוכים, וגם כאלה מן השנה שעבר' רה ומזו שקדמה לה. הכל הולך. בחנות קטנה מאוד, הנחשבת כ"טובה" מציעים את מגפי הפלטפורמה הגבוהים במחיר ראשוני: 450 ל"י. תוך שניות ספורות מורד המחיר, אוטומטית כימעט, ל-350, ואפשר לגמור ב-250-200. בחנות הסמוכה מוצעים אותם מגפיים, במחיר התחלתי של 200 לירות בלבד. ויש לשער שניתן לסיים את העסקה ב-150. בחנות אחרת, לא הרחק משם, אין זמן לדיבורים. 175 לירות מחיר ראשון, ומייד באה סידרת הנחות, שבסיומה מוצאת ה" קונה, "מציאה" אמיתית. אלא שלטווח רחוק, אולי אין זו מציאה כל-כך גדולה. ההבדל בטיב ובעיבוד, בין מגפי דיונגוף לבין אלה של נווה-שאנן, בולט מייד לעין. ההבדל הראשון: מגפי דיונגוף רובם מיובאים, ואילו מגפי הכר' חול-לבן מעובדים היטב, וניכר כי הושקע בהם מאמץ להידמות לתוצרת-החוק. הכסף — הוא שמדבר כאן. סקר קצר בין בעלי חנויות בשני הרחובות העלה מייד, כי תנועת הקונות ברחוב דיונגוף ירדה, לאחר הפיחות, ב-80 אחוזים (!), ואילו בנווה-שאנן ב-40 אחוזים בלבד. ולמי שמגפיה הישנים נקרעו, לא נותר אלא לעשות את החשבון המהיר, הידוע: או לקנות מגפיים יקרים ומשובחים שיח' זיקו מעמד — או לרדת לנווה-שאנן, ב" תיקוח שבשנה חבאה טוב יותר.

הוא מחירם של מגפיים נמוכים אלה, הנמכרים ברחוב דיונגוף, הפורים מעור משובח ומיועדים בעיקר למכסיות. בעלות רגליים דקות תוכלנה לנעול אותם עם שימלה באורך שאנל. חמגפיים זם בעלי ביטנת פרווה.

70 ו' 200 ל"י מימין מגף הנמ' כר בדיונגוף ב' ל"י, ומשמאל, מגף הנמכר בנווה-שאנן ב' 200.

היא לחמה בדיכאון, במישור הדיכאון, בבדידות ובמעלימים

מן הייאוש אל המלכות

בעת שניקה את נישקו. גלה הוכרה כי אלמנת צה"ל, ושמו של זאביק טוהר. ארבע שנים לאחר מכן צעדה צעירה בת 26 תמורת גוף, בעלת עיניים בהירות חולמניות וגזירה מושלמת על מסלול אחד מבת-המלון המפוארים של יוהנסבורג, בדרום-אפריקה. יחד עימה צעדו עוד 20 נערות, שלכולן היו שני דברים במשותף: כולן היו יפהפיות וזהירות וכולן, עד אחת, לבשו מדים של חברות-תעופה.

היה זה בתחרות הבינלאומית של דיילות נציגות כל חברות-התעופה בי-עולם. כמלכת-הדיילות העולמית הוכרזה עימנואלה פרלמוטר, נציגת חברת-התעופה הישראלית הלאומית אל-על. דרך ארוכה עברה גלה, מאותו יום נורא

אולם גלה התקשתה להאמין בכך. היא לא האמינה שזאביק התאבד: "פשוט לא היתה לו שום סיבה לכך", טענה. אך צה"ל החליט אחרת. בצער רב הודיע משרד-הביטחון לאלמנה הצעירה כי היא אינה זכאית למעמד של אלמנת צה"ל, משום שבעלה התאבד, נטל את חייו במידיו. גלה לא ויתרה, והכריזה מלחמה על צה"ל כולו. "לא הייתי צריכה את הגימל" אות, המעניקים וההטבות שלהם, וזכותה אלמנות. ידעתי רק שעושים כאן עוול נורא לזאביק. ידעתי שהוא לא התאבד, ולכן נלחמתי בהם."

והיא ניצחה. היא אילצה את צה"ל להקים ועדת-חקירה מיוחדת שגבתה עדויות. יציאה לשטח וקבעה כי זאביק נהרג בתאונה.

נ ערה תמורת קומה ויפהפייה ניצבה אל מול קבר רענן בחלקה הצבאית שבבית-הקברות בקריית-שאל. שעה ארוכה התבוננה במציבת העץ הארעית שעל הקבר ניכחה, שעליו היו רשומות בצבע שחור המילים: זאב פרלמוטר. באותם רגעים, בחודש מאי 1970, קשה היה לעמנואלה (גלה) פרלמוטר להבין כי זאביק לא יהיה יותר. באותם רגעים הצליח רק להיזכר בחתונתם, שנערכה שנה קודם-לכן, בירח-הדבש, בכל פרט משלושת שנות החברות שקדמו לנישואיהם. בטיולים המשותפים, בצחוקים ובשמחות הקטנות.

רולטה רוסית —

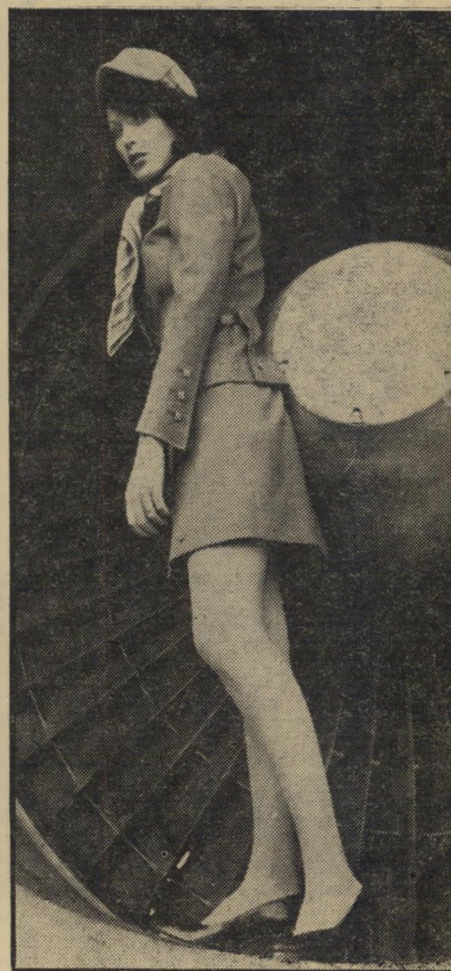
או תאונה?

ל יא לא בכתה. אולי משום שעדיין לא תפסה זאת, או משום שכזו היא גלה. היא ניצבה זקופה אל מול הקבר, בפה קפוף, ובפנים מחושים עיניים כבויות. רק שבועות אחדים לאחר ההלוויה החלו השמועות מגיעות לאוזניה של גלה. בי-תחילה היו אלה לחששים בלתי-נשמעים כמעט, אך אט-אט הפכו קולות של ממש, מאיימים ומפחידים: זאביק בעלה, כך אמר לו אותן שמועות, התאבד, בעת שהיה עם חייליו, בשיטה האכזרית והמאקברית ביותר להתאבדות: רולטה רוסית.

תחילה לא ידעה גלה מהי בדיוק אותה רולטה רוסית. רק אחר-כך סיפרו לה כי המשחק ברולטה רוסית מכניס כדור ברזל לתוף האקדה (המכיל שישה כדורים), מסובב את התוף וסוגר אותו. אחר-כך הוא מקרב את לוע האקדה אל רתנו ולוחץ על ההדק. אם נמצא הכדור היחיד בחריץ התוף מול גוקר האקדה — הפסיד המשחק את המישחק ואת חייו. אם אל מול הגוקר בא חריץ ריק — זכה בחייו ובמישחק, ולפעמים גם בהתערבות.

סגן זאב פרלמוטר, ממקדסוללה צעיר וכישרוני בחיל-התותחנים — הפסיד.

"בעינינו המלחמה"
האחרונה חל מיפנה בחייה של גלה. הדאגה לחברה החדש גיל (איתה בצילום), ששירת ביחידה קרבית, הטריפה את דעתה, והיא החליטה להינשא לו.

הגברים הצעירים של תל-אביב גיי לג אותה גם הם. נלה הפכה מסמך של כל מסיבה. תושבת קבועה בג'ק וב' דולר ואורחת רצונית וחביבה במועדונים הלילה ובדיסקוטקים. לפני פגישת שנים נעלה נלה משוק החתוכים של תל-אביב. קיבלה אותה כדיילת באלי-על ולא הייתי צריכה יותר את כל חזונית הזת. מספרת נלה היום. רק עכשיו אני מבגנה שהחיים הריקניים של אז היו רק כדי למלא חלל אצלי, חלל עמוק שנוצר אחרי מותו של זאביק. "כשהצטרפתי לאלי-על, מילאה העבודה החדשה את הכל. כבר לא הייתי צריכה את המסיבות, את הבילויים, את כל הבחורים, את ג'ק והדיסקוטקים. החלטתי להיות דיילת טובה, הכי טובה. בתיק האישי שלי אין אפילו תלונה אחת, וזה די נדיר בי לפני כשנה פגשה נלה את גיל חי. גיל היה אז רס"ל בחיל-הים, גבה-קומה, בעל שיער ועיניים בהירים. העיתוי לפגישתה עם גיל היה מושלם, גיל, ליד פולין וכן למשפחה צנועה מ-

במאי 1970 ועד לרגע שבועמדה נרגשת, מוקפת חיוכים וזהרים התבוקי מצלמות, על בימת התחרות ביוהנסבורג. דרך ש' בכוחה לשמש מקור-עידוד רב לכל מי שעברה את ייסורי הגיהנום של נלה.

ממס'הכנסה

לתעשיית-היופי

אחרי שזאביק מת הייתי בטוחה ש' העולם כולו מת איתי. חשבתי שהכל נגמר. לולא הורי ואחותי, שעמדו לצדי באותם רגעים, לא הייתי מצליחה לחת' גבר על המשבר. מספרת נלה היום. אביה של נלה, הוא פקיד בכיר בביטוח הלאומי, אמה, מזכירה רפואית בבית-החולים צהלון, ואחותה דליה, בת ה-23, אף היא דיילת-אוויר באלי-על. נחלצו כולם "כדי להציל את נלה".

ואומנם, פעולת-ההצלה המשותפת של המישפחה הצליחה. אטיאט הצליחה נלה להשתחרר מן הדיכאון, להתעורר מחסור טיב-הקין, לחזור אל עצמה. אטיאט החל

החליטה נלה להיות כאשר גמרה את קורס הדיילות של חברת אלי-על. בתמונה העליונה היא נראית מחזיקה עוזי בעת שירותה בצה"ל ובתמונה התחתונה מחזיקה הגה של מטוס, בתא הטייס.

הכי טובה

פתח-תיקוה לא התאים לנלה של המסיבות והייחזוהר. הוא התאים יותר לנלה המיוש' בת בדעתה, העובדת קשה, יושבת-הבית. "לא רציתי להתחתן עם גיל, למרות ש' אהבתי אותו מאד. ידעתי שיום אחד אני אתחתן בשנית, אבל אז עדיין לא הייתי מוכנה לזה." אך מילחמת יום-הסיפורים גרמה גם לי נלה לשנות את דעתה. "כשפרצה המלחמה חשבתי שאני משתגעת. ידעתי שגיל נמצא באחת היחידות המסוכנות של צה"ל. אני המשכתי לעבוד, ססתי המון, וכאשר הייתי מגיעה לארץ הייתי מחפשת את גיל בטל' פון. רק באותם ימים ידעתי כמה גיל חשוב לי. ידעתי כי אם יקרה לו משהו, זו תהיה מכה שלא אוכל לעמוד בה." בחודש יולי האחרון גישא גיל וגיל בי טכס צנוע בבית הרבנות בתל-אביב. "למי רות שזו הייתה חתונה השנייה שלי, לבש' תי שימלה לבנה." היא אומרת. "גיל לא צריך לסבול ממה שעבר עלי." כיום נראית נלה כאשר המאושרת

שוב הטלפון מצלצל בדירתה, ידידים וידי' דות באו לבקרה, מדי-פעם היתה אף יוצאת לבלות או לטייל — נלה חזרה אל עצמה. היא החלה עובדת במחלקת-החקירות של מס'הכנסה. קשה היה להעלים את האמת, לא לענות על השאלות שאותן הציגה היפהפייה בעלת העיניים התמימות, אפילו בנושאי כספים והעלמות-מס — ונלה זכתה להצלחה רבה בתפקיד זה. בינתיים שמר לב אליה גם צלמי הפיר' סוט, אנשי האופנה וסוכני הדוגמניות, נלה ערכה טיירות תצלומי-פירסום עבור חברת-פיאות ידועה, שיחקה בסירטון' פירסומת אנגלי, וערכה היכרות עם עולם' הוזהר של תל-אביב. נערת-יוזר וחוקרת מס'הכנסה — לא משתלב יחד — ונלה החליטה לחדול ל' היות פקידה ממשלתית. אחת מחברות' התמרקים הגדולות חטפה אותה ומינתה אותה כדיילת-היופי הראשית של חברתה. כל אותה עת המשיכה נלה לעסוק בצילוי' מים ובסרטים.

טענה נלה בתוקף, כאשר גובב לאחונה כי בעלה הראשון, זאב פרלמוטר, התאבד. מיל' זחתה לגילו האמת על מות הבעל נשאה פרי והוכח כי הוא נהרג בתאונה עת ניקה נישקו.

הוא לא התאבד

ביותר בעולם. "יש לי בעל שאני אוהבת אותו והוא אוהב אותי. יש לי כלב, זאב בלגי בשם מכסימיליאן החמישי מתנת' הנישואין שקיבלתי מבעלי, ואותו אני אוהבת כמעט כמו את גיל. יש לנו תוכני' יות נפלאות ביחד. קנינו חלקת-אדמה ב' בנימינה ואנו בונים עליה כעת בית קטן ונחמד. ברגע שתסתיים הבנייה אני רוצה ילדים: ארבעה ילדים, כולם בנים."

נלה של גיל

הגורל שהיפגה את עורפו לנלה בהיותה 22, החליט לחזור אחריה במרץ: "אין לי כבר מקום לכליכך הרבה אושר. התחרות ביוהנסבורג היתה השיא." מה שמחמיא לנלה במיוחד הוא העובדה שהשופטים, בתחרות הדיילות, לא בחרו בה רק בגלל יופייה. "הם שאלו אותי שא' לות די קשות, שאני בטוחה ששרים ב' ממשלה לא יכולים להשיב עליהן. דווקא אני הייתי צריכה לדעת איך תיפתר ה' בעייה הפלסטית ודווקא אני, נלה הקטנה מתל-אביב, הייתי צריכה להסביר מה זה ציונות, על רגל אחת. דווקא אותי הם היו צריכים לשאול אם לדעתי תסתיים אי-פעם המלחמה בינינו לבין הערבים." הפרס שקיבלתי היה שימלת-ערב, עשויה מחוטי-זהב, ששווה למעלה מ-7000 לירות ישראליות. גם חברת אלי-על נתנה לי מתנה. אחד הפקידים שלח לי זרי-פרחים הביתה. בתחרות הופעתי עם שימלת-ערב של אחו' תי, לי פשוט לא היתה שימלה משלי. "היום אני נלה של גיל, נלה שעוד מעט תהיה מבנימינה. נלה שאהבת לבשל לי בעלה, לתת לו המון אהבה ולקבל ממנו המון. לפני ארבע שנים לא הייתי מאמינה שאלהים יתן לי כליכך הרבה אושר, הוא היה אז כליכך רע אלי."

השוקולד הדיאטתי הנמכר בארץ מכיל חומר החופף בגוף לסוכר

אחד ממוצרי בית-החרושת עליה, הוא השוקולד הדיאטתי. מרבית לקנותו חוליי סכרת המבקשים דבר-מתיקה שאינם מכילים סוכר, האסור עליהם באיסור חמור. הם בטוחים כי השוקולד הדיאטתי הזה לא יזיק לבריאותם. משום שעל כל חפץ-סוקולד רשום באותיות גדולות — "ללא סוכר". באותיות זעירות מפורט הר"ב החומרים שאותה חפצית שוקולד מכיל, ביניהם מופיעים השמות סורביטול ומאניטול.

אך שני חומרים אלה, שהם כהלים סוכריים, בעלי טעם ממתק, הופכים בגוף לסוכר. הם מעלים את כמות הסוכר בדם, בניגוד לסכראין ולציקלמט, למשל, שאינם מוזיקים לחולי סכרת.

בארץ פועלת אגודה לחולי סכרת. האיגודה מקיימת פעילות הסברתית סדירה, מפצה בין חבריה עלון אינפורמטיבי הי מיעץ להם בענייני תזונה.

למרבית הפלא, מעולם לא הוזכרה האיגודה את חבריה מפני השוקולד הזה. גם משרד-הבריאות טרם התערב בעניין.

פירסום

המילתמה על הפירסום

ראש עיריית

חולון הגיש אזכר-מטום

המערכות העיתונות

למשרד-הממשלה ולחברות הממשל-תיות יש הנחה בת 50 אחוזים במודעות שאותן הם מפרסמים בעיתונות. על-פי חוק מיוחד, חייבים העיתונות להעניק הנחה זו לכל מודעה המגיעה אליהם דרך ליטת-העיתונות הממשלתית.

כונתו של חוק זה הייתה, במקורה, לגבי המודעות הרישומיות של הממשלה, החייבות בפרסום. אולם אסאט התרחבה היריעה, המודעות הנוכחות בפירסום כזה כיום הן גם אלו של מועצת הלוו, הקוראות לאזרחים לאכול ביצים, וגם מודעות פסטיבל-הקולנוע בצפת.

העיתונות, הכבולים על-ידי החוק, ניסו מיספר פעמים להתמרד כנגד החלת ההנחה הזו על מופעים או עסקים מסחריים, אולם מחלקת-הפירסום הממשלתית, בראשותו של יהודה צאיג, הצליחה להדוף התנגדויות אלה, והפכה למישרד-פירסום בעל תקציב-ענק.

עם התקף הצימצומים האחרון, החליט יושב-ראש מרכז השילטון המקומי ומי שמכהן גם כראש עיריית חולון, פינחס אילון, להקים לו אימפריית-פירסום כדוגמת זו הממשלתית. אילון חישב, כי העיריות והמועצות המקומיות מפרסמות מודעות בכמה מיליוני לירות בשנה, ומשלימות עבורן מחיר מלא.

מודעות העיריות הן, בדרך-כלל, הודעות עירוניות שונות, מודעות-אבל-השתתפות-בשמות, וכן מודעות-יוקרה, בעיקר של העיריות הגדולות, בשנת בחירות מגיעות מודעות העיריות לכדי אלפי סים רבים של אינצ'ים יקרים.

אילון החליט להקים מישרד-פירסום בין-עירוני, שיהיה בבעלות מרכז השילטון המקומי, אשר יהווה צינור לכל פירסומי העיריות והמועצות המקומיות. הוא פנה למרבית העיתונות, ודרש מהם להעניק את ההנחה בת 50 האחוזים גם לליטת-הפירסום העירונית שהוא עומד להקים. העיתונות, הסובלים בימים אלה מירידה ניכרת במודעותיהם, סירבו. עבור שחברות מיסחריות יכולות לקצץ במיספר מודעותיהם, הרי סוג המודעות של העיריות הוא כזה החייב בפירסום, וההנחה עליהן היא הפסד מוחלט עבורם.

אולם אילון לא ויתר. הוא שלח אולי טיטום למינהלות העיתונות, והודיע להם כי עיתון שלא יקבל את הסדר ההנחה, לא יקבל מודעות מאף רשות עירונית אחת. עתה ממתינים העיתונות, מישרד-הפירסום והעיריות לראות מי יישבר ראשון במלחמת זו.

צוות מצומצם של 20 אנשי-מישטרה, בהם 15 קצינים

ורואה-חשבון יחיד, מופקדים על הטיפול בשערוריות

הענק הכלכליות שהסעירו את המדינה והחובקות עולם

כבל שניניים

במשך תקופה של למעלה מחמש שנים, בה שלט במטה הארצי של מישטרת ישראל המשולש רוט-שוריקופל, ישב ב"מקרה" אחד החוקרים הכישרוניים והישרים ביותר של המישטרה: סגן-ניצב בנימין זיגל, עורר-דין במיקצועו. אחרי פעילות עניפה ועשירה בתחום החקירות, הועבר זיגל לעבודה מישטרית אפורה במטה הארצי. רק עם מינויו של רב-ניצב שמואל רוזיליו כמפקד המישטרה, הוחזר זיגל למחלקת-החקירות שבמטה הארצי.

כריעה תחת

המעמסה

יום, ראש מחלקת-החקירות במטה הארצי הוא חת-ניצב יחזקאל קרתי, שכבר עזב את המחלקה וחזר אליה פעמים אחדות. קרתי משרת במישטרה מזה 26 שנים. הוא עורר-דין במיקצועו, ועומד דים לרשותו 55 קצינים (במחלקה כולה עובדים 70 איש בלבד). קרתי כפוף ישרי-רות לניצב אריה שור, ראש אגף החקירות. מרבית החקירות הפליליות נעשות במחזור זים השונים. בירושלים נעזר קרתי בסגן-ניצב שמואל מרכוס, ובתל-אביב בסגן-ניצב בנימין זיגל, שמונה כראש המדור לחקירות-הדל בתל-אביב מונה 20 עובדים, מהם 15 קצינים שמתוכם 10 אקדמאים, שני כלכלנים, רואה-חשבון אחד וחמישה מיספטים. שניים נוספים עוסקים בסטיסטיקה.

ראשי הצוותים במדור הם: רב-פקד משה שבתאל — כלכלן; פקד שלמה פרידמן — בעל ניסיון רב בחקירות כלכליות, עבד במחלקה לחקירות כלכליות של המישטרה, ורב-פקד יוסף רוזנברג, גם הוא חוקר-לש-עבר במחלקה הכלכלית.

על שולחנות מישרדי המדור בתל-אביב הצטברו כבר אלפי עמודי מיסמכים וחומר רב ושונה, שמרביתם ממנינים לסיסול. השמות שעל התיקים רבים ושונים אף הם: אבנר תומר, בנק ארץ-ישראל—ברר-טניה, החברה לישראל, צ"ס, חמישה רואי-יש להגיש שאף אחד מהם לא יזכה לעיון מעמיק, למישטרה אין פשוט די כוח-אדם לשם כך.

שלושת ראשי-הצוותים האלה נעזרים ב-ניסיונו הרב של רב-פקד נורמן פייט, המ שוגע-לדבר, רואה-חשבון שגויס למישרטלה לפני כשנתיים. קודם-לכן עבד פייט, שהוא אדם דתי חבוש-כיפה, כחשבונאי ראשי בתעשייה האווירית.

המישטרה מנהלת כעת משא-ומתן עם חמיש-הרואי-חשבון, במאמץ לשכנעם לעבור לעבוד במדור התל-אביבי. כן פירסמה המישטרה מודעה, הקוראת לרואי-חשבון לבוא להצטרף לשורותיה. חמישה רואי-חשבון — הרי זה כטיפה בים. פייט נאלץ כיום להתרוצץ כאחוז-דיבוק בין תיק לתיק, בין פרשה לפרשה. אם הוא עדיין מחזיק מעמד בלחץ הכבד שבו הוא נתון, הרי זה רק בזכות נאמנותו ומסירותו ליעוד שבחר לו. אך כמה זמן יוכל אדם אחד

מאת

מרסל זוהר

רק מאוחר יותר התברר לראשי מישטרת ישראל, כי המישטרה השווייצית אינה מוסרת מידע כלכלי. שיתוף-הפעולה היחיד די המתקבל מצד מישטרה זו הוא בתחום הפשעים הפליליים. מבחינת שילטונות שווייץ, מישטרה כלכלית היא בתחום מישרדה-אוצר בלבד.

בעיקבות תקרית זו חוסלה כליל אחת-לקה הכלכלית במטה הארצי של מישטרת

בני-ניצב זיגל
חזר מהפסוק

ישראל, לאחר דרד-תלאות ארוכה, שנמ שכה שנים אחדות ואשר במהלכה נפתחה המחלקה ונסגרה פעמים אחדות.

בשנת 1961, למשל, היה במטה הארצי של מישטרת ישראל אגף-חקירות ובו הי מחלקה לחקירות פליליות, אשר אליה הועברו גם החקירות הכלכליות. ראש המדור הכלכלי היה אז רב-פקד שמואל רוט, אשר פרש השנה משירותו בדרגת ניצב-מישטרה ועבר לעבוד במישרד-הבריחה. תחת וויליאם רובינסון.

גם קצינים בכירים אחרים של המישרטרה, אשר שירתו במחלקת-החקירות, עברו לעבוד אצל אנשי-עסקים ידועים, בעלי בנקים וחברות מיסחריות. הקצין אברהם לס, לזוגמה, פרש מהמישטרה ועבר לעבוד בשירותו של טיבור רוזנברג.

די בוקר בבוקרו נעצרת מכונית בפתח בית-המישפט המחוזי בתל-אביב, וממנה יורד גבר לבוש חליפה אלגנטי. הוא מלווה תמיד על-ידי חוקר של המטה הארצי של מישטרת ישראל.

למרות שנגד הגבר המהודר הוגש כבר כתבי-אישום, ממשיכים אנשי מדור חקירות ההונאה של המטה הארצי ללוות אותו מבית-המעצר לבית-המישפט. זהו האוצר החשוב ביותר המצוי בידיהם כיום — אות ומופת להצלחתם.

הגבר הוא יהושע בר-ציון, מנכ"ל בנק ארץ-ישראל—ברייטניה, שעד לפני כשבוע היה האדם היחיד שנעצר עד-כזה על-ידי המישטרה, מבין כל המעורבים בפרשיות השחיתות הכלכלית הגדולות שנחשפו לאחרונה.

משאיות וניידות-מישטרה מוסיפות להעביר מיסמכים אל בניין המטה הארצי, השוכן מול תחנת-הרכבת הישנה לירושלים, ברחוב הרכבת בתל-אביב.

כאן, בבניין זה, מצוי הקו הראשון של חזית מלחמתו של המימסד בשחיתות. לכאן מעבירים את הוראותיו של היועץ-המישפטי-לממשלה לפתוח תיקי-חקירה.

היועץ המישפטי מורה לתת-ניצב יחזקאל קרתי, ראש מחלקת-החקירות במטה הארצי, לפתוח בחקירה. קרתי מזמין לירושלים את סגן-ניצב בנימין זיגל, השניים עובדים יחד דיו על רשימה מצומצמת המונה שמות שלושה קצינים, ראשי-צוותים, העומדים לרשותם במטה בתל-אביב.

על מי יסילו את המשימה החדשה? הבחירה אינה קלה, כי כל אחד משלושה קצינים אלה מטופל כבר בערימות של תיקים ישנים, והשלושה גס-יחד כורעים תחת המעמסה.

המשאיות פורקות טונות של מיסמכים. מי יעבור על כל החומר הרב הזה? מתי יבוצעו המעצרים? האם יובאו כל החשודים, בעלי השמות המצלצים, לבית-המישפט? האם יהיה ביכולתם של אנשי מדור חקירות-ההונאה לגבור על המעמסה הכבדה, לעצור ולהביא את החשודים לדיון? האם קיימת בכלל מישטרה כלכלית בישראל?

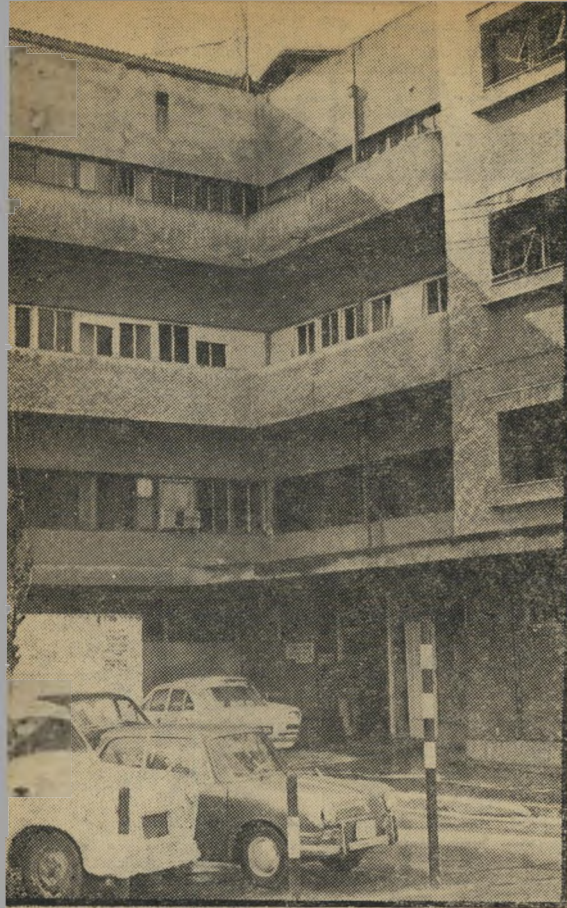
היכן המישטרה

הכלכלית?

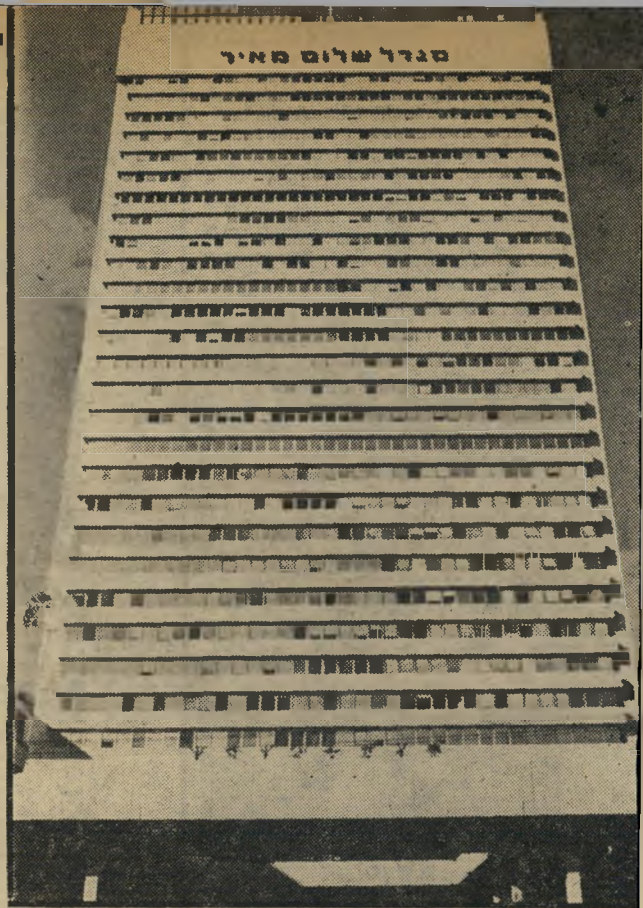
בשנת 1966 נסע קצין-המישטרה אפרים הופשטטר (אלירום ז"ל, מי ש-נרצח לאחר-ימכן בתורכייה), ממישטרת ישראלי, ופנה אל השילטונות בארץ זו בבקשה לקבל מידע אודות פרשות סומפריין, יקותיאל פדרמן, ברצי רענני, "מניין אתה?" שאלו עמיתיו השווייציים. מהמישטרה הכלכלית של ישראל, השיב להם הופשטטר, "ואני מבקש מידע..."

"נא לעזוב את שווייץ מיד", הודיעו לו אנשי מישטרת שווייץ בנימוס החלטי.

"אתה מהלל!"
הופשטטר לא הבין בדיוק מדוע, אך הוראה היא הוראה. הוא נאלץ לחזור לישראל בידיים ריקות.

מילחמת דויד וגוליית: החברה לישראל וחברתו של אבנר תומר שוכנות במגרד־שחקים מודרני - חוקרי המישטרה שוכנים בכמה חדרים עלובים בבית הישן והמוזנח של המטה הארצי בתל־אביב

ניצב בנימין זיגל ואנשיו יוסף רוזנברג, שלמה פרידמן, משה שבתאיאל וגורמן פייט — ומולם מיכאל צור, יהושע בן־ציון, טיי בור רוזנבאום ואבנר תומר, ואין לדעת מי יגיע מחר.

על־מנת לעמוד בלחץ זה יש לתגבר את המישטרה הכלכלית, ומיד. כפי שמעבירים כוחות בשדה־הקרב מנקודה לנקודה, בעיי צומן של קרב, יש להעביר תיגבורת גם אל המדור, הנלחם בפשעים הכלכליים המאיימים עתה להרוס את המדינה מבפנים.

יש להעביר מיד עשרות רואי־חשבון, כלכלנים וחוקרי־מס ממישרד־האוצר אל הקומנדו של סגן־ניצב זיגל. שאס־לארכן — יוכרע הכלב חסר־השיניים עלידי חז'אבים המלגלגים עליו.

זייב, בחקירות כלכליות גדולות, עבירות מטבע זר, או בפרשיות שבהן מעורבים בכירים וחברות מיסחריות, נפתחים תיקי החקירה עלידי אנשי המדור לחקירות הונאה בתל־אביב.

החיים במדור לחקירות־הונאה במטה הר־ארצי בתל־אביב רחוקים מלהיות גן־עדן. המשרדים קטנים, אפלים וצפופים, ונראים בעצמם כתארי־מעצר. גם תוצאות החקירות המושגות כאן, אינן מבריקות. יש לזכור כי מול טובי החוקרים של המטה הארצי של המישטרה ניצבים מוחות פיננסיים מעולים, הנעזרים בצבא של רואי־חשבון ומישפטים, כלכלנים ויועצים מעולים, ה־בקאים ברזי האותיות הקטנות של החוק. ההתמודדות היא חזיתית. מצד אחד סגן־

מחלקת־החקירות, שבראשה עומד תת־ניצב קרתי, שייכת לאגף־החקירות שבמטה הארצי. ראש־האגף הוא ניצב אריה שור. לאגף זה שלוש מחלקות: זיהוי פלילי, תפיס קידים מיוחדים וחקירות.

מחלקת־החקירות מחולקת לשניים: מחלקת־מטה ויחידה אופרטיבית. החקירות הפליליות במחוזים נערכות עלידי החוקרים המקומיים. רק כאשר נתקלים בחקירה יוצאת־דופן, המצריכה חקירות במקומות שונים בארץ, מיעד המטה הארצי לכך צוות מיוחד, ראש־צוות וחוקרים מן המטה מצטרפים אל החוקרים המקומיים עבור דתם.

בעבירות כלכליות קטנות וברמאות יות פשוטות מטפלים החוקרים המחור

לעשות עבודה של אנשים אהדים ולא ית־מוטט?

לרואי־החשבון שהיא מבקשת להצטרף אליה, מציעה המישטרה משכורת התחל־תית של כ־1800 לירות ברוטו ודרגת מספק (למתחילים). רואי־החשבון בעל־גיסיון יוכל להתחיל בעבודתו במשכורת של 2000 ל־ירות בדרגת ספק.

במשך השבוע שעבר גוייסו לעבודה בימדור לחקירות־הונאה 18 אנשים נוספים. גם אם יישארו לעבוד במדור עד שיהפכו חוקרים כלכליים מיומנים, יארך הדבר.

ראש־המדור, סגן־ניצב זיגל, נלחץ מצד אחד עלידי מפקדו, תת־ניצב קרתי, המ־איץ בו לבצע את העבודה הרבה, אך מאידך הוא נבלם מפאת התנאים הגרועים והעדר כלים מספיקים לביצועה.

על הטענה שבידי זיגל אין די כלים מתאימים, מגיב קרתי בחיך רחב. „בכלל, במישטרה חסר כוח־אדם“, הוא אומר, יש המספרים שהיחסים בין קרתי לזיגל מתורנים, אך אחרים טוענים כי יש לתת בידי זיגל עצמאות רבה יותר, יד חופשית, כך שיוכל לקבל את האישורים למעצרים ישירות מהמפקד, רוזנברג, או להחליט עליהם בעצמו.

מילחמה בטחנות־רוח

כיום בונה זיגל במידיו את המדור שיתיה פעם, אולי, המחלקה לפשעים כלכליים של מישטרת ישראל. אם רוצה המפקד־ל במישטרה כלכלית במטה שלו, עליו ללכת לקראת זיגל.

בתחום הפשעים הכלכליים, מכל מקום, חייב המדור לפעול ללא־הרהר, כנהוג לגבי המילחמה בסמים. האם גם מחלקת־הסמים של מישטרת תל־אביב פועל רק כאשר מתקבלות בו תלונות? האם אנשיו עוצרים חשודים רק לאחר קבלת תלונה בכתב? המחלקה הכלכלית או, כשמה, המדור לחקירות־הונאה, חייבת גם ליוזם פעולות, שאם־לא־כן תחטיא את מטרותיה.

כל עוד לא החלה היחידה לחקירת מיקר־ריהונואה לפעול באופן עצמאי, וכל עוד היא תלויה בהומנותו ודיווחיו של היועץ המשפטי — לא הגשימה את תפקידה. לא יהיו לה כלים לאיום על עבריינים, ועובדה זו לא תועיל אלא לעודד עבריינים חשים, שיפצצפו על הכלב חסר־השיניים ויעשו כרצונם.

אם כך יהיה, יוכל תת־ניצב קרתי להתיינות להקים במטה הארצי מחלקה לחקירת מיקר־ריצח, כנהוג במדינות מתוקנות ש־מישטרתיהן יעילות. קרתי טוען כי במשך שנה נרשמים בישראל בין 27 ל־50 מיקר־ריצח. לדעתו, אין מיספר זה של מקרים מצדיק הקמת מחלקה מיוחדת לחקירתם. מאידך, עובדה היא שרוצחיה של החיילת רחל הלר, למשל, עדיין מסתובבים חופשי.

כדורגל

בר-חמא

יוצא

למלחמה

סא"ל (מיל.) עמוס ברי-חמא, שהיה בעבר קצין אימון גופני ראשי בצה"ל וכיום מאמן-כדורגל, יצא בשבוע שעבר למלחמה נגד ההתאחדות לכדורגל, כתגמול על האר שמוות שהוטחו בו ובמאמן הניבחרת הלאומית מית דויד שווייצר, על הכישלון במישחקי עמי אסיה.

מילחמתו של ברי-חמא בעסקני ההתאחדות, שהוא מגדירה כקשה עוד יותר מהר מלחמה האחרונה שבה השתתף ואשר בה איבד שתי אצבעות מידו השמאלית, החלה

מאמן כדורגל
להפסיק את מחול-השדים

לאחר שתיקה ממושכת בת שלושה חודשיים, מאז חזרה הנבחרת מטהרן.

הוא ושווייצר ספגו קיתונות של ביקורות תגובות אף בעלבונות אישיים אך שתקו, כדי לא לקלקל לדויד שווייצר אפשרות של הארכת חוזהו כמאמן-הנבחרת. אך לפי תע, לאחר שנראה כאילו שווייצר מוותר על רעיון זה, בגלל הצעת שהגיע אליו לאמן את קבוצת יוטנסבורג בדרום-אסריי קה, התרחשה התקפתו של ברי-חמא.

המוראל ירד לשפל. זה האחרון הגייר את עסקני ההתאחדות כחכמים לאחר כישלון, וטען כי הם, למעשה, אלה האחראים לו בעיקר. הוא ציין כי כל העסקנים המקצועיים על הנבחרת אינם מוכרים על ידי השחקנים, היות שהם לא התעניינו בהם כלל בעת ההכנות למישחקים. הם לא באו לבקר אצל השחקנים במחנה-האימון, למרות שהעסקנים הם האחראים עליהם, ובעיקר על התשלום הכספי שעוכב ללא סיבה סבירה. הדבר הביא לירידת המוראל אצל השחקנים עד לשפל ערב יציאת הנבחרת לטהרן.

ברי-חמא הביא, בעת הרצאתו בפני מאמיני-הכדורגל הבכירים, שם שטח את טענתו הקשה, דוגמה לדבריו. הוא סיפר כי ערב מישחק-הגמר שקבע את אליפות יבשת אסיה, בין נבחרות ישראל ואיראן, כאשר שחקני הנבחרת היו מבוהלים מהיומים לרצות אותם אם ינצחו במישחק, הופיע סתאום בפניהם יו"ר הנהלת ההתאחדות לכדורגל, מנחם הלר, והיה צורך להציגו בפני מרבית השחקנים מפני שהוא לא היה מוכר להם.

הופעתו של הלר בפני השחקנים עוד הוסיפה לבבולתם. כיוון שהוא היה עצבני ביותר, לאחר שנכשל במאמציו לסכל את הצעת כוויית לסלק את ישראל מאסיה.

זקוף לזכותך מאות ל"י

הצטרף לתכנית "שוותי כ-100 לזכורך 1975"

בתכנית השרותים החדשה נותנת "מגור" למנויות: שרותים חדשים, הנחות, ייעוץ והדרכה לנהג, בנוסף על השרותים המקובלים של תקוני-דרך, התנעות וגרירות.

* 100 ל"י מענק השתתפות "מגור" בביטוח רכב, מקיף ו-10 או 10% השתתפות בפרמיה השנתית של כל ביטוח אחר שיעשה באגף הביטוח של "מגור".

* 214 ל"י לשנה, תלושי הנחה 10% בקניית אבזרים בחנויות "מגור".

* 15 ל"י הנחה בקניית מצבר — ההרכבה חינם.

* מכירת רכב חדש ואפשרות "טרייד אין".

* שרות מכירה וקנייה של רכב משומש — במחצית דמי התיווך.

ועוד שרותים שפרטיהם בכתב השרות של התחביוות "מגור".

20 ל"י
כחות

לנרשמים עד 31 בדצמבר בלבד, מחיר חמנו השנתי — 125 ל"י (במקום — 145 ל"י).

הרשם עוד היום באחת מתחנות החרשמה, בסניפי "מגור" או שלח לת"ד 32067 תל-אביב, את הפרטים הבאים: שם ומשפחה, כתובת וטלפון, מספר המכונית, סוג הרכב, שנת ייצור, שם חברת הביטוח, מקיף או צד ג', צרף המחאה על סך — 125 ל"י לרכב פרטי משנת ייצור 68-75; או — 140 ל"י לרכב משנת ייצור 63-67; תוספת — 20 ל"י לטנדר וטרנזיט.

כיבור לא רק לארור!

שרותי דרך, התנעות, ביטוח, שווק רכב ואבזרים, שרותים והדרכה לנהג

הודעה

האירגון לפירסום בארצות השוק האירופי המשותף - פתח סניף בישראל

נבחרים אשר להם נסיון רב-שנתי בענף וחם מוכרים ומאושרים ע"י ממשלותיהם לצורך ביצוע המסעות הרב-לאומיים.

לאירגון סניפים באוסטרית, בלגיה, אנגליה, פינלנד, צרפת, גרמניה, איטליה, נורבגיה, ספרד, שוודיה, שווייצרית ועתה בישראל.

חלק מהסניפים מכסים בפעילותם ארצות שכנות. הסניף הישראלי מונה לטפל גם בשווקים שביוון, פרס ותורכיה.

מר אורי אבנת הודיע למרכז "אדוורופ אינטרנשיונל" שראשית פעילותו של הסניף הישראלי — לנוכח המצב הכלכלי החדש — תהיה בשטח עידוד הייצוא.

"אדוורופ אינטרנשיונל" — "ישראל" — יצע את שרותיו ליצואנים וליצואנים במוטנציה, למיתוח שווקים באירופה.

על פתיחת סניף בתל-אביב, הודיע אמש — במרכז שבג'נבה — אירגון "אדוורופ אינטרנשיונל", "אדוורופ אינטרנשיונל" כינו אירגון לפירסום בארצות השוק האירופי המשותף ובארצות הנספחות לו.

הפירסומאי אורי אבנת נבחר כנציג "אדוורופ אינטרנשיונל" בישראל.

שטחי הפעילות של האירגון כוללים מיתוח שווקים, יצירת קשרים לעיסקות דו-לאומיות ורב-לאומיות, קידום ייצוא וייבוא, מחקרי שיווק, מכירת ידע, בחירת סוכנים, מבצעי פירסום וחס-יצבור.

נציגי האירגון בארצותיהם הם פירסומאים ומומחי שיווק

טונו

ספורט
טונו

מינימום הפרס הראשון
השבוע ב"טונו"

350.000 ₪

מינימום כלל הפרסים

700.000 ₪

יום המישי — המועד האחרון
למסירת המכספים

עשה לך מנהג קבוע —
מלא טונו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

האם פיקדילי בלונדון או בפריס?

את התשובה תמצאו בבוטיק "פיקדילי", חס 4 (פינת אלנבי 35).

מיבחר אופנת יבוא מפרים

בסיסונות

שמלות חריון
מכנסי חריון
טוניקות חריון
חליפות חריון

כהן מודל

תליאביב, רח' נחלת בנימין 4
קומה ב', דרך תחצר
מתחם עד 7 בערב
(סגור בשעות 4-2)

להזמנות עיי טלפון: טל. 58344, תיא

תנועה

בינלאומית

לסרבני מילחמה

משעמי מצבון

ת.ד. 61-20178, תליאביב-יפו

טלפון 063-88182

חשבון 1944

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן חספ-
רות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור וחיסור
כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפורה מציין כל סמל של ריבוע.

$$\begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \square & \square & \square \\ \hline \end{array} : \begin{array}{|c|c|} \hline \blacksquare & \square \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \square & \square \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \square & \square & \square \\ \hline \end{array} + \begin{array}{|c|c|} \hline \blacksquare & \square \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \square & \square & \square \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \square & \square & \square \\ \hline \end{array} - \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \square & \square & \square \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \square & \square & \square \\ \hline \end{array}$$

טעמו של פסטיבל זה, שחיה חיובי מעיקרה,
נפגם בגלל המחירים הגבוהים שדורשת
מחלקת הכדורסל של קבוצת מכבי תל-
אביב עבור הזכות לחזות במישחקי הקי-
בוצה בגביע אירופה לאולפנות.

מחירים מרקיטישחקים. מחירי ה-
כרטיסים שתוצאו לשוק היו גבוהים בהרבה
ממה שנהוג לגבות עבור כניסה למישחקי
ספורט כלשהם. בעוד הכרטיס הקר ביותר,
למשל, הנמכר למישחק-כדורסל בינלאומי
של הניבחרת הוא 20 ל"י, הרי מחירו של
הכרטיס הזול ביותר, למקומות הגרועים
שבהיכל הספורט בתליאביב — שם ייערך
ביום החמישי הקרוב המישחק בין מכבי
תליאביב לאלופת יוון פאנאתינאיקוס —
הוא 15 ל"י.

מחירי שאר הכרטיסים, למקומות פחות-
גרועים מאחרי הסלים הם 25 ל"י, ולמקור-
מות טובים בצידו המיגרש — 50 ואף 70
ל"י. כרטיסייהכבוד נמכרים ב-100 ל"י
האחד. משחק זה, שלא יועבר בטלוויזיה,
ירכז את התעניינותם של חובבי הכדורסל,
אך רק כאלה שיוכלו להרשות לעצמם
להוציא את הסכומים האמורים, יחזו כי-
מישחק.

אגודת מכבי תליאביב אינה מתחשבת
כלל בכך שרבים מאוהדיה המושבעים הם
בני-נוער בגיל העשרה, חיללים ואף ילדים,
שחוצאה מעין זו היא גבוהה מאוד עבורם.

אפשר היה, אולי להבין את מניעי אנשי
מכבי תליאביב להעלאת מחירי הכרטיסים
ברצון להשליש סכום נכבד לקופת אגודה
ציבורית זו, כדי לכסות את ההוצאות בהש-
תפת בגביע אירופה לאולפנות.

אך אפשרות זו מתבטלת, לנוכח העובדה
שקבוצה זו היא עשירה ביותר. מארבעה
מישחקי הקבוצה בגביע-אירופה אשחקד
היא הרוויחה סכום של כחצי מיליון ל"י.

ראשי הקבוצה, המנוהלת ע"י המיליו-
נרים עורר-הדין שמעון מיורחי ויצחק ברי-
נוביץ השקיעו כסף זה בניירות-ערך צמור-
דים למדד ואחרי הפיחות התעשרה קופת
הקבוצה בעוד כ-400 אלף ל"י.

קופת הקבוצה מלאה. יחד עם מע-
נקים מיוחדים מאיגוד הכדורסל, מרכז
מכבי, הטוטו, ובית-החרושת המאמץ, עי-
לית, מגיעה קופה זו לכמיליון ל"י. כך
שראשי מכבי תליאביב הפריזו בהחלט,
בתובעם מהקהל מחיר יקר זה, עבור הכר-
טיסים, לאור העובדה שהדבר מנוגד לאמנת
הספורט החובבני הגורסת כי אגודה חייבת
לגבות כספים רק כדי לכסות את הוצאותיה,
ולא על-מנת להתעשר.

אבל המיליונרים של מכבי תליאביב איי-
נם מכירים את אוהדיהם, הם מביטים עליי-
הם מגבוה, מן ה"אולימפוס" שלהם. עובדת
היותם עשירים היא, למעשה, הסיבה להת-
עשרותם הקלה, גס-אם הדבר כרוך בפגיעה
בכיסו אוהדיהם.

איגוד הכדורסל מתעלם למעשה מן הי-
בעיה הזו, ואף לא מצא לנכון להסב את
תשומת-ליבם של אנשי מכבי תליאביב
לכך שהם פועלים בניגוד לאמנת ההתאחד-
ות לכדורסל הבינלאומית האמורה. הדבר
גם נוגד את תקנון היסוד החובבני של
האיגוד, אבל במציאות הקיימת הם חייבים
לקבל תכתיבים מאנשי מכבי תליאביב.

פרט נוסף: מכבי תליאביב אינה רוצה
במיתרנים. כאשר מנהלי קבוצת הכדור-
סל סברו-ישראל, המורכבת מכושבים אמ-
ריקאיים, הביעו רצונם להופיע בשם יש-
ראל בליגה המיקצועית האירופית, הפי-
עילה מכבי תליאביב לחץ על איגוד הי-
כדורסל שימנע מהקבוצה להופיע בהיכל
הספורט בתליאביב. אך הדבר לא הצליח,
מפני שנחתם הסכם בין איגוד הכדורסל
החובבני באירופה לבין החברה המיק-
צועית. אחד מסעיפי ההסכם מחייב לתת
למיקצוענים את מיתקני הכדורסל בארץ.

מזרחי עושה פרומטקציה. שמעון
מזרחי, ממנהלי הקבוצה, מנצל את העובדה
שיש לו קשרים מצוינים עם אנשי ההתי-
אחדות לכדורסל האירופית. מזרחי נהנה
מהעובדה שבאירופה מתחשבים במכבי תל-
אביב יותר מאשר באנשי האיגוד, בגלל
היותה אחת הקבוצות הטובות ביבשת.

אנשי האיגוד, הנתונים במאבק מתמיד
עם אנשי הגוש המיזרחי בהתאחדות זו,
מנצלים לא-פעם את קשריו של מיורחי
עם ראשי מועדוני אלופות הכדורסל באי-
רופה, כדי לגייס תמיכה לשם קבלת החלי-
טות פרו-ישראליות בהתאחדות הכדורסל
האירופית.

בקונגרס הקונפדרציה האסייגית שנערך בי-
מקביל למישחקי עמי אסיה.

הלך דרש מהשחקנים במסגרת ההתאמץ
מאוד במישחק נגד איראן, ולדברי ברחמא
הוא דיבר, בפנותו אל השחקנים, בזה הל-
שון: "עליכם להציל את שם מדינת-ישראל
באיראן", וכן איים על השחקנים: "אם
לא תתאמצו, ההתאחדות תדע כבר איך
להתייחס לכך."

איום בחתפטרות. גילויין אלה של
ברחמא באוזני המאמנים, גררו אחריהם
תגובות ניועמות של האחראים כלפי הלה,
והם אף החלו עולבים בו שלו בפניו.

במיוחד הושמעה הטענה כי הלה מחזיק
בתפקיד יושב-ראש ההתאחדות-לכדורסל
רק לשם הכבוד ונסיעות לחוץ-לארץ, ועני-
יני כדורסל אינם נוגעים לו כלל.

כמו בכל אסיפה פנימית, נמצא גם כאן
מישהו שדאג להעביר דברים אלה לידיעתו
של הלה, והוא נפגע עמוקות, בעיקר משום
איומיו של ברחמא, שאם לא יופסק "מחול-
השדים", נגדו ונגד שווייצר, יגיד עוד דבר-
רים רבים על עסקני ההתאחדות.

הלה נוכח כי טעה, כאשר סבר כי יש
לו שפה משותפת עם אנשי-המיקצוע היחרי-
דים בתחום הכדורסל — המאמנים, בניגוד
לעסקנים. זה היה הקשר האחרון, בגללו
קם והודיע שהוא רוצה להתפטר.

אולם, בהשפעת חברי-הנהלה שהבטיחו לו
כי להבא לא יישנה הדבר, ויחוקק בהתאחד-
ות חוק מיוחד אשר יבטיח כי כנסי מאמי-
נים לא יהיו, בעתיד, במה לניגוח היושבי-
ראש, וידברו בהם רק על עניינים מיק-
צועיים.

כדורסל

כך

מתעשרים

מכדורסל

השתתפות קבוצות הכדורסל הישראליות
בגביע אירופה לגברים ולנשים הניבה

עסקן מיורחי

להאמיר את מחיר הכרטיסים

בשבועיים האחרונים, שישה משחקים בשי-
בוע.

כך ניתנה לאוהדי הכדורסל בארץ ההז-
דמנות לחזות בפסטיבל שלם של כדורסל.

רונת לקציר, ואנחנו מוכנים לאפשר את בחירתו אם תחולס קנונית בדריעופר. ידעתי שספיר בן לקנונייה שפלה זו של מפא"י וחירות. תוך כמה דקות הגענו ל- הסכמה על הפרטים המעשיים. הוא הלך לגולדה, שישבה בקומה אחרת, כדי להשיג את הסכמתה.

כעבור רבע שעה חזר — כאילו אדם אחר. מוד שינאתה העיוורת של גולדה ("אבנר ותמר לא יכ" תיבו לנו מי יהיה הנשיא!") נשי ארסראונים. הוא התקפל כמו ירד בפני הנגנת.

ראיתי אותו נפולפנים, נגש אל הסל" פון ומזעיק את מנהל פורוש, כדי לקנות מאגרי, תמורת כמה מיליונים, את בגדי דתה בחזית הסיעות הקטנות שיכלה לבי לום את קציר.

באותו רגע ידעתי כי ספיר לא יהיה ראש-ממשלה. כוחו האגדתי היה מוגבל לשטח מפויים אחר.

נדורים ווצצים

כ אשר ויתר ספיר על השלטון, ויצא מרצון לגלות של גולדה, דיין ואבן, מתה גם השיטה.

הלחצות הגאונים ביותר אינו מסוגל להחזיק באוויר את כדוריו הזוהרים, כשהוא עצמו עוזב את הזירה. כעבור שניות ספורות מוכי רחים הכדורים ליפול על הארץ וי- להתפוצץ, בזה אחר זה.

ספיר ואשתו החדשה הקרונות צפיט במים

אולי חשבו אלפי האנשים שהיו תלויים בו כי הכל יימשך כמו קודם. ספיר יישב בסוכנות, במקום בממשלה, ושם ימשיך במישחק. ממילא, הרבה מן המיליונים עוברים את הציונות החשוכים של הסוכ- נות, החוצים גבולות.

מסתבר שזה לא חוזק.

יתכן שספיר עצמו חתיעה, ושנאמס לו להמשיך במישחק. הוא אהחנן מחדש, אחרי שורה של טרגדיות במישפחתו. ית- כן שרצא באמת להתמסר רק לענייני ה- סוכנות. ייתכן גם כי אי-אפשר להחלי את העניינים מרחוק, בייחוד אחרי שכל קבור צת-ההנהגה הוותיקה נפלה, ואנשים חד- שים תפסו את המקומות.

השיטה בדי ספיר היא רכבת כדי קטר. מטוס בדי מנועים, מי תחת לקרחת של יהושע רבינוביץ חבו מוח רגלי, לא מחשב אנקי טרונ. בדי ספיר אי-אפשר להגיד מיזיונים מחברה לחברה, מארץ לארץ. אין מי שמסוגל לנגן על ה- מנענים של ספנתר זה, שנוצר די מי מדרותיו של אדם אחד בייבד.

העסק מתפרק. בזה אחר זה מתמוטטים חלקים שונים של המערכת. בנקים מת- קפלים, חברות נחנקות, שערוריות מת- גלות, נאמנים של ספיר נשארים חשופים בצריחים של טנקים שהדלק שלהם אזל. המנגנון של הגוש המפא"י חדל לתפקד. האם המשק הלאומי, שגדל בשיטת ספיר, מסוגל להתקיים בלעדית? האם תיי שאר מילגת-העבודה קיימת, בלי הגרעין המוצק של הגוש הספירי?

האם תמוטט המערכת המדי- דית והפוליטית יחד עם השיטה? מעניין היה לשאול דעתו של ספיר עצמו. אבל כששמעתי עליו לאחרונה, היה בדרך בין יתנסבורג למונטווידאו.

(המשך מעמוד 11)

מדוע לא הפך ספיר ראש-הממשלה אחרי לוי אשכול, או אחרי גולדה? ב- שתי הפעמים יכול היה לקחת את התפי- קיד בלי קושי. זה היה תלוי רק בו. לא פעם עקצתי אותו, בהלצה, וייחסתי לו תוכנית סודית לתפיסת השלטון. הוא הכחיש תמיד בחוקק, עד שהשתכנעתי שבאמת אינו שואף לכך.

מדוע?

אני סבור כי ספיר פחד מפני האחריות, מפני שענייני החוץ ו- הביטחון לא עניינו אותו. תישו- קת-הכוח שלו היתה צמודה כולה למיספרים, לבסוף. הוא לא ראה את עצמו כמדינאי או כמנהיג.

לרכים זה נראה מוזר. ספיר הרי נודע כמזדק היונים, כזומר כאיש בעל תפיסה פוליטית מגובשת גם ברחם למדינות-העולם ולערכים, אבל זה היה רק למראית-עין.

ספיר לא הבין דבר בענייני ערבים. מדינות-ערב יכלו להיות, לגביו, צלחות מצופפות מכוכב אחר.

פעם, אחרי שיחה ארוכה עם איש-אמונו של גמאל עבדאל-נאצר בבו"ל, נטלתי לי ידי יוזמה וביקשתי להיפגש עם ספיר. סיפרתי לו דברים סנסציוניים (הסכמתו של עבדאל-נאצר, בסוף ימיו, לשלום מרחיק- לכת עם ישראל, בתנאים שהגדירים ב- פרוטרוס בסרט-הקלטה שהושמע באוזני). במהלך השיחה נסתבר לי כי ספיר מודע לבעיות אלה בערך כמו כל אדם ברחוב,

הקורא עיתוני-ערב ומקשיב לדבריהם של מומחים-בגרוש בטליות. הוא היה רחוק מאוד מתפיסה מגובשת כלשהי, ולא-כל- שכן מתוכנית נועזת למדיניות חדשה. הוא היה יונה, מפני ששילם את תוצ- אות הביטחון, וידע מה תעלה המילחמה. חוץ מזה ידע יותר מכל אדם אחר עד כמה תלויה המדינה בארצות-הברית, וחי- שש מפני כל מדיניות העלולה להביא לעימות עימה. חוץ מזה שנה את דיין, ומאס בכל אשר ייצג זה.

אלה הם שלושה שיקולים לגיטימיים וחשובים — אבל אין זה בסיס מספיק ל- מדיניות. בלי גישה חדשה, יסודית וחיו- בית לבעיית הערבים, לא תיתכן מדיניות שלום רצינית.

כמו דרוב ה"יונים" במישפחתו, במערך ובמיסוד כוזב, גם לספיר אין גישה כזאת. משום כך אין לכל המחנה הזה תקווה מופרי וי- כזית פוליטית, והוא מתקפל ככל עימות עם ה"נציים", המאמינים כי לב שלם במה שהם עושים.

מכאן גם חולשתו של ספיר לעומת גול- דה. פעם ראיתי במו עיני את מעמקה של חולשה זו. זה היה בשיא הסערה ה- ציבורית סביב "חוק בדריעופר". עלתה או בעיית בחירתו של נשיא חדש, והיה נדמה כי הסיעות הקטנות בכנסת, הקור- בנות המיועדים של בדריעופר, מסוגלות למנוע את בחירתו של אפרים קציר.

בשעות הקטנות של הלילה, בהמשך ה- ישיבה המאראתונית שבה פיתחנו את כל איצו הטכסיסים הפרלמנטריים שלנו, נת- קלתי בספיר בשולי אולם המליאה. אמרתי לו שנגע את בחירת קציר. הוא שאל כמה קולות יש לנו, שלף פתק ורשם את המיספרים. החישוב האלקטרוני הוכיח ש- אני צודק. אמרתי שאין לנו התנגדות עק-

המתח עולה — ועוד עתיד לעלות, בטרם תראה נחת מפעילותך הנוכחית. העיקר הוא לא להסתכסך, הש- בוע, עם אנשים נוס- פים. לקחת את הכל ב- שקט, ולעשות טובות, כשאתה נדרש לכך. גם עם האנשים שמבקשים זאת ממך, הם, בעצם, בכלל, קצת טאקט לא ריק. מצבך משתנה לשבט או לחסד — עם הירח החדש, ביום א' הבא. עקוב אחריו בהירות.

סוף השבוע יחייב זהירות במה שנוגע לעסקים או לבריאות. משהו הקשור ב- אש עלול להעיב על שמחתך. מולך מצוי בשבוע זה בסימן של להבה. יהיו לך גם חס- תבכויות עם ילדים ב- משפחתך, שיולידו וי- כוח חריף בין החורים. ייתכן וייראה לך כאי- לו נשקף לך מקור הכ- נסה מבטיח יותר מא- שר עבודתך הנוכחית.

שקול היטב את מעשיך ואל תסמוך רק על האינטואיציה שלך. הרבה במסעות.

פלירט לא מחייב, או רומן אהבהים קצר ומרגש, צפוי לך, בת קשת, לקראת תחילת השבוע, או סוף שבוע הבא. השותף לפלירט או לרומן יהיה גבר אשר ראית בו עד כה רק ידיד וחולל, ואשר בתקופת ליבולב האה- בה שלכם נידמה יהיה לך כי זהו גבר חייך לו את ממתנה כל ה- שנים. בשטח העסקים — אין חדש.

הגרעין הכספי לא מוצא חשבוע מיתרון. בכלל, יהיה זה שבוע איטי, חסר-קצב, וקצת משעמם. זה לי טובה: נצל אותו לא- גירת כוח לקראת חגי- אות מאחר והחודש ידרוש את כל כושר הניתוח האינטלקטוא- לי שלך, בתוספת למי- דה לא מבוססת של אומץ-לב. עד כמה ש- תוכל, התרחק ממאלי- מות והתרכז בצד ה- עיוני של החיים. בת גוי: אחבה גדולה ומכאיבה — תתחיל בסוף שבוע זה.

הגרעין הכספי לא מוצא חשבוע מיתרון. בכלל, יהיה זה שבוע איטי, חסר-קצב, וקצת משעמם. זה לי טובה: נצל אותו לא- גירת כוח לקראת חגי- אות מאחר והחודש ידרוש את כל כושר הניתוח האינטלקטוא- לי שלך, בתוספת למי- דה לא מבוססת של אומץ-לב. עד כמה ש- תוכל, התרחק ממאלי- מות והתרכז בצד ה- עיוני של החיים. בת גוי: אחבה גדולה ומכאיבה — תתחיל בסוף שבוע זה.

שמע לעצת זקנים וחכמים ממך. בדרך זו תצליח להתגבר על קשיים רבים, ולהימנע מעשיית טעויות. זכור כי הטיפש לומד משגי- אותה של האחרים. אמת-חיים זו נכונה גם לגבי חייך הרומאנטיים. וגם אם נראה לך ש- ספגת אצלה מפלה — אל תתייאש, נסה שוב. כוכביך מודים כי דור- קא בסוף-השבוע קיימים כל הסיכויים ש- תזכה להצלחה סוף-סוף. הקפיד על נקיון.

שמע לעצת זקנים וחכמים ממך. בדרך זו תצליח להתגבר על קשיים רבים, ולהימנע מעשיית טעויות. זכור כי הטיפש לומד משגי- אותה של האחרים. אמת-חיים זו נכונה גם לגבי חייך הרומאנטיים. וגם אם נראה לך ש- ספגת אצלה מפלה — אל תתייאש, נסה שוב. כוכביך מודים כי דור- קא בסוף-השבוע קיימים כל הסיכויים ש- תזכה להצלחה סוף-סוף. הקפיד על נקיון.

שמע לעצת זקנים וחכמים ממך. בדרך זו תצליח להתגבר על קשיים רבים, ולהימנע מעשיית טעויות. זכור כי הטיפש לומד משגי- אותה של האחרים. אמת-חיים זו נכונה גם לגבי חייך הרומאנטיים. וגם אם נראה לך ש- ספגת אצלה מפלה — אל תתייאש, נסה שוב. כוכביך מודים כי דור- קא בסוף-השבוע קיימים כל הסיכויים ש- תזכה להצלחה סוף-סוף. הקפיד על נקיון.

הבעיית העומדת במרכז השבוע, בן דגים, היא בריאותך. כל אשר תעשה לכיפורה — מצויין. של מורה תע- ש העלול לפגוע בה — מסוכן מן הרגיל. גש לרופא, לבדיקה שיג- רתית, ואל תונוח את פוליסת-הביטוח בגלל הצלחתך העיסוקית ו- האמנותית. נכונו לך הפתעות גם במישור הפינאנסי. אך זכור: הבריאות מעל לכל!

הבעיית העומדת במרכז השבוע, בן דגים, היא בריאותך. כל אשר תעשה לכיפורה — מצויין. של מורה תע- ש העלול לפגוע בה — מסוכן מן הרגיל. גש לרופא, לבדיקה שיג- רתית, ואל תונוח את פוליסת-הביטוח בגלל הצלחתך העיסוקית ו- האמנותית. נכונו לך הפתעות גם במישור הפינאנסי. אך זכור: הבריאות מעל לכל!

אל תחששי מדברי לעז. ידידים טובים שומרים עליך, את יכולה לס- מוך עליהם. דעתם חיובית עליך. בעיות בחיי הנישואין, שצו בעבר הלא רחוק ייעל- מו באותה פתאומיות בה הופיעו. בוות טלה, הסתכלנה מסביבך, אל זה מצוי לידך, אל תחפשה לשווא את המושלם שאינו ב- נמצא. צפוי לך סוף שבוע אידיאלי.

זהו בסך הכל, שבוע רומאנטי — וזהו רק התחלה! בת שור: דעי, שפגישותיך גם אם הן נערכות זו בצד זו — עשויות ללבות אש חז- קה מאוד אצל הנפג- שים עימך, בסוף הש- בוע. על כן, נהגי בזהי- רות וברחמנות. אל תסבכי אדם נשוי ב- שעשועי-הפלירט שלך. אל תהיי שרירי- תית. זכרי: כדאי לך להיות זהירה!

יום חשבת יביא לך את הכוח להגשים את תוכניתך הישנה ורבת החיך. לעומת זאת, התעלם מן התככים הבזויים והקטנוניים של כמה מן הסובבים אותך: הם לא שוה- רים טובתך. אל תע- שם עסקים ביום ג', כי ביום זה תיתקל ב- קשיי קומוניקציה. הישמרי מעקרבות.

זה לא יהיה נוח במי- חז, אבל אם אתה רי- צה, אתה יכול להסתי- כן. כאב-הראש הריגעי, הצרות בטווח-קצר, ה- פגישות עם שונאיך — כל אלה שקולים, אך רק תדע להתמיד על- ידי ההישגים הרציניים וכוח הרצון שתפתח על-ידי עצם התפנית. מיקרה נעים ובלתי-צפוי עשוי להתגלות, אם לא תיזהר, כתגלית של איבה אישית או של קינאה מיקצועית. אל תראי לו שאת נפגעת. העמיד פנים של לא-איכפתיות.

טבעי הדבר שקשים חדשים מוחקים את הזכרונות הישנים. אל תרגשי מוסר-כליות על כך. תחיי את הרי- גע. עוד יותר מן הרי- גיל, דאג לפריסתך; ביחוד לטווח ארוך. אם אתה יכול, חתום אפילו על חוזה או על הסכם קבלי. גרום נחת למקורבך על-ידי צעד פינאנסי נבון. כדאי לך להתלבש ב"כ באופן צנוע.

טבעי הדבר שקשים חדשים מוחקים את הזכרונות הישנים. אל תרגשי מוסר-כליות על כך. תחיי את הרי- גע. עוד יותר מן הרי- גיל, דאג לפריסתך; ביחוד לטווח ארוך. אם אתה יכול, חתום אפילו על חוזה או על הסכם קבלי. גרום נחת למקורבך על-ידי צעד פינאנסי נבון. כדאי לך להתלבש ב"כ באופן צנוע.

טבעי הדבר שקשים חדשים מוחקים את הזכרונות הישנים. אל תרגשי מוסר-כליות על כך. תחיי את הרי- גע. עוד יותר מן הרי- גיל, דאג לפריסתך; ביחוד לטווח ארוך. אם אתה יכול, חתום אפילו על חוזה או על הסכם קבלי. גרום נחת למקורבך על-ידי צעד פינאנסי נבון. כדאי לך להתלבש ב"כ באופן צנוע.

דווקא משום שאת חופ- שייה בהשקפתך, ובל- תיקשורה במעשייך, קל מאוד לתפוס אותך במלכודת או לחייב אותך לעשות מה שאי- נן רוצה. זה מביא, אומנם, לאוזלת-יד ולי- אפס-מעשה מצידך — אבל מי רוצה כל הצ- רות הללו? לכן מוטב שתחשבי יחד איתו מה אתם רוצים באמת. מתוך ויתור הדדי או לפחות אי-הסכמה הדדית, דברים ברורים יחסכו לכם צרות.

21 במרס - 20 באפריל

21 באפריל - 20 במאי

21 במאי - 20 ביוני

21 ביוני - 20 ביולי

21 ביולי - 20 באוגוסט

22 באוגוסט - 22 בספטמבר

החובע המישטרה, רס"ר גבריאל כהן, עלה על דוכן העידים, נשבע וסיפר:

"החשוד, חיים כהן, נעצר ב-15 בחודש זה (נובמבר 1974) בחשד שוטטות, על כך שוטט בשעה 11 בלילה, ברחוב עולי-ציון ביפו, ללא מטרה."

השוטרים התורן באולם המעצרים של בית מישפט השלום בתל-אביב, עמוס זמיר, קטע את דבריו של החוקר המישטרה: "במה בדיוק אתם חושדים בו?" שאל באירוניה.

רס"ר כהן הציץ שוב בתיק הפתוח לפניו, ואמר בביטחון גמור: "בשוטטות. סיימנו את החקירה, ואנו מבקשים לשחרר אותו בערבות בטוחה."

לעצור את כל תל-אביב. הבקשה שלכם אינה מגלה כל חשד כאילו קיימת כאן עבירה של שוטטות, פנה השופט אל החוקר, "אולי תלמדו פעם, שאין עבירה כזאת בחוק — שוטטות ללא מטרה? הנה כאן, בחוק, כתוב, אתה מבין? הנה ה' עמוד והסעיף. לפי זה, הרי לאור הבקשה שלך אני צריך לעצור את כל תל-אביב, כל מי שעובר ברחוב."

"אני מורה לשחרר את העצור ללא ערבות, ברור?"

פירסום

משכורת במקום פירסום

תוכניתו של אלמוגי

נתבטלה נוכח ההתנגדות

ערב הבחירות לעיריית חיפה הפעיל יוסף אלמוגי, מי שנבחר אהריכך לתפקיד ראש העיר, את שני משרדי הפירסום הי גדולים של חיפה, בינו ליניאל זשפי, אשר ערכו לו את מערכת הבחירות. אלמוגי נמנע מלשלם למשרדים אלה את כל המגיע להם, כשהוא מבטיח כי לאחר הבחירות יקים חברת פירסום ענקית, עירונית פרטית, אשר בה יהיו חברים שני משרדי פירסום אלה והעירייה. לאלמוגי היה אף מועמד למנהל: דוברו של ראש עיריית ירושלים טדי קולק, יונה יהב. לפני שבועות מיספר הודיע יהב לקולק כי הוא סורש מעיריית ירושלים ועובר אל אלמוגי.

אלמוגי תכנן גם להוציא שבועון חיפאי, בהשקעה של כמה מאות אלפי לירות. אלמוגי נכנע להתנגדות. לאחר

ראש עיריית אלמוגי

בלי פירסום, בבקשה

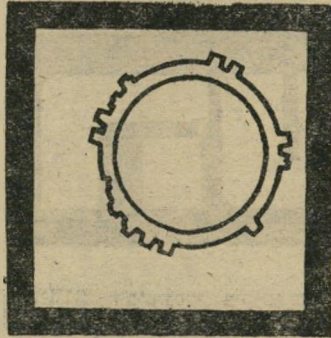
שכמה מחברי מועצת העיר קראו על תוכנית זו של אלמוגי (העולם הזה 1941). הם פנו אל ראש העיר והודיעו לו כי אם אומנם תוקם החברה האמורה, בשעה ש' העירייה מתקשה אף בתשלום משכורות העובדים, הם יחוללו שערורייה ציבורית רחבת היקף.

בשבוע שעבר הודיע אלמוגי ליהב כי התוכנית מתבטלת.

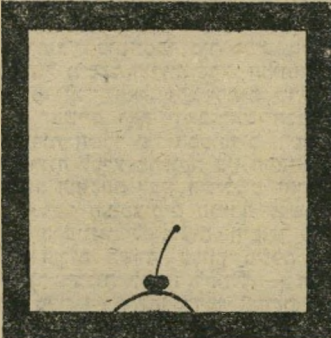
עתה יאלץ אלמוגי לפרוע את חובו מי תקופת הבחירות למישרדי בינג'ליניאל ושפי.

קשקשת 1944

הפעל את דימויך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: "קשקשת", ת.ד. 136, תל-אביב. ההגדרות הקולעות ביותר תפורסמה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב-אין בתל-אביב, קולנוע המכונות היחיד בישראל.

קשקשת 1942

● פרי הפיתוח על ראשו של רבינוביץ.

יעקב לנגסנר,

שד' התמרים 356/6, אילת

● ראשו של מקס שאיבד משוש במילחמה האחרונה.

שרה בן-אחרון,

רח' בבלי 44, תל-אביב

● קרח חובש עציץ, ומחכה שהע' לים יצמחו.

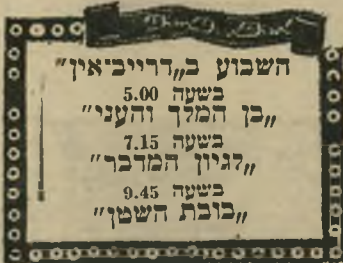
רמי שדינגר,

רח' ז'בוטינסקי 75, תל-אביב

● בעיקבות לחצים כבדים מצד אשתו הטרייה, החליט ספיר להתחיל במיבצע השתלש'שער.

דני גספר,

רח' רשפון 2240 ב', נאות אפקה, ת"א

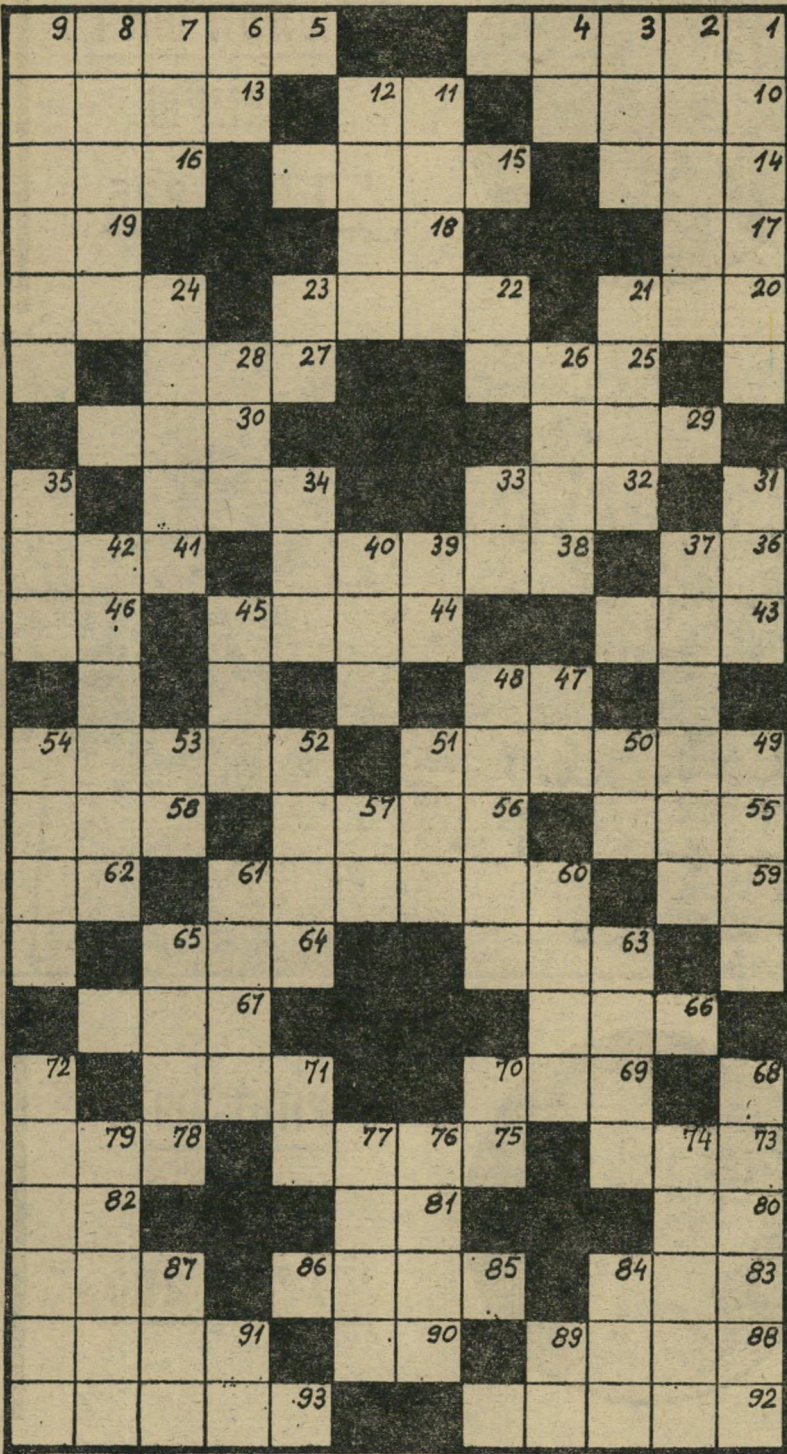
מה מסתתר

מתחת לסדין?

באלפי בתים בישראל תוכלו למצוא מתחת לסדין את מחמם המיטה החשמלי של זק"ש. אם ברצונך לחסוך השנה מאות לירות ולחנות משינה בריאה במיטה חמימה ונעימה, כדאי לך לרכוש את חסדין המחמם של זק"ש. ההנאה היא מקסימלית והחסכון הוא גדול. (אין צורך לחמם כלילה את כל הדירה). צריכת החשמל של המחמם היא 10 אג' ללילה בלבד!

אחריות ושרות ל-10 שנים.

לבחירתך: 3 דגות חום ושני דגמים: למיטה יחידה או כפולה לחשיג בחנויות החשמל המובחרות.

לחתול. 90. מילת-שאלה. 91. מבנותיו של 60 מאוזן. 92. מן המדעים. 93. שמיימי.

מ א ו ז נ

1. מן המדעים. 2. אמצעי. 3. יימלט על נפשו. 4. קידומת הולנדית. 6. מוטל על כל אורח. 7. מן המגילות. 8. "הרר" עים, צמח-בר ממשפחת המצליבים. 9. יצי רן של מכונית-תפירה. 11. מחבר-אופרות צרפתי. 12. פרולטר. 21. לידה. 22. פרר סה. 23. מטבע פינתי. 24. שבר-חרס. 26. עינויים עצמיים. 28. לאלתר. 31. שרשת. 33. עלוב. 34. מעשה-ירשת. 35. בור. 37. טינה. 39. עבר. 40. הקדש מוסלמי. 42. אחדות צורה. 45. לעג. 47. חימה. 48. סובא. 49. כנף-העוף. 50. רך בצאן. 51. קנה דק בפרה. 52. אי-אשמה. 53. בהמת משא. 54. הרחק מזה. 57. מטבע ישראלי. 60. גן לתינוקות. 61. דורש. 63. גרגרי תבואה שבושלו בעודם רכים. 65. חוק. 68. מיסתורין. 70. מחודשי השנה. 71. עצם בפה. 72. תירוך של מה-בכך. 74. צייר ישראלי דגול (ש"מ). 76. מן המזלות. 77. החוודות. 79. מיבחן. 84. רקד, כרכר. 87. צאצא. 89. כן, באנגלית. 91. רחמנא ליעלן (ר"ת).

מ א ו ז נ

1. מושך אל המלכודת. 5. נוסק אל-על. 10. שעיסוק ביין. 11. יד וזרוע. 13. בו עלה יעקב. 14. מין, בלע"ז. 15. מכירת סחורות בשוק. 16. שזמנו עדיין לא עבר. 17. מחצית היריון. 18. שרוי בתנועה. 19. קריאת-כאב. 20. שגונו כעין הקינמון. 22. כינויו של אחד הגשמים. 24. טיסה חגיג גית. 25. רגולאטור. 27. תערוכת של מת' כות שונות. 29. גשם קפוא. 30. חלק בי בגד. 32. מין תוף. 34. חלק בבגד. 36. קידומת המורה על למטה מ-. 38. "לאסו". 41. הידד! 43. ירד על ברכיו. 44. דק מאד. 46. פחד, יראה. 47. נור. 49. אורח נוטה ללון. 52. עוף-ביצה גדול. 55. דוכן מוגבה. 56. גרון קטן בעל להב חד ומד אורך. 58. שריה-תירות (ש"מ). 59. ראשי תיבות (ר"ת). 60. "בנו" היה מנהיג יש' ראלי דגול. 62. חדרון. 63. מגני התנין מורט. 64. עץ-פרי נשיר ממישפת התור תיים. 66. חיצוניותו. 67. בהמת-עבודה. 69. תקל ופרסין. 71. כבד-גוף. 73. גוי. 75. מצורות-הדיוור במעברה. 78. מילת-קריאה לזירות. 80. בשבילו. 81. מזל. 82. בגיל זה — לחופה. 83. מלחין גרמני. 87. יהוד. 87. קולו של חלווין. 88. כינוי

דירות

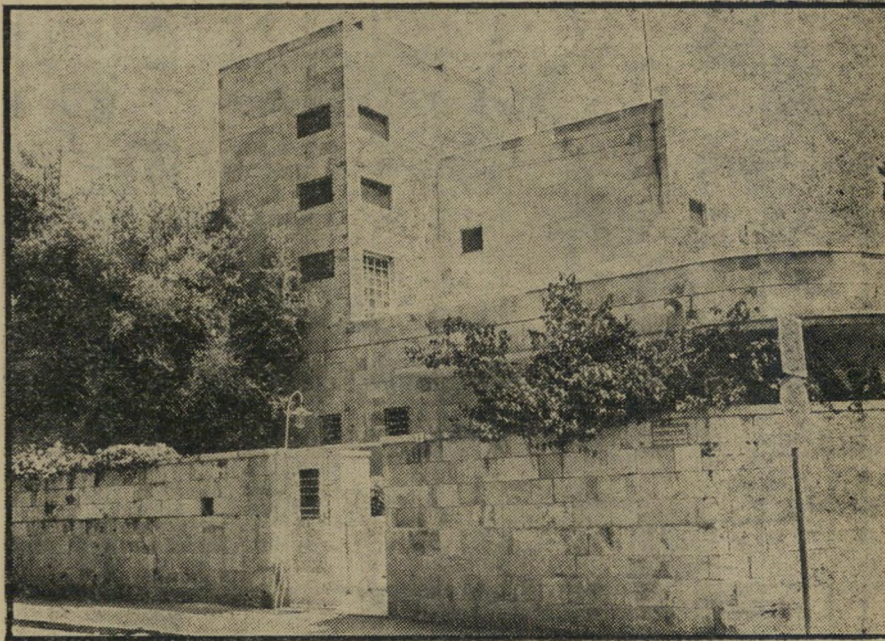
השרד

ראש הממשלה

שיפוצים:

225 אלף ל"י

גם אלה הטוענים בעד חיסול דירות השרד, מסכימים כי לפחות שני אישים ימשיכו להחזיק בדירותיהם: ראש-הממשלה שלח ושר-החוק.

דירת-המיבצר של ראש הממשלה יצחק רבין, השוכנת בקרן הרחובות בלפור וסמוך לנסקין, היתה ברשותו של שר-החוק לשעבר, אבא אבן, משך שנים רבות. בדירה חדרים רבים, היא בנויה בטעם טוב ובהידור רב. כיום מעריכים את שוויה של הדירה בלמעלה ממיליון לירות. כאשר מונה ראש הממשלה הנוכחי לתפקידו, הוא ביכר אותה על פני הדירה שבה התגורר רבו ראשי ממשלת ישראל לפניו, ברחוב בן-מיימון בירושלים. ואומנם, הדירה ש' בבן-מיימון, השייכת למדינה, ניצבת היום ריקה ומוזנחת.

לאה ויצחק רבין דרשו להכניס בדירה שיפוצים אשר היו עולים כ-400 אלף ל"י רות, אילו נעשו. אולם לאחר סערה ציבורית הם הסכימו להסתפק בשיפוצים ש' עלו רק 225 אלף לירות.

הדירה השנייה שעליה מסכימים הכל כי אין לחסלה, היא דירת סגן-ראש-הממשלה

ברחוב ז'בוטינסקי בירושלים. אחד מרחובות היוקרה שבעיר, שבו כל דירה שווה למעלה מ-700 אלף לירות. אפשר להבחין בשעות ערב מאות דירות במספר מכוניות, רובן מסוג פיאט 132 ווולוו, הנשאות ליד מיספרן את סמל המגורה, החונות בצדי המדרכה.

ברחוב ז'בוטינסקי בירושלים קיים ריכוז של מיספר דירות שרד. המוחזקות על ידי מדינת-ישראל, והמשרתות שרים, רבנים ראשיים ואת יושב-ראש הכנסת.

דירות השרד של המכובדים, הפכו בעת האחרונה לסלע מחלוקת בין המחייבים את המשך החזקתם לבין השוללים זאת. במסיגרת מסע הצימצום הנערך עכשיו, היה אחד הרעיונות לקיצוץ, חיסולן של מרבית דירות השרד, עבורן משלם משרד האוצר רבבות לירות לחודש - הן בצורת שכר דירה והן כדמי אחזקה.

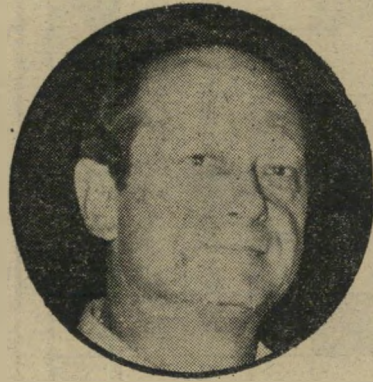
השוללים טוענים כי שר, אשר יש לו מכונית שרד ונהג, אינו צריך גם דירה בירושלים. המרחק בין תל-אביב לירושלים הוא 68 קילומטרים, ואין כל קושי לנסוע מרחק זה.

שר-המישפטים

שכר-דירה:

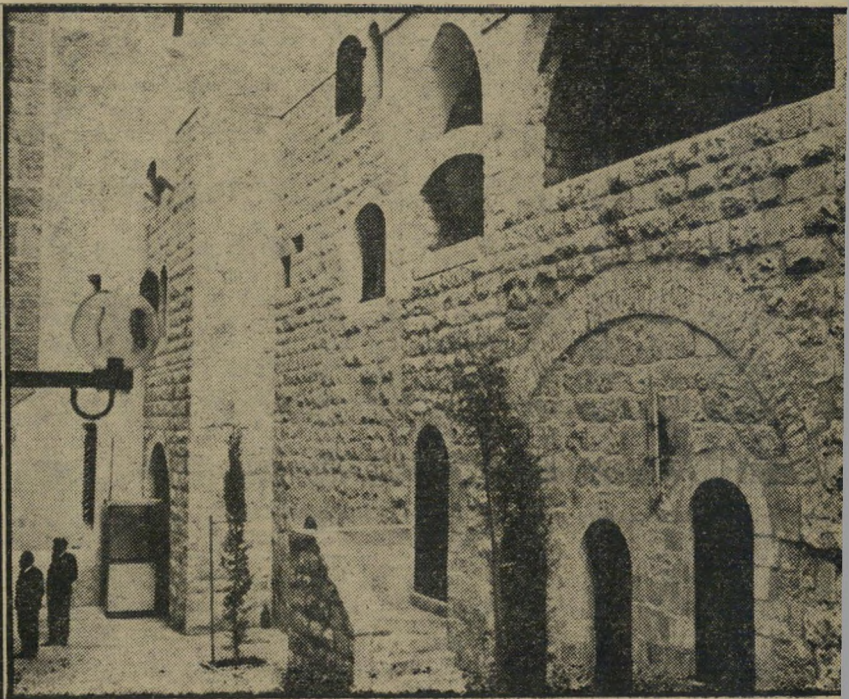
1050 ל"י

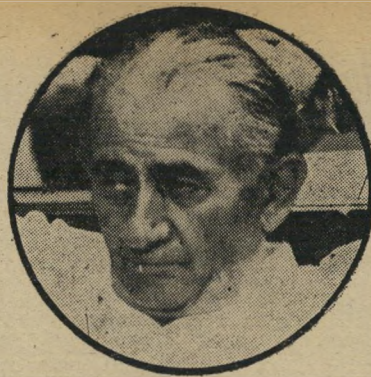
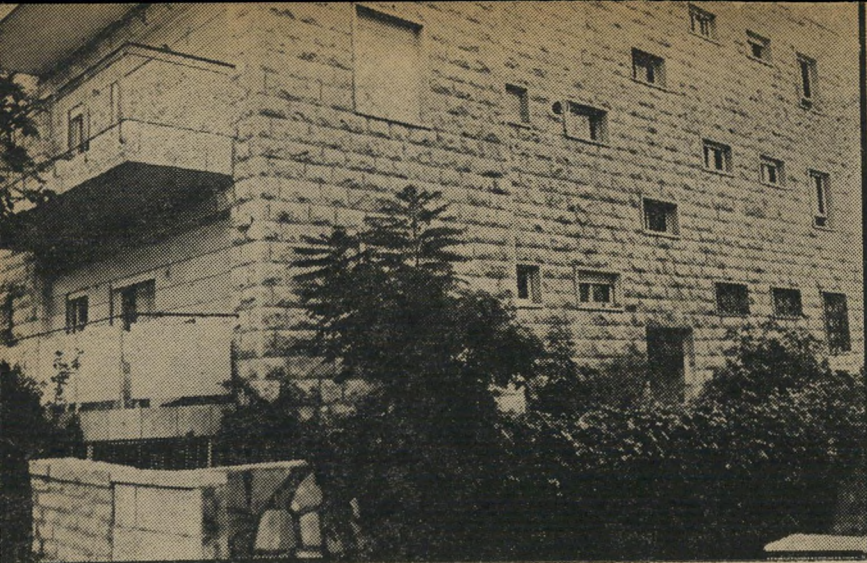

שר-החוק

שיפוצים:

260 אלף ל"י

שרהקל"טה

שכונ'דירה:

650 ל"י

שלה ושרהחוזן יגאל אלון, בעיר העתיקה בירושלים. אלון לקח את הדירה עוד כשהיה שרתחינוך, ועשה זאת כצעד פרי ליטי, כדי לחזק את שליטת ישראל בי שני חלקי ירושלים. מבלי להתייחס למגני עיו של אלון הרי הדירה, הנמצאת בבתי מחסה בעיר העתיקה, היא אחת היפות והמפוארות בירושלים. הדירה עצמה לא עלתה כסף, אולם השיפוצים שהוכסו בה עלו, לפני ארבע שנים, רבע מליון לירות.

שר החקלאות, אהרון אהרן, המת גורר במושב גילת כנגב, אינו מח זיק בדירת שרד, ואינו רוצה כלל דירה. השר מבכר להתגורר ימים אחדים בשבוע במלון היקר ביותר בירושלים, מלון המלך דוד. לאורח רגיל עולה שהיית לילה במלון זה, עם ארוחת בוקר, — 135 ל"י.

און עומד להפסיד איש שיחה מעניין באותם לילות שבהם הוא שוהה ביר שלים, את שרהמישפטים חיים צדוק. צדוק התגורר עד השבוע גם הוא, במלך דוד, אולם השבוע הוא עובר לדירת שרד, אשר נשכרה עבורו. הדירה נמצאת בבית חדש, והיא בת שלושה חדרים. צדוק, המתגורר דרך קבע בשכונת הווילות אפקה שליד תל אביב, ריחט אותה על חשבונו ולפי הטעם האישי שלו ושל רעייתו. מישרד האוצר משלם עבור הדירה 1050 ל"י לחודש.

לצדוק הציעו בעת שמונה לשר, דירה אחרת, בת חמישה חדרים, השייכת למדי נה, ברחוב ז'בוטינסקי. הוא סירב לקב לה, טען שאין הוא זקוק לחמישה חדרים.

שרהמיסחריהתעשייה, חיים ברילב, אף הוא אינו מתגורר בדירת שרד. הוא מבכר להתאכסן במלון מוריה. אורח רגיל משלם עבור לינה עם ארוחת בוקר במלון זה 107 ל"י. גם שרהאוצר, יהושע רבי נובין, מתגורר באותו מלון. כאשר מונה לשר, ביקש רבינובין לשכור לו דירה קטנה, ואף מצא כזו, בת חדר וחצי, אשר נדמה היה שתענה על דרישותיו, אולם ברגע האחרון חזר בו והוא ממשיך לגור במלון.

למרות שאין לשר ישראל גלילי תיק בממשלה, יש לו דירת שרד. גלילי, אשר מקום מגוריו הוא קיבוץ נען, השוכן כמעט על הדרך בין ירושלים לתל אביב, מתגורר בדירה הדורה, ברחוב ז'בוטינסקי בירי שלים, העולה למישרדהאוצר 1000 ל"י לחודש.

שר החינוך והתרבות, אהרון ידלון, מתגורר בדירת שרד ברחוב בן מיימון. הדירה שכורה, ועולה למשלם המיסים 950 לירות לחודש. גם שרהתחבורה, גד יעקובי, מתגורר בדירת שרד ברחוב טשרי נחובסקי בירושלים. הדירה שכורה, עולה 700 ל"י לחודש. יעקובי התגורר בה עוד כשכיהן כסגן שר.

שר ההסברה, אהרון יריב, מתגורר בי מלון הוילנד ומשלם 42 לירות ללילה, ואילו השר שלמה רוזן, שר הקליטה, מת גורר בדירת שרד צנועה ברחוב הטייסים 44. נראה כי לפחות במקרה של רוזן, מוצדקת עובדת שכירת הדירה, מפני ש ביתו בקיבוץ שריד, והוא לא יכול לשוב מדי לילה לביתו.

אל אלה המחזיקים בדירות שרד, מצ טרפים ארבעה שאינם שרים. יושב ראש הכנסת, ישראל ישעיה, המתגורר בחולון, שוהה בדירת שרד בירושלים לפחות ארבעה לילות בשבוע. הרב עובדיה יוסף מתגורר בדירת שרד ברחוב ז'בו טינסקי, ואילו הרב הראשי לשעבר, איסר יהודה אונטרמן, מוסיף להחזיק בדירת שרד שלה.

הפקיד היחיד המתגורר בדירת שרד הוא היועץ המישפטי לממשלה, מאיר שמגר, המתגורר ברחוב השחר 12 בירושלים. העובדה שרבים משרי הממשלה הם ירי שלמים חוסכת לעם ישראל, משלם המי סים, כסף רב. השרים שלמה הילל, גדעון האוזנר, משה קול, יוסף בורג, יצחק רפאל, ויקטור שפיטוב ומשה ברעם, מת גוררים בדירות שלהם. שר השיכון אבי רהם עופר, המתגורר עם משפחתו באפקה, רכש לו, לדבריו, דירה של שני חדרים, עובדים, ברחוב הבנאי 18 בירושלים, ומתגורר בה. שר הביטחון, שמעון פרס, אינו מתגורר כלל בירושלים, מאחר שמישרדו הוא היחיד שנמצא בתל אביב ולא בבירה. בידי מישרדהאוצר נמצאות עתה שבע דירות שרד ריקות. אלו מיועדות לסגני שרים, אולם אלה עדיין לא מוגו. הדי רות ריקות, ושכרהדירה משולם עבורן. פרשת דירות השרד עולה למדינה מידי שנה 288 אלף ל"י, בתוספת דמי שיפוצים המוצאים כאשר מתערר תצורך. האם הי הצדקה היא מלאה?

שרהחינוך

שכונ'דירה:

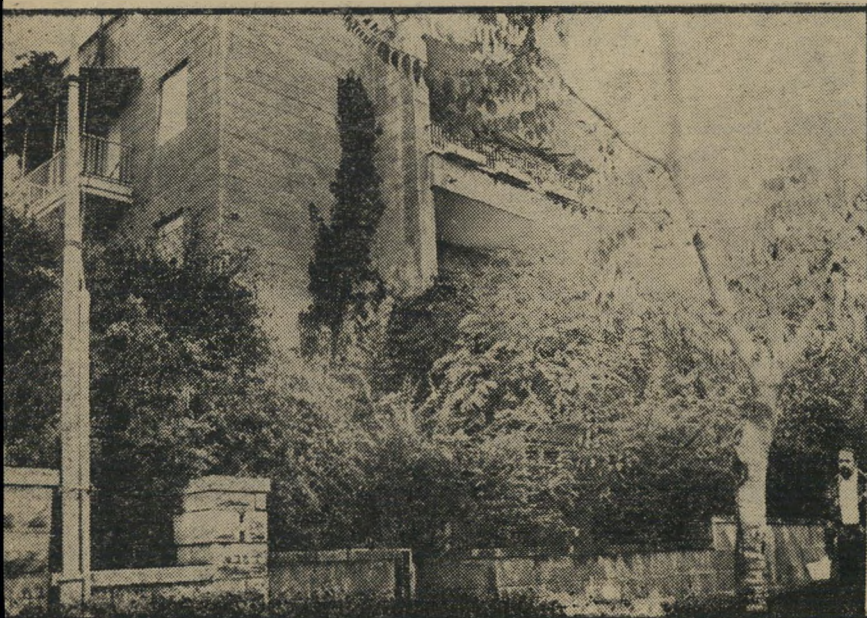
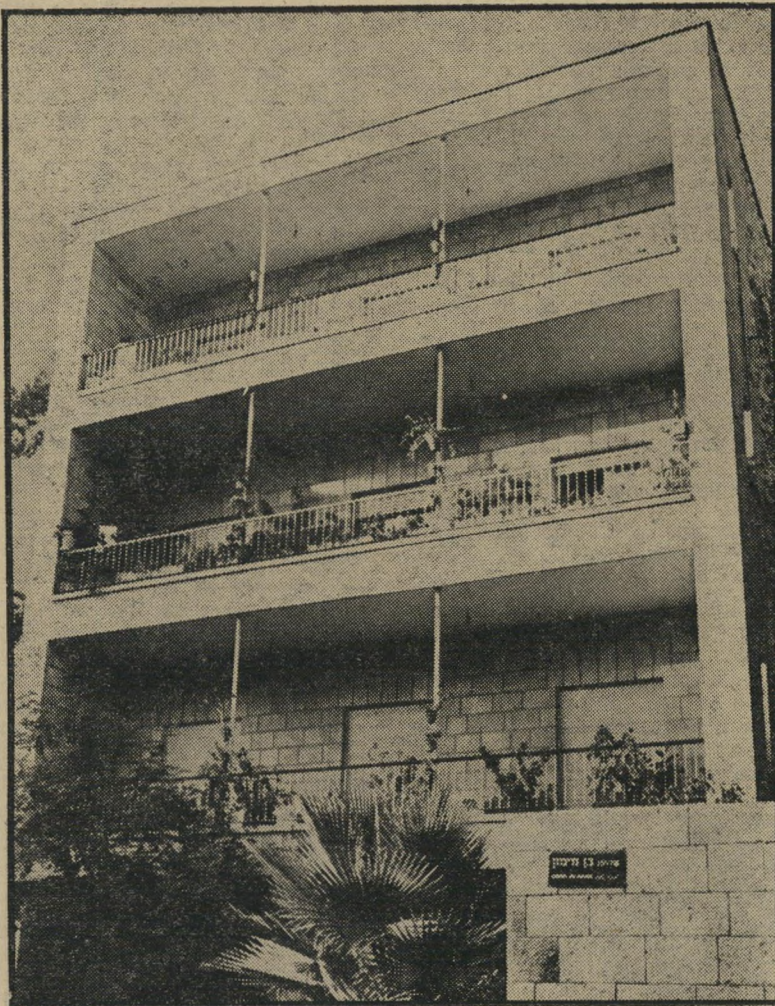
950 ל"י

שר בלי תיק

שכונ'דירה:

1000 ל"י

המריבה בין שני

חברי מועצת העיר

על מזכירה צעירה

וכיסא־מנהל גרמה

תסיסה - וכמעט

שהביאה לנפילת

ראשי העיר צייצ'

שני ניום אוחזין בטלית. זה אומר כולה שלי, וזה אומר כולה שלי.

אולם הקרע הגלוי שפרץ לפני שבועיים בין ראש עיריית תל־אביב ושלמה ("צייצ'") להט, לבין כמה מחברי מועצת העיר שלו — קרע אשר איים להפיל את ראשי העיר — פרץ בגלל נערה יפהפייה וכיסא־מנהלים בצבע ירוק־זית.

לקוראי העיתונים נדמה היה כי המשבר בעיריית תל־אביב הוא משבר רעיוני ואי־דיאלוגי. אולם לאחר בחינה מעמיקה ל כל תולדות הפרשה, אשר במהלכה קרא צייצ' לעבר חבר מועצת העירייה שלו: "אתה בסך־הכל טרמפיסט אציל!" מתברר כי המשבר כולו הוא על רקע יחסים אישיים, עלבונות וחוסר־כיבודים וכיבודי־יתר ליריב.

הקש ששבר את גב הגמל, מה שהביא להתפרצות הגדולה ולחשיפה הפומבית של מערכת־היחסים המתוחה, הייתה צעירה בלונדית בת 20, פזית מנדלבלט.

ליפקין

נגד טסה

פזית זית, בתו של עסקן בית־ר מההתאחדות לכדורגל, התקבלה לעבודה בעיריית תל־אביב והופנתה להיות מזכירתו של חיים ליפקין, חבר מועצת־העיר מטעם ליכוד, מסיעת ע"מ. ליפקין, שהיה אז בקואליציה והחזיק בתיק יפו והשכר, נות, התמרד כנגד צייצ' ודרש לקבל גם את תפקיד סגן־ראש־המועצה. צייצ' סירב,

וליפקין פרש מהקואליציה. לפני פרישתו דרש ליפקין להכניס לחדר שולחן חדש, כיסא־מנהלים יקר בצבע ירוק־זית ושטיח מקיר־אל־קיר. כל דרישתיו מולאו, מלבד השטיח. כשפרש ליפקין מהקואליציה, קיבל את התיק שלו מי שהיה יושב־ראש ועדת יפו והשכונות חיים טסה, חבר מועצת העיר מטעם חרות. כעבור שבועות מספר חזר בו ליפקין מהתמרדותו, שב לקואליציה וקיבל חזרה את התיק שלו במועצת העירייה.

אולם כאן התגלה מיכשול. ליפקין רצה לקבל חזרה גם את המזכירה הבלונדית ואת כיסא־המנהלים. לכך התנגד טסה, שהרגיש גוף מאוד עם יפהפייה כמו פזית לשירותו ועם כיסא־מנהלים מסתובב. הסיכסוך בין השניים עלה לאוקטבות גבוהות, כאשר העירייה כולה מתגלגלת מצחק למריבת המזכירה והכיסא. ראש העירייה בכבודו הבעצמו נקרא לשמש בורר. צייצ' פסק כי פזית והכיסא יוחזרו לליפקין.

מאותו רגע הפכו חיי של צייצ' בעירייה חיי־גיהנום. טסה, איש השכונות, החל מתסס נגד חבר סיעתו — ראשי־העיר.

צייצ' לא טמן ידו בצלחת. הוא ערך עם טסה חשבונות משלו. לדבריו צייצ' הרי למרות שטסה הוא איש השכונות, הוא לא טיפל כלל בנושא זה, והיה אף שגור על בני השכונות. כראייה: פעמים מספר חטף טסה מכות מביריונים אנשי השכונות, לפעמים אף בבית־העירייה עצמו, מכוניות חובלה ואיומים טלפוניים

שאותם הוא צריך, הוא מתייחס בחיבוב רבה. כאילו היה ידידו עוד מגן־הילדים. אולם ידוע כי דקה לאחר שאותו אדם עוזב את החדר, משמיץ אותו צייצ' לתיא־בון, אפילו בפני הוטרית שבפקידות. הראשון שהצטרף אל טסה היה חבר סיעתו וראש אגף־התברואה בעירייה, אריה קרמר. איש בית־ר לשעבר, נדהם להיזר כח כי צייצ' החליט להתלבש גם עליו. במסיגרת הקיצוצים בתקציב שעליהם החליט צייצ', הוא הורה לקצץ גם בקניית למעלה ממחצית מ־46 מכוניות לניקוי כבישים ומידרכות, אשר שבועות מספר

הגיעו אל משרדו לעשרות. כשבועיים לפני שפרצו המהומות בטרניטוריה של טסה, בקרב אנשי שכונת התיקוה, בעקבות אי־קיום מישחק הכדורגל של קבוצת בני־יהודה, לא הופיע טסה בבניין העירייה. בעת המהומות, כי שנתקע צייצ' בדירה בשכונה, בעת סיורו שם, כשהמומן צר עליה הופיע פתאום טסה, כשהוא מדג מעל מירפסות של בתים שכנים, עד לדירה בה היה צייצ', ויעץ לראשי־העיר לא לצאת מהדירה, פן יכו אותו. צייצ' יצא בכל־זאת, ואיש לא הרים עליו יד.

מאח

יוסי ינאי

קודם־לכן הודיעו שופרות יחסי־הציבור של צייצ' על רכישתו. קרמר סבר, כי כאשר עומדים לקצץ בתקציבה של מחלקת, מן הראוי להיוועץ קודם־לכן בראש אותה מחלקת. כשהגיע לחדרו של צייצ' מצא שני פקידים, והשלושה יחדיו הודיעו לו על הקיצוצים במחלקתו.

חמתו של קרמר, שהיה כבר מוסת על־ידי טסה, התלקחה. ריב־שפתיים חריף פרץ בינו לבין צייצ', כשצייצ' עצמו צועק: "אל תשכח שאתם כולכם (וכונתו היתה לכל חברי המועצה מטעם חרות שבליכוד) טרמפיסטים אציל. לולא אני, לא הייתם מגיעים כלל לשלטון!"

קרמר, איש־המפלגה הוותיק, צעק לעבר צייצ' שהוא עצמו טרמפיסט על עגלת הליכוד. צייצ' דרש מקרמר לצאת מהחדר. קרמר השתולל מכעס וצעק על צייצ': "אני לא אעזוב, ואתה יכול להזמין מיש־טרה!" כשהוא רומז לכך שלפני מספר שבועות הזמין צייצ' מישטרה כדי להתי גבר על סיכסוך־עובדים בעירייה. אל מתנגדיו צייצ' בקרב חברי מועצת העיר מטעם חרות הצטרף גם מיכאל קליינר, צעיר שהיה לפני שנים מיספר יושב־ראש התאחדות הסטודנטים. קליינר נפגע מכך שלא הוצע לו תיק בעירייה ראוי לשמו. הוצע לו לקבל את תיק ה־התנדבות, המצאה בתירגע של צייצ', אשר ניסה עלידי כך לפטור את קליינר בלא כלום. קליינר סירב. לחרות יש עוד שלושה חברי מועצת עיר. האחד הוא יגאל גריפל, אשר חברי־הלסיסה טוענים כי הוא "ה־

עוד שבוע שלם עבר עד שטסה הגיע לבית־העירייה, ונקרא מייד להתייצב בפני צייצ'. השיחה בין השניים הייתה קשה ביותר. צייצ' הודיע לו כי אם הוא ייעלם שוב מעבודתו, הוא ידח אותו ממישרדו תוך בעירייה וינתק כל מגע איתו. טסה נעלב, המשיך לעורר תסיסה נגד ראשי־העיר, בעיקר בקרב חברי מישלגת, חרות.

רומל

של העירייה

טסה לא היה צריך להתאמץ הרבה. אנשי חרות, שישבו באופוזיציה משך 14 שנה, חשבו לתומם כי עם הגיעם לשלטון, הגיעו גם אל המנוחה והנחלה מבחינת הכיבודים והמשכורות. צייצ' לא הסכים עימם.

הם הכירו את צייצ' שלפני הבחירות, זה המחייך, הנחמד והשקט. לפתע, אחרי הניצחון בבחירות, התגלה צייצ' אחר, צייצ' כמות שהיה מוכר לחיילים ששירתו תחת פיקודו בעת שהיה מפקד הכוחות המזוינים בסיני, והתקרא אז, רומל של סיני.

צייצ' הוא גבר נוקשה, אותב שררה, שונא לשמוע את המילה "לא". לפקודיה הן בצחל והן כיום בעירייה, מוריד צייצ' הנחיות בטון של פקודה שאין עליה עור ריך. הוא אינו בורר במילים, מאבד פני מים רבות את עשתונותיו. תכונה נוספת של צייצ', אשר לא עוררה את חבריו במועצת העיר לאהב אותו: אל אנשים

מי הטרמפיסט?

צייצ' מאיים על אריה קרמר, חבר מועצת העיר, עימו רב ריב קולני, אשר הגיע לדפי העיתונות. אתה, טרמפיסט אציל! הטיח צייצ' בפני קרמר, אשר טען לעומתו בצעקות כי דווקא צייצ' הוא הטרמפיסט על עגלת וליכוד. בטימו של הריב הציע קרמר לצייצ' להזמין מישטרה, אשר בלעדיה לא היה מוכן לעזוב את חדרו של ראשי־העיר.

ההקדב על פזיות

מרגל של צ"צ' בחרות, משום שצ"צ' נתן לו את תפקיד ממלא מקום ראש העיר. יושבראש אירגון הקבלנים דויד שטרן, חבר מועצה אחר של חרות, נקנה על-ידי צ"צ' בצעד מחוכם. צ"צ' דרש מחרות לתחליף את שטרן בטסה, בתנהלת העירייה. לאחר שנתקל בסירוב, הומין צ"צ' את שטרן להיות משקיף.

המיטבח

של צ"צ'

האחרון מבין ששת חברי חרות בעירייה הוא ח"כ אברהם שכטרמן, הממונה על ועדת שמות הרחובות. שכטרמן הוצב בי רשימת הליכוד לכנסת במקום שנדמה היה אז כי אינו ריאלי, וכדי להבטיח לו תפקיד הכניסו את שמו גם למועמדי העירייה. אולם שכטרמן נכנס לכנסת, והי עירייה אינה מעניינת אותו יותר.

אך נראה כי האופוזיציה לצ"צ' בקרב חברי הליכוד בעיריית תל-אביב אינה רק בקרב אנשי חרות. חיים ליפקין, איש ע"מ, עדיין כועס על צ"צ' על שלא קיבל ממנו תפקיד סגן ראש-עיר. ראשי מיפלגתו של ליפקין, ח"כ זלמן שובל ויגאל הורביץ, הכריחו אותו לחזור לקואליציה ממנה פרש. לפני שחזר, דרש ליפקין בנוסף לתפקיד סגן ראש-העיר, לקבל אף משרת נורית ולהיות שותף בפורום ההנהלה. הי מיטבח המצומצם של צ"צ' בעירייה. רק דרישתו האחרונה נתקבלה.

איש מיעוט אחר בליכוד הוא דויד יוטן, חבר מועצת-העירייה מטעם המרכז-החופשי. גם יוטן דרש להיות סגן-ראש-עיר. אולם לאחר שליפקין הובס בדרישתו, נאלץ גם הוא לוותר. יוטן אינו שוכח לצ"צ' את העובדה שלא כיבדו בתפקיד זה. אך נראה כי גם אצל חברי מיפלגתו של צ"צ', הליברלים, אין שביעות-רצון מלאה מראש-העיר. מלבד סגנו, דויד שיפ מן המכור לראש העיר בלביובנש ויצחק מוריץ, שאותו הביא צ"צ' עימו, יש בלוי

הדפוקים

של הליכוד

צ"צ' נקמ כמה צעדים מהירים כדי לכבות את הדליקה. הוא קרא לידיו הקרוב, והאיש החזק במיפלגה הליברלית, ח"כ שמחה ארליך, כדי שירגיע את חברי הליברלים. ידיד אחר שלו, ח"כ חרות יוסף ("יוסקה") קרמרמן החזק אף הוא, כדי להרגיע את חברי חרות. לליברלים העצמאיים נשלחה אזהרה חריפה. נראה כי בשלב זה כובתה הדליקה. לי צ"צ' ידוע כי חבר קואליציה אחד עסוק עתה במשאומתן מתקדם עם אליהו שפיזר, ראש סיעת המערך שבאופוזיציה, כדי לעבור אליהם ולהפיל את שילטונו. חקירות שאותן ערך צ"צ' בשיטת החי לוך (אלימניציה) הביאו אותו למסקנה כי אחד משני חברי, או אולי שניהם גם יחד, הם העורכים את המשאומתן עם הי מערך: חיים ליפקין מע"מ ודויד יוטן מהמרכז החופשי, שני הדפוקים של הי

למרות שהיא בת למישכחת חרותניקים,

בינרה פזית מנדלבלים בוס מסייעת ע"מ

עליפני איש חרות, וגרמה לסערה

כדי לעזוב את צ"צ' ופרישת נציג אחד מהליכוד מהקואליציה העירונית והסכמתו להרכיב קואליציה עם המערך, היא תי רוץ טוב מאוד בשבילם. אם יעזוב מי מהליכוד את צ"צ' ויצטרף אל 11 הנציגים של המערך ואל צא באופוזיציה — יוכל המערך להקים הסיעה הבודדת של אברהם בוואר, הנמ"י יחד עם ל"ע (2 נציגים) והדתיים (3 נציגים). קואליציה בעלת רוב גדול של 18 חברי מועצת-עיר מתוך 31. אולם נראה כי צ"צ' החליט לא לוותר על נוקשותו, אפילו אם יעלה לו הדבר בכיסא, שאותו הוא אוהב כל-כך.

הוא ניסה להציע לחיים טסה את תיק הגנים העירוניים במקום התיק השרוי ב"מחלוקת, תיק יפו והשכונות. תיק זה חד זיק בידי ליפקין, נוסף לתיק השכונות. אולם כשסירב ליפקין לתת לטסה גם תיק קטן זה, נכנע לו צ"צ'.

באותו זמן החליט צ"צ' לכנס את כל חבריו מהליכוד לישיבה, אשר תיערך לקראת סוף השבוע הקרוב. למרות הצער תיהם של ידידיו, הפוליטיקאים הוותיקים כח"כ ארליך וקרמרמן, עומד צ"צ' להציב אולטימטום בפני חברי סיעתו: מישמעת מוחלטת לראש העיר — או אי שיתוף-פעולה מצד ראש העיר, עם כל מי שיפר את הוראותיו.

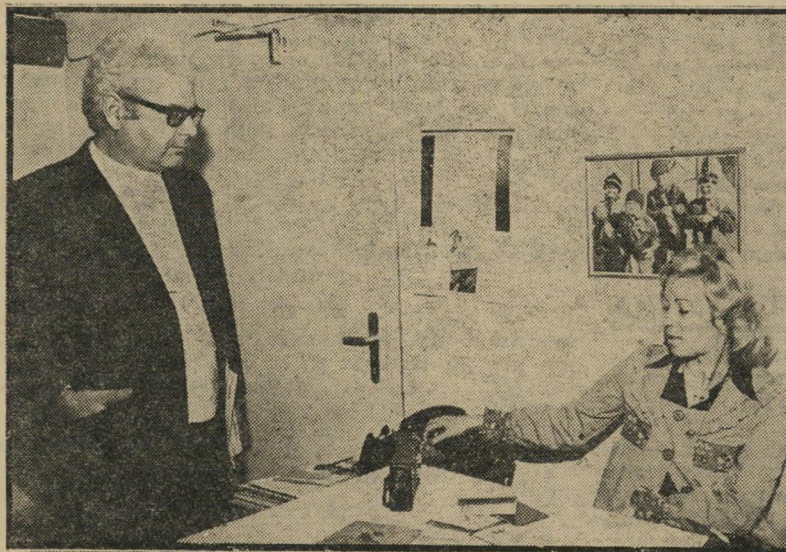
אולם מה שהרגיו את צ"צ' יותר מכל היו ההדלפות לעיתונות, שאותן עשו, לדבריו, קרמר וטסה. רגישותו הקיצונית של צ"צ' לגבי כל מה שנכתב עליו בעיתונים הביא לכך, שבפגישת-פיוס שנערכה בשבוע שעבר, הוא דרש להבטיח לו כי לא יודלף לעיתונות שום דבר בעל גוון שלילי כלשהו.

בינתיים ממשיכה פזית בתפקידת כמוזכרתו של ליפקין. למרות ש"אני חסידה של חרות, וטסה הוא איש חרות, אני מבכרת לעבוד עם ליפקין". אמרה השבוע פזית, אשר אינה מבינה את כל המהומה שקמה סביבה, ואשר איימה להפיל את ראש-העיר מכיסאו.

ליכוד, כפי שהם מכונים בעירייה. ואומנם, צ"צ' יודע כי שילטונו בי עירייה תלוי על בלימה. ראשי המיפלגה הליברלית העצמאית מחפשים הירוח טוב לתת לנציגיהם בעירייה, כדי שיעזבו את הקואליציה עם הליכוד ויקימו כזו עם המערך.

ברור לגמרי כי שלושת נציגי המיפלג לגות הדתיות ישמחו מאוד לחדש את השותפות ההיסטורית שלהם בת 14 הי שנים עם המערך, וזאת כמובן במידה ש- המערך יציע להם מה שצ"צ' נתן להם, ועוד יותר.

כל אלה זקוקים רק לאמתלה המתאימה

ליפקין (בתמונה משמאל). בתמונה מימין: חיים טסה, איש ליפקין (בתמונה משמאל). בתמונה מימין: חיים טסה, איש-השכר המסתובב בצבע יוקרתי, צעד שגרם לסיכסוך בו נקרא ראש העיר שלמה לחט לשמש כבורר.

פזית בין האריות

פזית מנדלבלט, הפקידה החתיכה של עיריית תל-אביב, אשר בגללה פרצה בין שני חברי מועצת העיר מריבה שאיימה להפיל את ראש העיר, ליד הבוס הנוכחי שלה, חיים

סרטים

הקדוש המזונה

הסרט המדובר ביותר, בחודשים הקרובים, יהיה ביוגרפיה קולנועית שיצאה לאור לפני כשבועיים בניו יורק, וכבר השאירה מאחריה כמה מן השיאים של מגרש השדים. שמה לני, ביים אותה בוב (קברט) פוסה, ובתפקיד הראשי מופיע דאסטין הופמן.

פילוסופיית הטינופת. פחות ידוע, לפחות מחוץ לגבולות אמריקה, הוא נושא אה של הביוגרפיה. זהו לני ברוס, בדרך יהודי שמת לפני שמונה שנים ממנת הרואין מופרות. לדעת אחדים הוא היה קדוש מעונה, לדעת אחרים — נושא דגל הוזהמה והטינופת. יש שראו בהופעותיו במועדוני הלילה, בשורה פילוסופית של הדור החדש, ויש שלא שמעו בהן דבר מלבד ניבוליפה מסמרי שיער.

המורדים במיסד אימצו אותו אל שורר תיהם ואל ליבם, ואילו המיסד עצמו איך גן צייד-מכשפות כה משוכלל נגדו, עד שלא היה אף מועדון-לילה אחד שהעז ל"העסיק את לני מפחד רדיפות המישטרה, ביקורת-פתע מחרות של מכביהאש ו"מחלקת-התברואה, ומחשש לצווי-סגירה ש"

לני ברוס
קדוש מעונה —

ברקים משישוחו של לני ברוס:

מדוע צלבנו את ישו?

איזה עזרה?! היא גררה ת'תחת שלה החוצה כדי להציל את עצמה! אני לא רוצה שאם מישהו ירה פעם בבת שלי והיא תיכנס לפאניקה, יהיו לה אחר-כך תסביכים, כי יגידו לה: תראי איך האשה הטובה ההיא מילאה את חובתה.

קאסטרזו זה בן-זונה אמיתי. מאז שהוא בקובה, אי-אפשר להשיג סמים, אין הפלות ואין זונות. הוא באמת זין את כל הנופשים. חרא אחד!

אמנות הבידור:

לפעמים אני מתבונן בראי ואני רואה את עצמי כהומוריסט מעמיק ורציני, המטפל בחוסר-האנושיות של אדם לחברו. ואני מחליף ראי, ואני רואה חמור נפוח שהחומור שלו לא מצחיק. אני רואה עיקבות של מפיסטו. כל החומור שלי מבוסס על ייאוש והרס. אם העולם היה שלוו ובריא בגופו ובנפשו, הייתי עומד בתור בלישכת-העבודה, יחד עם ראש האפ-בי.איי. ודוקטור יונה סאלק.

פוטסיות קולנועיות:

דראקולה לבנו: "סתום ת'פה ושטה את הדם שלך! לך תנשוך את אמא, לילה טוב! אתה שומע? ותתאמן על הצוואר של אחותך!"

(מרד גנוש 11, בבית-הסוהר) האסיר המתמרד מעמיד תנאים לשיחרור שבוייו: "קודם כל, אני רוצה כאן בר למת-רוממים. חוץ מזה את הסוכנות של אקון (חברה המייצרת תמרקים רבים לגברים)!"

מין ואלימות:

אני מעדיף שהבן שלי יראה סרט פורנוגרפי במקום את מלך המלכים. למה? הרי המחנכים אומרים שהילדים יחקו, כשיגדלו, את מה שהם רואים בנעוריהם. אז אני לא רוצה שהבן שלי יהרוג את ישו כמו שחורגים במלך המלכים. כשלעצמי, לא ראיתי סרט פורנוגרפי שבו חורגים מישהו או סוטרם על לחיו, או עושים תעמולה לקומוניסטים. אבל המוסר אומר: "שילדים יראו הרג, זה בסדר. דפיקות? חס"ל חלילה. הם יתבגרו, ואז עוד ירצו לדפוק בעצמם."

ניבולי פה:

אנו מלמדים את הילדים שלנו ככה: זה הפה, אלה הידיים, זה האף, וזה המה-שמו שלך. למה לא לכתוב על מועדוני-חשפנות: "שדיים ותחת כל ערב?" מפני שזה מגעיל. למה "שדיים" ו"תחת" זה מגעיל? לא, בטח שזה לא מגעיל, אבל לכתוב את זה בחוץ — זה מגעיל. ואם נחליף את המילים ונכתוב — "ציצים וטוסיק" — יהיה יותר טוב? זה כבר ניסבל. אז גלוטיוס מאכסימוס ומאק-טורליס מזרז זה עוד יותר טוב! זה מושלם. שמוק שכמוך, ומה יגידו על זה הרומאים?!

הנה, איך עובד המוסר. אם שדיים מגואלים בדם ומבור-תרים לחלקים, זה חדשות — שדיים יפים וצחורים, זה זימה.

דת:

כל מיני אנשים שואלים אותי: למה הרגת את ישו? אני יודע? הרגנו אותו למה שלא רצה להיות דוקטור. ואם יש כאן מישהו אדוק, אז אולי זה יפתיע אותו לשמוע שהרגנו אותו לפי בקשתו. הוא ידע שינצלו אותו.

הכנסייה:

כל יום, בורחים אנשים מן הכנסייה וחוזרים לאלותיהם.

משה וישו חוזרים לאדמה ומבקרים בכנסיית סנט-פאטי-ריק, הקאתולית בניו-יורק. בישוף שין (דמות קאתולית ממור-סמת) לוחש לקארדינל ספלמן כי השניים פלשו למקום.

"אתה בטוח?" שואל הקארדינל.

"ראיתי אותם רק בסרטים, אבל זה כמעט בטוח. משח דו"מה לצ'רלטון הסטון כמו שתי סיפות מים!"

"לא יודע."

"האם תיבת התרומות נעולה?"

"בטח. אני אקח אותה ונסתלק דרך היציאה האחורית."

"שב בקט, ותשיג לי מייד את רומא. לעזאזל, מה עושים כאן כל ההמונים המצורעים האלה?"

"מה יש?"

"אידיוט, תראה אותם. מישהו בטח סיפר להם שמשה וישו הגיעו. מעניין מי הלשין... מחר, תשיג לי את רומא... (אל המצורעים), שלום לכם מצורעים... מה שלומכם?... תראו, זה לא משהו אישי, אבל בבקשה לא לגעת בשום דבר, טוב?... אתם עוד תידבקו מאיתנו במשהו..." (בינתיים משיגים את האפיפיור בטלפון. האפיפיור מבקש הסברים).

הבישוף: "הם עומדים כאן, מאחורי, אני אומר לך. בטח שהם לבנים, אלא מה אתה חושב, זה ניו-יורק כאן? לפורטור-ריקאים יש מקום לחוד? מה אנחנו עושים כאן? לכל השדים והרוחות, יש כאן כזה דוחק! מה זה, בשביל מה משלמים פה דמי-הגנה? תעזוב אותי, אפיפיור, אני טובע כאן בכי-סאות-גלגלים ובקביים!"

פוליטיקה:

נולדתי בניו-יורק. כבר בעריסה ידעתי שאני מושחת ושראש-העיר מושחת. אין לי אשליות.

איך אפשר לומר שרוצה מאפיה כמו אנאסטאסיה הוא מושחת, כאשר המושל לונג לא רק דפק חשפניות, אלא הית גם גנב וגם קרוביו היו גנבים?

נשיאות, זה עבודה לאיש צעיר. למה שאני אקח צ'אנס על זקן מעל 55, כשאף חברת-ביטוח לא מוכנה לנגוע בו?

תבעו אותי, לדין, מפני שאמרתי שלא תיארו את רצה הנשיא קנדי נכון. ראו בתמונות את ג'קי קנדי זוחלת מחוץ למכונית. מתחת לתמונה כתבו שהיא הולכת לחזיק עזרה.

הופמן בתפקיד ברוס
מנת-הסם האחרונה

בוב"הופעות במקום זה) בהמון היתחנחנר יות. מלות לעיתים בהברקות של כישור אמיתי, ומתובלות תמיד (גם כשהקומיקאי אינו יהודי) באידישיותם לרוב. וכי מי באמריקה אינו יודע מה זה "הוצפה" או "משוגע"?

זאת היתה גם התחלתו של ברוס, לאחר הופעת-בכורה בתוכנית-רדיו פופולרית של ארתור גודפרי. לגי, שהספיק עוד לחטוף כמה חודשים אחרונים של מלחמת-העולם האחרונה והשתתף אפילו בקרב על קאסינו לא ידע, אולי בדיוק מה מצפה לו, כי קאריירה האורחת שבחר לעצמו, ואולי אף לא בחר בה בעצמו, לדברי אחדים. כי אמו, סאלי מאר (שם בימתי), אחת מארץ הם גברות יהודיות ממין נקבה שאין להם מנוחה אף לרגע, האיצה בבנה ליטול חלק בתוכנית של גודפרי, המשיכה ודחפה אותו הלאה אל ה"בורשט סירקוויט", ורעשה כמיטב יכולתה לשכנעו כי אין כל צורך להשתמש בבדיחות ובהומור של אחרים. "לך ותציג את עצמך", אמרה לו ובכך גרמה להצלחתו ולמפלתו גם יחד.

פרשות אהבה. ידידיו הרבים מספרים ושל אלה טיפוס חברות ומשעשע יותר ממנו. הם התפעלו מכשרה-העבודה העצום שלו, מן העובדה שהוא אף פעם לא הכין את הופעתו מראש אלא איתלה אותן במקום והיה מסוגל להגיש מדי ערב הופעה שונה (מה שנותר ממנו הן הקלטות ההצגות), ומן התונויות שבה מרח את האמת על פני צופיו, שעה שאלה צחקו בקול, וגרמה היה להם כי זה משעשע מאד.

חייו הפרטיים של לגי היו מאושרים פחות. הוא התאהב בחשפנית, אהבה ש עליה לא התגבר כל חייו ואשר אימלה אותו. כי זו, אחרי שילדה לו בת, נתגלתה כלסבתית, ועזבה אותו בסופו של דבר. פרשות האהבה שקשרו אותו מאוחר יותר לכוכבות זמרות כמו פיי דאנאוי, טיוודי וולד או זמרת הג'ז אני רוס. לא השכיחו ממנו את הונו, אשתו, ובסופו של דבר נותר בודד, עד סוף חייו. במותו היה בן 40 בלבד.

10 שנים לפני ואטרגייט. כל עוד חי, היה ברוס נושא לוויכוח חריף, רדי פות מצד אחד ושבחים מצד שני. מותו לא הפסיק את הוויכוח. ספר שהופיע זמן קצר לאחר מכן, בשם ג'ורג' ורבותי, לגי ברוס, מתאר אותו כיצור חלני ודוחה, ואינו מותיר מקום כלל להומור או לנשמה של האיש.

ההצגה שהועלתה בשנה שעברה על ידי תום א'הרונס (במאי שיער המקורי), ה' מבוססת על קטעים ניבחרים מהופעותיו של לגי כפי שנישמרו בהקלטות. הציגה את הצד השני של המטבע — לגי הקדוש, הנביא, בעל החזון ודובר-האמת במידבר של שקרים. הצלחת ההצגה הובילה לסרט, שאותו כתב אותו אדם שהכין את ההצגה (ג'וליאן בארי), תוך כדי התקוות על שגשג אמו של לגי, עם אשתו-לשעבר ועם בתו קיטי (המתיידדת בימים אלה עם הזמר אלס קופר).

המטרה: להציג את התמונה המאוונת ו' האמיתית של מי שנחשב על-ידי רבים כאחד מחלוצי המהפכה המוסרית של שנות ה-60, מי שילגלג על היחסים בבית הלבן 10 שנים לפני ואטרגייט, ותקף את ויאט' נאם כשרוב המוחים של 70-68 היו עדיין בג'הילדים.

נמר אמיתי. ההסרטה לא היתה מלאכה קלה כלל וכלל. במשך שמונה שבועות, בסוף השנה שעברה, ישב הצוות כולו ועסק בחזרות. שלושה חודשים לפניכן דהר כבר דאסטין הופמן על-פני ארצות הברית כולה, ריאין את כל מי שהכיר פעם את לגי (הוא עצמו לא הכיר אותו), האזין לעשרות שעות-הקלטה והשתכנע אט-אט כי הוא מתאים לתפקיד.

"בהתחלה לא רציתי להופיע בסרט. כל העניין גיראה לי משונה. במקרים רבים, זוכרת שמו בלבד היתה מעלה דמעות ב' עיניהם של אנשים. אמרו לי שדע הבמה היה נמר אמיתי, ואילו בחייו הפרטיים היה נעים-הילכות וטוב-לב מאין-כמותו עד לי ימיו האחרונים, כאשר כפי שטני.

"הסמים שהוא נטל, סמרימרץ בהתחלה, גועדו להחזיק אותו על תרגילים ימים ולי לות רצופים, שבהם עבד כמטורן. אחרי כך נזקק לסמים אחרים, כדי להרפות את המתח. בפני קהל לא היה דבר שיכול להפחיד אותו. אבל מאחרי הקלעים היה מקיא לעיתים, מאימת הבמה."

הדיכאון והאימה. העבודה על הסרט הפכה את הופמן עצמו בברוטי כמעט באר תה מידה. מרבית הצילומים נעשו בלילה, במקומות שבהם הופיע ברוס (בסוף חייו נאלץ להסתפק במאורות-חשפנות מן הסוג

הנוקד והמשאבה

השוד המתוחכם (תל-אביב, תל-אביב, אנגליה) — סרט-פשע משעשע למדי, בתנאי שמאירים את ההיגיון בבית, ומוכנים לקבל את המושג על המסך ללא מחשבה שנייה.

מעשה בסוקר-יהלומים קטן מאמריקה וארוסתו המיליונרית, השודדים, "בתור מישחק" — יהלומים בשווי של 20 מיליארד דולר. הקורבן הוא מוסד מפוקפק אחד, המס' תיר יהלומים בכספותיו ומווסת את הוצאתם לשוק, כך שהמחיר יהיה תמיד מבוקר. היוזם, מיליארדר מטורף, דונם של מויראטי ובלופלד וכל שאר הסופר-נבלים של הספרות הבלשית.

שני הגיבורים האמריקאיים (צ'ארלס גרודין וגאנדיס ברגן) מבצעים את זממם בקלות מירבית, תוך שימוש במקרים, במשאבות-אוויר ושאר אביזרים מתוחכמים. גרודין, שאף השתתף בכתיבת התסריט, הכניס בו לא מעט בדיחות על חשבונו, והסרט מסתיים בדהירת מכוניות שלא היתה מביישת את בולט.

גם לחסידי כוכבים צפויות כאן הנאות רבות. ג'ון גיל גוד מבריק כאיש השולט על שוק היהלומים בעולם. טרוור הווארד מגיש פארוזיה גסה למדי של המיליארדר האקס-צנטרי, וג'יימס מייסון גונב את ההצגה בדמותו של פקיד

קאנדיס ברגן: שודדת פוטוגנית

גוסס המחליט, לפני מותו, להתנקם במימסד שבו לו כל חייו. אשר לגרודין וברגן, שניהם חביבים, חייכניים, ועסו-קים מאוד בטיפוס על גוגות, בנהיגת מכוניות ספורט ובתי-נוי אהבים לעת מצוא. למה לא, בעצם?

אדיפוס שמודיפוס

אמי אהובתי (אסתר, תל-אביב, ארצות-הברית) — הגברת ג'ואן האקט הסכימה, כנראה, להופיע בסרט זה, משום שכפעילה בליגה לזכויות האשה, האמינה כי זה יכול לעזור בתיאור לבטיה של אשה הנק' רעת בין אהובה לבנה. היא מגלמת כאן אלמנה, בעלת גלריה, אם לילד בן 10, ומוציאה מן הפה את הדיאלוגים השדופים והעלובים ביותר שיצאו אי-פעם מתוך רומן למשר' תות כלשהו. בנה העירני (סקוט ג'קובי), משוחח עם שמרפיתו על מינהגיימין באיי האוקיאנוס השקט, ורואה באמו, כמו כל גבר פאשיסט בהתהוותו, רכוש פרטי משלו. כאן מופיע בחייה של האם המאהב, רוברט קליין. זהו המטורף החמוד הקלאסי, המקסים בפיטופטיו האני-סופיים, מארגן טיולים בניו-יורק לתושבי המקום, מתנהג כנער שלא התבגר, ותובע גם הוא בעלות מוחלטת על האשה.

עד כאן, עוד מתקבל על הדעת איכשהו. אלא שכאן מתחיל ד"ר פרויד לבלבל את היוצרות וכידוע פרויד הוא האויב המושבע של שיחורור האשה (איך הוא העו לתאר אותן כחפצים בלבד בתת-ההכרה הגברית, ובכלל כקשור את הכל למיטה כאילו נשים אינן יודעות שום דברים אחרים?), ובכך, בגלל חזקטור המכובד, הופך הקשר בין האם לבן לתסביך אדיפוס, ואחרי שהצאצא עובר

האקט וקליין: פסיכולוגיה בגרוש

נסיון-נפל מיני (בגיל 10 הוא אינו מפיך את מלוא ההנאה משיגלו הראשון, משום שהוא חושב על אמא), מסתיים הסרט כסיפוראימים לכל דבר. מבויים בחוסר-דימיון בולט, כתוב ברמה אינפנטילית, צריך היה להיות פוטורומן והפך לסרט רק בטעות.

המשתמש בחומר של לגי תוך הבנה מלאה של מקורותיו, כתב העיתונאי נט הנטון, שהיה מקורב במיוחד לברוס.

הגיבת אמו: "אינני שלמה עם העובדה שהפכו את לגי לדמות מדוכאה כל-כך. דווקא שהיה מדוכא, הוא היה המצחיק ביותר. אבל הופמן הדדים אותי. והסוף... היה בלתי-צפוי. בפעם הראשונה אני מרגי-שה שלגי באמת מת."

האמת המרה. כיצד מסכימה הוליווד של היום להשקיע שלשה חצי מיליון דולר בסיפור חייו של מי שהיה לפני שמונה שנים בלבד מנודה וחסר-פרנסה? התשובה לכך, בטרנדיה של לגי עצמו. כל חייו האמיץ שאנשים היו מוכנים לשלם כסף טוב, על-מנת לשמוע את האמת על עצם במילים הבוטות, הגסות והחריפות ביותר שאפשר להעלות על הדעת. על טעות זו הוא שילם בסופו של דבר בחייו. מה השת-נה מאז? לא האנשים, אלא האופנה. ניבול-פה הם היום באופנה. מכתיבי האופנות השתנו — ולגי המת הפך גיבור.

עובדה. הרוב הדומם, שהסכים בזמנו לרדוף אותו, השליך ממישרתו לפני חוד-שיים את ריצ'ארד קוזה, פרקליט המדינה שהיה אחראי לרדיפותיו, ובחר תחתיו את רוברט מורגנטאו הליברלי. גורלו של לגי הגיע לא מעט עיתונאים ואגשי-דוח. חיוס, לצדד בשינוי. מעניין מה הית קורת אילו חזר האיש לחיים ואמר גם לאלה את האמת בפניהם.

היתה החביבה ביותר על כל צוות ההסרטה, ולא מעט מן השיטנה שהופנתה לפוסה. באה מתוך אהדה אליה.

הוא מתאכזר אליה. הם טענו, כאשר ראו כיצד משתמש הבמאי בויכרונות העגור מים ביותר של השחקנית (שארורה נהרג לפני ארבע שנים בתאונה, זמן קצר לפני נישואיהם), כדי להפיק ממנה את המישחק הרצוי לו. אלא שלואלרי לא היו טענות. ובסופו של דבר, הסתבר שהיא צדקה.

הופמן הצלילה. הביקורות שהופיעו ב' עקבות בכורת הסרט טענו, בין השאר, כי דמותה של הונו, אותה מגלמת ולארי, הופ' כת בסופו של דבר להיות בעלת מישקל כבד הרבה יותר מן הצפוי. מאידך, קפדנו-הו ש פוסה מוצאת את צידוקה המלא ב' שלמות הסכנית (שוב, לדברי הביקורת ה' אמריקאית) של הסרט. בשליטה המוחלטת בכל אמצעי הביטוי, ובאיכות הנדירה של צילומי שחור-לבן שהשיג עבורו הצלם ברוס סורטיס.

ואם כי הועלו טענות כנגד קוסמטיקה מיותרת של הדמות, היעדר כמה מהברקר' תיה המפורסמות ביותר, כמו האטריה על מישטר בתי הסוהר (נבואה לטרגדיית אתיקה?), ועל אייזנהאואר וניסון (נבואת וואטרגייט?) ועל השינוי כמה עובדות ב' חייו, הרי ידידיו ומקורביו של לגי מר' דים, כולם, שהופמן הצליח באורח מפתח להחיות את דמותו של הברדן האומלל. "זו הפעם הראשונה אני רואה מישהו

הבזוי ביותר, כי במקומות האחרים חששו מנוכחותו). חורף של לילות לבנים וקרים. תוך היזדהות עם מפחי הנפש של הדמות שגילם, הביאו אותו לדיכאון שכותה, עד שכל ראיון שנתן באותה תקופה נסב בצו' רה זו או אחרת על סוף העולם.

פוסה עצמו לא הנעים במיוחד את ה' אוירה. לאחר שה-1973 זכה בכל פרסי הבימוי האפשריים באמריקה: אוסקר ב' קולנוע עבור קברט, אמי בטלוויזיה, על הופעת-היחיד של ליוה מינלי וסוני ב' תיאטרון, על המחזמר פ'פ'ן, הוא ירד לחי ציוותו, בקפדנות ובדקדקנות שהוציאו אור' הם מדעתם.

"הוא מסוגל לצלם 30 פעם אותה הסצ' גה, ואחר-כך להזין אייה אגרסל עלוב בכמה סנטימטרים, ולהתחיל הכל מהתחלה, אמרו. על בימת-הצילומים פשטה הדיעה כי פוסה אחוז, בעצם, אימה פן לא יוכל להצדיק את התקוות שחולים בו, ולכן הוא מתעלל באחרים.

אישיות חייכנית אחת. הייתה ש' שמרה על מצב-רוח מרומם, פחות או יר' תה, במשך כל ההסרטה והיתה אלארי פרוי, כוכבת בית-מיטבהיים מט' 5, המגלמת כאן את הונו, חשפנית-חייו של לגי. מאחר שהתפקיד דרש ממנה, בין השאר, גלגל את רעותה (בללל הכיסי העומם שלובשת חשפניות באמריקה), היא התקנת מן ה' שערות צורת לב. אותה הוביקה על גלוייה ושלחה לפוסה כברכה. אישיותה החייכנית

על הצורות שמחן סובלת מחלקת החדר שות בטלוויזיה, נוספה בשבוע שעבר עוד אחת: גניבה.

הכתב הכלכלי של הטלוויזיה, אברהם ("קושי") קושניר הכין כתבה — אשר כל מי שראה אותה טען כי היא מועזת ועת בחריפותה — על מצוקה ועוני בעיקר בות המדיניות הכלכלית החדשה. סגניות שונות של אישי ממשל בארץ, אשר שמעו על הכתבה, שלא לשדר אותה, נידחו בחוקף רב הן עלידי קושניר והן עלידי הממונים עליו.

אולם הכתבה, שצריכה היתה להיות משודרת ביום השישי שעבר, במסגרת יומון השבוע, לא שודרה. כשבא עורך היר מן, מיכאל לימור, לקחת אותה כדי להעבירה לשידור, הסתבר כי היא נגנבה מעל שולחנה.

המישטרה הוועקה, אולם עד היום לא הצליחה לגלות מי גנב את גיליון הסרט. אחד המרואיינים בכתבה היה איש רשות השידור, ועובדה זו נמסרה לחוקרי ה' מישטרה.

מוניות בעשרות אלפי לירות

בעקבות דרישה שהועלתה בוועדת-הכס' פים של הכנסת, בעת שהכנסת דנה בתכ' ציב רשות-השידור, עומדת רשות השידור לבדוק את נושא המוניות של עובדי הרשות.

הסתבר כי המוניות עולות לרשות כמה עשרות אלפי לירות לחודש. הועלו טענות כי עובדים רבים מנצלים את זכות החתירה מה שלהם בתחנות המוניות, העובדות עם הרשות, עבור נסיעות פרטיות, וכי אין הקפדה על ניצול מלא של כל נסיעה במונית.

ייתכן שהבעיית תיפטר גם ללא בדיקה מיוחדת, מאחר שמוניות הבימה, העובדות עם מערכות תליאביב של הרדיו והטליוויזיה, הודיעו להנהלת רשות השידור כי אם לא ישולם להן החוב, שהרשות חייבת להן עבור ארבעה תחודשים תאחרונים, הן יחדלו לתת שירות.

ההודעה הפרטית של גיל

כעס רב מופנה בימים אלה אל מנהל מחלקת-החדשות הפורש, צבי גיל, בגלל הודעה פרטיונית שאותה הוציא גיל ל- עיתונות בשבוע שעבר.

דובר רשות-השידור ארי אבנר, ה' ציא תודעה לעיתונות, בה בישר על

עוזב גיל
ממנהל לדובר

בחירתו של דן שילון כמנהל מחלקת החדשות במקומו של גיל. ההודעה סיפרה את תולדות חייהם של המנהל הנכנס וה' יוצא ונמנעה מלחלק שבחים לגיל. גיל נקט יוזמה, וטילפן עוד באתו לילה למערכת כל העיתונים, ביקש להוסיף לתודעה המקורית כי הוא היה מנהל המחלקה הראשון שסיים כהונה בת שלוש שנים, וכי הוא העביר לדן שילון מחלקה טובה ומסודרת.

הודעה זו עוררה גיחוך בקרב העיתור נאים, היודעים עד כמה התנגד גיל לעזוב את תפקידו, וכמה רעועה המחלקה שעמד בראשה ואשר אותה העביר לדן שילון.

מורד רביב

"יש בית-שימוש"

באי בית העיתונאים, בית סוקולוב בתליאביב, נדהמו באחד מימי השבוע שעבר בראותם את כל מערכת תליאביב של הטלוויזיה ממוקמת במיזן נון הבית. 12 כתבים ו-20 אנשי צוות הפכו את המיזן למערכת-חדשות לכל דבר, תוך שהם מכריזים מרד נגד הנהלת הטלוויזיה.

הסיבה למרד היתה המצב העצוב בו שרוי מיבנה מערכת-החדשות של תליאביב. כשמבטים בבניין נדמה כאילו עומדים בפני חורבה עתיקה שבה הקירות פרוצים, חסרים חלקי גג,

מתחילים לחזור

בימים אלה החל משתלב בעבודת עריכת מהדורות החדשות אלימלך רב, מי שהיה לפני שנים מיספר מנהל מחלקת החדשות של הרדיו.

רם קיבל חופשה מרשות-השידור ויצא לוואשינגטון, כדי לשמש מנהל מחלקת העליית של הסוכנות היהודית שם. לפני חודשים מיספר הוא החליף עלידי עובד אחר של הטלוויזיה, יאיר אלדנר, וחזר לארץ.

גם חיים יבין עומד לחזור לארץ, לאחר שהיית של שנים אחדות בארצות הברית. יבין יעסוק הן בחדשות והן בהפקת תוכניות. בימים אלה כבר אין רי' אים את דיווחיו של יבין מניו-יורק, אלא את אלה של ממלא-מקומו יורם רונן. יבין עוסק עתה בהכנת מיספר סרטים לטלוויזיה, אותם יביא עימו לארץ.

פיחות אצל קרייניות-הרצך

למרות הצהרתו של מנהל הטלוויזיה ארנן צוקרמן, על כך שהוא מתכוון להפסיק את הופעתו המיתרת של קרייניות-הרצף בטלוויזיה, עדיין ממשיכות ברוריה זימרון וחברותיה, להופיע מדי-ערב על המסך הקטן.

מתברר שצוקרמן לא רצה להוציא לפועל את החלטתו בנייתו חד ומכאיב, והחליט לנקוט במדיניות אחרת, כדי למ' גוע טענות נגדו. הוא הורה לצמצם את תפקיד קרייניות-הרצף לאט-לאט, עד ש' הוא ייעלם כליל.

כבר היום אין קרייניות-הרצף מופיעות בין התוכנית האחרונה לפסקו של יום, ובין הפסקים למהדורות-החדשות המסכמת.

מילחמת רז בגיא

בגלל קינאה אישית ואינטריגות פני' מיות, עומד המשך עבודתה של הקריינית ברמית גיא, בפני סכנה. ועד עובדי החדשות של הטלוויזיה דורש מנהלת ה' טלוויזיה לא לאפשר לכרמית להמשיך להגיש מהדורות-חדשות.

המרד נגד הגשם

ללא מענה, בינתיים הסתבר גם, כי המכרזים לבניה עדיין לא יצאו. כשניסו אנשי תליאביב לברר היכן התעכב הכל, הם התרועעו בין סמנכ"ל רשות השידור אהרון מייזל לבין חשב הרשות משה ברם. כל אחד מאלה טען כי אין זה מתפקידו לדאוג לנושא, והטיל את האחריות על מישנה.

העובדים החליטו לקחת את היוזמה בידיהם. שני נציגי אגודת העיתונאים שהוזמנו לבנין, משה בריגור ו' יונה שיכוש, נתנו אור ירוק לאנשי הטלוויזיה לפתוח בכל סנקציה שתעלה בדעתם. העובדים החליטו לעבור ל' בית סוקולוב: "שם, לפחות, יש בתי-שימוש" אמר.

בסוף היום בו שהו בבית סוקולוב, באו בעלי המיזן אל רביב וביקשו ממנו לאסוף את אנשיו והציוד, כיוון שהטלוויזיה שיתקה את עבודת הבית כולו. רביב היה אובד-עצות. במהרה הסתבר כי הוא לא היה צריך לדאוג. נציגים של ההנהלה הגיעו בהולים, ומרבית הבעיות נפתרו. המיכרזים הוצאו, הובטח כי העבודה תסתיים במהירות, ובינתיים הועמד לרשות מח' לקת החדשות של תליאביב מיבנה גדול, סמוך למערכת, אשר קודם לכן שימש את מחלקת-החקירות של מס' ההכנסה.

העובדה שהמיכרזים לבנייה נחו על שולחנו של מישנה בתנהלת רשות השידור משך חודשים ארוכים הביאה מיספר נזקים רב ביותר.

מחיר הבנייה של המיכרזים והאולפן של מערכת תליאביב עלה בלמעלה מ-100 אחוזים. ציוד בשווי של מאות אלפי לירות, אשר שכב בגשם, ברוח ובאבק זמן כה רב, התקלקל. את חלקו אומנם מנסים עתה להציל, והוא נש' לח לירושלים לחיקונים, שיפוצים וניקוי, אולם אין ספק כי הנזק, בגלל הונחה זו, יהיה רב.

מסתבר כי גם ברשות השידור צריך להשתמש בנשק הכוח ובסנקציות. כדי להשיג דברים, אפילו אם הם דרישות ענייניות לצרכי העבודה, ולא דרישות שכו.

לא משלמים בטלוויזיה

שוב חלים עיכובים בתשלומי רשות ה' שידור לעובדי-החוק של הטלוויזיה. למ' רות שלפני כחצי שנה ניסתה רשות השידור להתלות במחשב, בנסותה להסביר את עיכובי התשלומים, והבטיחה כי תוך חודש יוחבוקו העיכובים, יש צלמים ומפי' קים רבים, אשר שכרם מולן כבר ארבעה וחמישה חודשים, וכל פניותיהם אל חשב הרשות, משה ברם, נדחות בלך-ישוב.

את הפרשה תחל מגלגל מנשה ("מנשה'") רז, אחד הכתבים בטלוויזיה, אשר חשקה נפשו גם הוא להגיש את מהדורות מבט. דרישה זו של רז נדחתה עלי-הסף עלידי מנהל הטלוויזיה, ארנן צוקרמן, משום שלדעתו ולדעת אחרים במחלקת החדשות, אין רז קורא די טוב כדי להגיש את מבט.

רז לא ויתר. הוא פנה אל ידידו, עמוס אריב, הכתב הכושל של הטלוויזיה ב' כנסת, המשימש גם כיושב-ראש ועד עובדי החדשות בטלוויזיה, והם החליטו לפתוח יחדיו במילחמה כנגד כל מגישי מבט אשר אינם חברים במערכת-החדשות.

ארבל ניסה לעשות נפשות לרעיון זה, כאשר ברור כי המפסידה העיקרית ממנו תהיה דווקא אחת הקרייניות הטובות ביותר בטלוויזיה, כרמית. הוא ביקש מעוב' דים רבים לתמוך בדרישתו, ואף רצה לכנס ישיבת עובדים מיוחדת, כדי להחליט לדרוש מהנהלה שרק לעובדי מחלקת החדשות יותר להגיש את מבט.

בינתיים חוקפאה הפעילות סביב נושא זה משום שדן שילון, המנהל הנכנס של המחלקה, הביע את דעתו נגד רעיונם של רז וארבל. אולם השניים הבטיחו להמשיך במאבק.

הגיב על כך מישנה מהעובדים הוותיקים של מחלקת-החדשות: "אילו היו מנשה רז ועמוס ארבל מפנים את מאמציהם לשיפור פני כתבותיהם, במקום להיחלם בכרמית, שכבר הוכיחה את עצמה בניגוד להם — אולי הטלוויזיה שלנו היתה מיקצור עית יותר."

המינוי הוקפא

ייתכן כי לא ימונה רכז מערכת-חדשות בטלוויזיה במקומו של אלי ניסן, אשר עזב את תפקידו מאחר שלא קיבל את מינוי מנהל המחלקה.

הרעיון הראשון היה לתת בידי שמעון טפליר את מינוי רכז-הכתבים, אולם נראה כי דן שילון, המנהל החדש של המחלקה, החליט לא למנות בינתיים אף אחד לתפקיד זה, כדי לא ליצור מתחים במחלקה כבר בימי הראשונים בתפקידו.

קריינית גיא
אינטריגות אישיות

רחל מרחלת על כל העולם

מה שמעיק על השגריר

מי מכיר חתול שחור?

אני באמת מרחמת עליו, על שגרירנו. מי שראה או שמע אותו בזמן האחרון. עשוי היה לחשוב שבעיות מדיניות הן הבעיות היחידות המטרידות אותו. אבל זה לא בדיוק כך, מסתבר. זה שהוא שגרירנו עדיין לא משחרר אותו מבעיות אישיות. האיש נשוי בארשר ועושר, ואב לשני ילדים שאותם הוא אוהב מאוד. והנה, בתוקף תפקידו נסע יום אחד לאחת מארצות חוץ-לארץ, בתוקף אותו תפקיד היה זקוק גם למזכירה.

שכן לאנשים עסוקים שכמותו מספקת המדינה מין שירות שכוה, שמזכיר לו כל מה שהוא שוכח. אלא שמסופקני אם המדינה התיימרה לספק לו יותר מאשר שירות מסייע גרידא. אבל מה לעשות, רצה המיקרה והמזכירה לא רק שהיתה צעירה, אלא גם יפה ואפילו אינטליגנטית לעניין. חשוב רק שלא ארכו הימים והלילות, ושגרירנו ומזכירתו החלו מאותתים סימני חיבה זה אל זה, מעל ומעבר לדרישות התפקיד.

הם היו נשארים לעבוד במשרד עד לשעות הלילה המאוחרות. הם סעדו ביחד במסעדות יוקרה, נפגשו במסיבות-קוקטייל של שגרירים אחרים, ועוד עיסוקים שראויים לזכירה. וכמה שהאריך שלנו קטנטנה, כך גם שגרירנו ויחיתנו בח"ל, ואת הסוד אי-אפשר היה להסתיר עוד. כך נוצר המצב המוכר של כולס-יודעים-כולם-מדברים, חוץ מי האשה. אלא מה, במקרה של שגרירנו הנ"ל זה לא לקח הרבה וגם לאשה נודע, בייחוד לאור העיבודה שזוהו משולש צמוד מאד. מה ויליד יום אינני יודעת, שכן במיקרה

אפשר היה לחתוך את האוויר בסכין. הקהל עצר את נשימתו, ואילו הפסנתרן הלוי פניו בידיו ופלט בקול חלוש: "אוי". הקהל עודד אותו במחיאות-כף, אך הפסנתרן הפסיק את מחיאות-הכפיים בתנועה חד-משמעית, שב והניח את אצבעות ידיו הארוכות על מנענעי הפסנתר והמשיך לנגן את היצירה כאילו לא חדל לפתע, שניות אחדות קודם-לכן.

היה זה הפסנתרן מינדרו כץ, שניגן את הפנטסיה לסוגה כרומטית בקונצרט ליצירות באך שהתקיים במוזיאון תל-אביב, בהשתתפות תזמורת חולון. למינדרו כץ קרה מה שקורה לעיתים נדירות לפסנתרנים — הוא פשוט התבלבל.

למותר לציין שעם תום הקונצרט הוא

שלפניו מדובר באהבה אמיתית. בינתיים הוא כל-כך מוטרד בבעיות המדינה וכולי, עד שבעיותיו הפרטיות ייאלצו להידחק בינתיים לקרונות.

אה, כן, שכחתי לספר לכם. המדינה אולי לא התערבה בזה, אבל משהו שיש לו השפעה כאן או שיש לאשה השפעה עליו, כן התערב. המזכירה הוחזרה ארצה, והחלה לעבוד כאן, אבל לא לזמן רב. כעבור זמן קצר התפטרה ממשרתה כי עובדת-ממשלה וחורה, על השבונה הפרטי, במקום מושבו של השגריר בחו"ל. ככה זה, רבותי. במדינה דמוקרטית, כל אחת יכולה לעשות מה שהיא רוצה. אפילו לאהוב.

כשזה טוב, זה טוב

את שאולי וייצמן העלתה לכותרת הרכילות רוזנת אמיתית לגמרי, לא פחות ולא יותר. כן, נכון, הרוזנת כריסטיאנה פאלוצ'י, שאיתה ניהל שאולי, שהיה אז בן 18, ידידות הדוקה מאוד. אחר התגייס הצעיר, בנו של אלון (מיל). עזר וייצמן, לצבא, ואחר-כך השתחרר. בשנים האחרונות עברו עליו צרות מצרות שונות, לא עלינו, אבל לאחרונה שוב הכל בסדר אצלו. עובדה. ביחד עם ידידו, צביקה שפיר, בנו של ראש אג"ם הרצל שפיר, פתחו השניים בית-חם מקסים בנאות-מגן שברמת-השרון. בית התה, הנוכח לפופולריות רבה אצל החבריה הצעירים של צפון תל-אביב ואזור רמת-השרון, ראה בין כתליו ערב אחד גם את הקריינית שוש עטרי, אחותו של יונה וגלי.

מפה-לשם נקשרו יחסי-ידידות עמוקים בין שאולי ושוש, ולמרות שהם מלכירים כבר, לדברי שאולי, מזה ארבע שנים וכל הזמן היו סתם ידידים. הפכו השניים בחודש האחרון לצמד בל-יפרד. לא, זאת לא אהבה מי יודע מה, סתם כיף להם ביחד. וכל זמן שזה טוב או זה ימשך, וכשזה יפסיק להיות טוב, אז זה יפסק — בדיוק כמו כל דבר אחר בחיים. כך, לפחות, אמר לי שאולי, ואני בהחלט מאמינה לו שהוא מתכוון למה שהוא אומר.

שאולי וייצמן ושוש עטרי
לא אהבה — סתם כיף

היא ומינדרו כץ ניראו במשך תקופה ארוכה בכל מקום, ובייחוד. זה שבאופן ריש"מי הוא היה גם הממחנך המוסיקלי שלה, זה רק הדיק עוד יותר את הקשרים ביניהם. אז אולי מכיר משהו את החתול השחור שעבר ביניהם?

מעוללות

הזמרים-הנהגים

מה שקורה להם לאחרונה, לזמרים היחוסים בצילו של האמרגן שלמה צח. לפני מספר חודשים, כזכור, עלתה הזמרת אילנית, אשתו-לשעבר, עם המכונית שלה על בית בחולון, ופצעה קלות כמה מיושביה. ואילו ביום הראשון לפני שבוע, ב-6.00 לפנות-ערב, עלה הזמר בועז שרעבי, עם מכוניתו-שלו, על זקן שעבר ברחוב דיונון ופצע אותו.

בועז, שנסע באיטיות על הכביש הי

בועז שרעבי
נר בבית-הכנסת

רטוב, הבחין בזמן בוקן שביקש לחצות את הכביש וניסה לסטות. כדי לא לפגוע בו, אבל הזקן קפץ משום-מה אל בוקן גלגלי המכונית וגדרס.

בועז זינק מייד מתוך המכונית, והחיש את הזקן לבית-החולים איכילוב, שם קיבל הפצוע עזרה ראשונה. בועז הנרגש, שזכה לטפחות-שכם מהאחיות ולשבחים על טוב ליבו ומצפונו הרגיש, הכריז בקול נרגש: "זה אני שדרסתי אותו, זה אני!" מייד אחר-כך הלך בועז לבקר אצל בני-מישפחתו של האיש. שם נודע לו כי מצבו של הפצוע אינו חמור, לכן מיהר להדליק נר בבית-הכנסת ולומר כמה מילות ברכה על מזלו הטוב.

זכה למחיאות-כפיים סוערות ולטפחות-עידוד על השכם. כי התבלבל או לא — מינדרו כץ הוא פסנתרן מצויין שבאמת העניק בערב ההוא חוויה הדיפעימית לכל מי שהיה שם.

בכלל, מינדרו כץ זה הוא לא סתם פסנתרן, הוא באמת טיפוס. הוא גר בהרצליה-פיתוח, ממש ליד הבית של השחקנית חנה מרון ובעלה הארכיטקט יעקב רכטר. ביחד עם האמא שלו, ושל תחשבו שהוא איזה ילד או משהו חסיד-חלילה, הוא כבר בן 50 תודה לאל.

לנגן הוא אוהב דווקא בחושך. אותו לא יראו מנגן באור, אלא-אמ"ן, באולסי הקונצרטים.

אחד הרברים השמורים ביותר בחייו של מינדרו כץ הוא יחסיו עם בנות המין היפה. אבל אני, בתוקף תפקידי, עליתי גם על זה. פשוט, ענייניו אותי כהוגן. אז בזמן האחרון שמתי לב שמשום-מה לא רואים אותו יותר עם הפסנתרנית העולה-חדשה מרומניה ברמן אור. כרמן, שהיא בת 25 וגדולה עליו קצת במימדיה, שכן יש לה בערך מטר-שמונים גובה לעומת המטר-שישים שלו, נחשבת כפסנתרנית-יבחסד, ומבלה את זמנה במסע-עיתונות ברחבי העולם וגם עם הי תזמורת הפילהרמונית שלנו.

רקותי

על רמה

היא תמיד היתה אחת מאלו שכשאתה רואה אותה, אתה לא בדיוק חושד בהן שהן עושות יותר מכפי שנראה עליהן. כי להיות גם חתיכה לא-נורמלית וגם בחורה מבריקה, זה — תסכימו אתי — קצת בלתי-רגיל. אלא שלרחל רמתי זה לא הפרע באופן מיוחד בחיים שהיא גם חתיכה גינגיית לא-נורמלית ובעלת רגליים ארוכות, וגם אדריכלית כישרונית ועסוקה מאוד.

להיפך, זה רק עור. ראשית חוכמה היא היתה נשואה לבנקאי הישראלי היושב בציריך אורי רמתי, שהספיק ביי תניים להתחתן פעם נוספת, עם רקדנית בשם נטע, ואפילו להתגרש ממנה. לפני שמונה שנים נסעה רחל לניו-יורק, וכמו שאתם מבינים היא לא ביקרה שם את זמנה לריק. היא המשיכה והשתלמה בלימודי האדריכלות ועבדה בעיריית ניו-יורק.

ראש-העירייה לשעבר, ג'והן לינד-סיי, שהוא יהודי וחתן לא-קטן בזכות עצמו בשביל הגיל והמעמד שלו, הוא גם ידיד קרוב של רחל, והיא אפילו מחזיקה תמונה שלו בחדר האמבטייה שלה. אני לא חושבת שזה בגלל הידידות שלה עם ראש-העיר לשעבר, בהחלט לא, אני דווקא חושבת שזה בגלל הכישרון שלה שהיא מונתה בשבוע שעבר כאדריכלית ומתכננת ראשית של עיריית ניו-יורק, ואם זה לא היא בקאריירה, אז מה כן?

חופשה בלונדון

לוחטים בלונדון הקרה, עד שתמה החופשה והתיאטרון קרא לשחקניתו לשוב ארצה. אם אתם חושבים שתום החופשה היה הסיבה היחידה לכך שהשחקנית ויתרה על הבמאי לטובת התיאטרון, אינכם אלא טור-עים.

כי בנמלה-התעופה עלי-שם בן-גוריון חיכה לשחקנית, ברידתה מהמטוס, הגבר שאיתו היא חולקת את חייה מזה חמש שנים. מי שמכיר אותו גבר יודע, שהג'ל לא היה מרשה בשום אופן לאשה של חייו לנסוע ללונדון לבדה, אילו העלה על דעתו שהיא תבלה את חופשתה השנתית בחב"י ותו הצמודה של משהו אחר.

וסבורה שהחשב הכללי הוא מטורף

כל אמתיבנייה. אליעזר קפי לן, מי שהיה אז גיבור ההסדרות ואחר-כך שרהאוצר, הזהיר את לבון לספר על כך לרוזה כהן, שהיתה אז עסקנית בהסדרות, כדי שלא תידרוש את הכסף שנאסף בצור רה זו. סך 1500 לירות, לצרכים סוציאליים. רוזה כהן, שממנה פחדו, היא אמו של מי ש-ממנו פוחדים היום, ראש-הממשלה יצחק רבין.

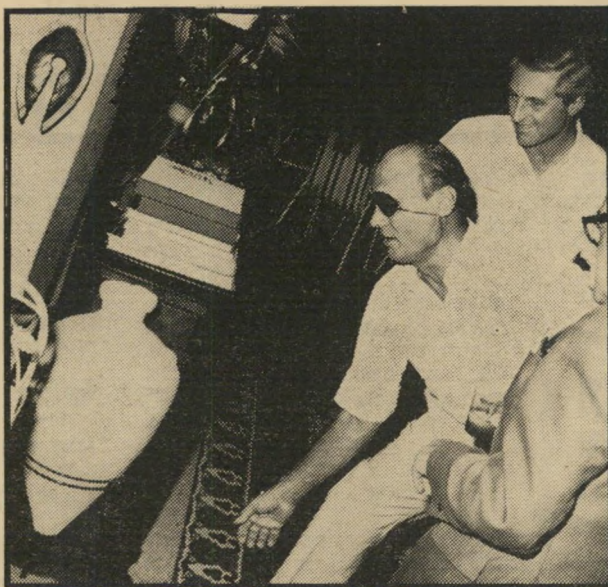
מסתבר, כי ח"כ אורה נמיר נאמנה לתפקידים המורכבים עליה. בין השאר היא עורכת פירסומת למינוח הכנסת. נמיר עומדת בראש ועדת חב"ר-כנסת האחרים על מוסד זה. בשבוע שעבר שוחחו ב"ניהם עוזרו של שרהמישפ"טים, ויחאל גוטמן, עם מר-כירת סיעה מוקד בכנסת, גא"ל ל"ה אליהו. השניים ישבו על ספסלי המומחים בכנסת, הנמצינים מאחרי השורות האחרות. נות של חברי-הכנסת. שיחתם הפריעה לנמיר, היושבת בספסלים האחוריים, שפנתה אליהם בכעס: "אם אתם רוצים לדבר, תלכו למינוח!"

שרהתיירות משה קיל התארח בשבוע שעבר בתוכנית בירה ומצב רוח במועדון התיאטרון בתל-אביב. לאחר ש-הסתיים הראיון עימו, סירב קיל לעזוב את הבמה ולפנות אותה למראיין הבא, אל"מ (מיל) רם רון. הוא החל לשנות מ"בקבוק-הבירה שהיה מונח ל-פניו, בירך את הקהל בברכת "לחיים", ויצר כחמש דקות הפסקה-מאונס בתוכנית. רק ל-אחר שהקהל החל לצחוק בקול.

באוניברסיטת הנגב עבר בא-ווירה מתוחה ביותר, כשהסטוריסטים תוקפים את שני הדוברים גם יחד. פעיל הגיב בזעם על דברי הסטודנטים, קרא ל-אחד מהם "שוואנק", ולבסוף הודיע למנחה, העתונאי מר-דני ארציאלי, אשר ניסה למתן אותה, כי לעולם לא יר-פיע עוד בהנחייתו. מודעי, לי-עומת זאת, התעקש להסביר ארוכות לצעיר משכונת-עוני את העקרונות המדעיים של כלכלת המדינה, אך לא הצליח לעמוד מול התשובה הפשוטה של הצעיר: "לנו אין מה לא-כול!"

השפה הגרמנית מלאה מלכודות — כך גילה לאחר-נה כתב הטלוויזיה בגרמניה, רון ביישי, שהשתדל ל-מוד את השפה בתוקף תפקידו. בבקרו במיסעדה מהודרת, בי-התפריט הגרמני לידיו בביטחון רב, אך לא הבין את הכתוב בו. כדי לחפות על אי-ביטחונו ה-לשוני, הזמין לכל המסובים את המנה היחידה שהבין — אוו. כשהגיעו המנות, אחרי עיכוב ניכר, נסתבר כי ביישי החליף את המילה "גאנו" (אוו) במי-לה "גאנק" (שלם) — וכל אחד מיושבי השולחן קיבל חזירון שלם.

בספר קורות גג, שפיר-סם בימים אלה מי שהיה מנהל שיוכן עובדים משך שנים ר-בות, זליל לבון, אחיו של מי שהיה שרהביטחון פינחם לבון, מספר לבון כי בשנת 1932 גבתה חברת שיוכן (קוד-מחה של חברת שיוכן עובדים) מקוני הדירות חצי גרוש על

משה דיין היה אורחו של ראש עיריית תל-אביב, שלמה דיין, התפלא למצוא כד עתיק בחדר האורחים, והסתער עליו מייד עם כניסתו לחדר, כדי לבדוק אותו מקרוב. למרות שלצי' יש רק כד אחד, ולדיין עשרות, גילה דיין התעניינות דווקא בזה.

ורטמן, ושאל אותו: "האם את 1000 הלירות שאומרים ש-עופר נתן מתנה לשולמית אלזני, הוא לקח מתקציב-הב-נייה של כפר-שמריה?" אלזני מתגוררת שם.

שולמית אלזני עצמה, השוהה עתה בניו-יורק, הגיבה על הסערה שפרצה בארץ ב-עיקבות השמועה על המתנה שנתן עופר לבנה בחתונתו: "ה-חשב הכללי חיים שטסל צ-ריך לחפות על כל מיני חשבו-נות שמגיעים לו, שעליהם הוא לא יכול לעשות עניין, אז הוא ניספל ל-54 לירות שעופר נתן לנו. החשב הכללי פשוט מטורף!" אלזני הודתה כי הצ'ק לא היה אישי של עופר, אלא נשא עליו שתי חתימות, כפי שנהוג לגבי צ'קים של משרד-דים ממשלתיים.

תת-אלוף דני מט, נשיא בית-הדין הצבאי לעיר-עורים, התבקש עלידי אשתו נריבה מט, בוקר אחד, להפ-עיל ממטרת-צינור בגן ביתם, לפני שהוא יוצא לעבודה. מט אומנם עשה כן, פתח את הברו, אך המים סירבו לצאת מהצי-נור. נהגו של מט, שהיה במ-קום, ראה כי הצינור התקפה ורצה לשחרר אותו, אולם מט צעק עליו בבהלה: "עזוב! מיששו מהשכנים מצין! אחר-כך הוא יילך ויגיד שאתה עובד אצלי בגינה!"

בדיון שנערך בישיבת סיעת המערך בכנסת בנושא משכורות ואש"ל חברי-הכנסת, התעורר ויכוח חריף, שהופסק עלידי ח"כ צבי גרשון, אשר טען: "אני מבין כשמת-ווכחים על שלמות הארץ, אבל איך אתם יכולים להתווכח על שלמות המשכורת?"

כשיצאה בשבוע שעבר ח"כ מפ"ם השמאלנית, חייקה גרוסמן, נגד החלטת הממשלה בדבר ההתנחלות התעשייתית במעלה-אדומים, קרא לעברה ח"כ (לי"ע) יצחק גולן: "חיי-קה, איך את יכולה להתנגד למשהו שהוא אדום?"

ויכוח בין חברי-הכנסת יצחק מודעי ומאיר פעיל

שר האוצר, יהושע רבינוביץ, התהלך במסדרון נות הכנסת, שלוב-זרוע עם ח"כ הליכוד ד"ר יוחנן בדר. לפי-תע נפלו מכיסו של רבינוביץ על הריצפה מטבעות בערך של כשלוש לירות, מבלי שהוא ש-ליבו לכך. אחד הסדרנים מהיר להרים את המטבעות ולרוץ אחרי רבינוביץ, כדי להחזיר לו את הכסף. רבינוביץ הופתע, וטען: "זה לא כסף שלי. לי אין אף פעם כסף. זה אולי של בדר." למרות הכחשתו, לקח לבסוף את המטבעות.

בפגישות שנערכו ב-בוע שעבר בין מזכיר האו"ם קורט ואלדהיים לבין שר-החוץ יגאל אלון, עלה על שולחן הדיונים אחד הסעיפים שבהסכם הפסקת-האש עם ה-סורים, אשר ואלדהיים טען, כי ייתכן שהסורים אינם מבינים אותו היטב. היועץ המישפטי של משרד-החוץ, מאיר רון, שהשתתף בפגישות, טען בפני ואלדהיים: "לא ייתכן שהסו-רים לא הבינו את הסעיף הזה. אני מכיר את היועץ המישפטי של משרד-החוץ הסורי, מר-מוז טרזי. הוא אחד המישי-פטינים המבריקים בעולם, ולא ייתכן שהוא לא מבין סעיף כל-כך פשוט."

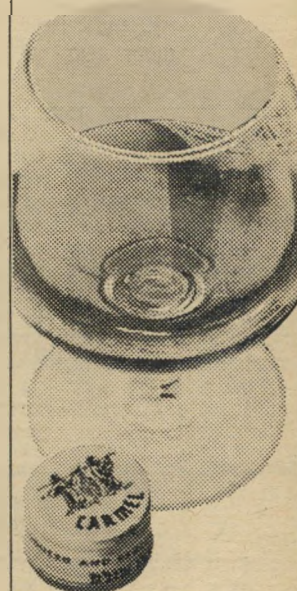
באותו יום בו התקיימו השיחות עם ואלדהיים היה יג-אל אלון עצמו מתוח ביותר, והתבונן ללא-הרף בשעונו. כי-שהסתים החלק הראשון של השיחה, נפרד אלון במהירות מואלדהיים, ומיהר למישכן ה-כנסת, כדי לשמוע את נאומו של ח"כ משה דיין, שתקף בחריפות את אלון. אלון הצליח להגיע רק למישפטים האחר-ונים של הנאום, רץ מהר חזרה למשרד-החוץ, כדי לקיים עם ואלדהיים שיחה נוספת.

ישיבת סיעת המערך, שנערכה ביום השלישי האחרון, דנה בתוכנית החומש של מיש-רד-השיכון, שרהשיכון אבר-הם עופר ניתח בפני חברי-סיעתו את התקציבים השונים שיינתנו לבנייה, לכל איזור ב-ארץ. אחד העיתונאים שלא פתק ליושב-ראש הישיבה, משה

לאנשים הנכונים

777 ברנדי בינלאומי

כרמל מזרחי מיקני ראשון לציון וזכרון יעקב

אלכסנדר ויסקינד

אחד העלמים הוותיקים בארץ, צילם ב-שבוע שעבר במישחק הכדורגל בין קבוצות בנייהודה והכוח רמת-גן, אשר נערך על מיגרש בנייהודה והסתיים בתוצאה 2:1. ויסקינד החליק על הבוץ שהיה במיגרש, נפל נפילת-צלמים ידועה, על יד ימין, כשהוא מגן על המצלמה שבזרוע השמאלית. הוא צולם עלידי צלם-עיתונות אחר, אריה קנפר, שהיה גם הוא שם.

עזב קול את הבמה כשמנחה התוכנית **יעקב** ("יענקלח") **אנמון** מסביר לקהל: "אתם רואים כמה קשה להיפרד מ' כיסא'?"

באותה תוכנית סיפר קול, כי אין לו לישכה בתל-אביב, וכי "מי שרוצה לדבר איתי, יכול לבוא אלי למישרד בירושלים" מישור מהקהל קרא לעברו: "או למלון דן!" — ברמזו לכך שקול מתגורר במי-

כספים למען השרים המיסכנים והרעבים של ישראל.

באותה ישיבה סיפר פלומין לחברי ועדת-הכספים את הבדיחה על האיש שהגיע לתחנת-דלק וביקש שימלאו לו דלק בסכום של 10 לירות. הר מוכר פנה אליו ושאל: "איפה המצית שלך, אדוני?"

תקרית בלתי-נעימה אירעה בשבוע שעבר בין עור-

בנימין ג'יבלי

מי שהיה אלוף-מישנה בצה"ל והקצין הבכיר ב"פרשה", וכיום מנהל מיפעלים הסתדרותיים גדולים, היה אחד האורחים במסיבה שערכה הפסלת אילנה גור (מתחבבת עם ג'יבלי בתמונה) לכבוד חנוכת ביתה החדש ביפו העתיקה. כמה ימים לפני-כן הוצב פסל-השואה של אילנה ב"יד-ושם" בירושלים. "השואה הפכה לעסק מכניס", התלוצץ במסיבה החמשירן ידיד מנוסי, כאשר העיתונאית תמר מרוז מתקנת אותו: "זה הפך להיות עסק העתיד". בין המשתתפים הרבים שהיו במסיבה העליזה בלטי מנת-החלב המפורסם, ד"ר דני גור, אחי בעלת-הבית, בעלת הגלריה רות חפר עם בעלה חיים, עמוס אטינגר עם רעייתו העיתונאית תמר אביר, והפסיכיאטר ריצ'ארד קורנהאוזר (מציץ מאחור).

לזן-הפאר כמה ימים בכל שר בוע, ומזמין לשם אנשים. קול התרגן, הסמיק והשיב לקורא: "אל תאמין למה שכתוב בעי-תונים! אני מרוויח רק 1800 לירות לחודש, שמונה אני משלם 300 לירות מיסים עירוניים. לי עומת זה אני מכיר עיתונאים שמקבלים ארבע משכורות: אחת מהעיתון שלהם, אחת מ'עיתון בחו"ל', אחת אולי מה'רדיו והטלוויזיה', ועוד אחת אני לא יודע מאיפה." קול לא ציין כמה הוא מקבל לחודש כהר צאות.

שתי שאלות, שהוצגו לקול באותה תוכנית, לא שודרו אחרי-כן ברדיו. אחת נגעה בקישרי משרד עורכי-הדין של חברות-לסיעה, השר גרעין האומר, עם בעלי בתי-מלון גרמניים בתל-אביב, המקבלים הלוואות ממשרד-התיירות. הר שגיית היתה על תפקיד חדש במשרד-התיירות, שאותו סי-דר קול לח"כ יהודה שערמי ממפלגת, לאחר ששערי חדל לכהן כסגן-שר.

חברי ועדת-הכספים של הכנסת, אשר דנה בשבוע שעבר בהוצאות השרים, הופתעו כאשר ח"כ (ליכוד) **יחזקאל פלומין** העביר ביניהם עצומה, שקראה לארגן יום-סרט לאיסוף

o.b.

הטמפון הקטן שכבש את העולם

(1,400,000,000 טמפוני o.b. נמכרו בשנה שעברה ב-106 ארצות)

היי חוכמיה עם או-ב

טמפון o.b. הטמפון הקטן, הנוח והבטוח ביותר בעולם נותן לך הרגשה משוחררת וחופשית. תוכלי ללבוש מכנסיים קצרים והדוקים או ביקיני. תוכלי לרקוד, לטייל, לטבול באמבט ולרחוץ בים בבטחון מלא.

נושך ספיגה הטוב בעולם מבטיח אטימה מוחלטת

לטמפון o.b. העשוי צמר גפן כבד כושר ספיגה שאין לאף טמפון. לעומת טמפונים אחרים המתארכים עם הספיגה, טמפון o.b. מתרחב עם הספיגה ולכן, ככל שהוא סופג יותר כן הוא סוגר טוב יותר את פתח הנרתיק ומונע כל תזווה או דליפה. (טבלי טמפון בכוס מים ותיווכחי בכושר הספיגה המצויין שלו).

טמפון o.b. חוסך יום במחזור ומונע ריח רע

טמפון o.b. סופג את הדם מיד עם צאתו מן הרחם לכן, הוא חוסך לך יום במחזור החודשי כיוון שבאופן טבעי, עושה הדם את דרכו ההוצאה במשך 24 שעות. האטימה המוחלטת של הטמפון o.b. מונעת היווצרות ריח רע הנגרם כתוצאה ממגע הדם עם האוויר.

טמפון o.b. נוח ביותר לשימוש

טמפון o.b. קטן משפתון ולכן קל ונוח לשאתו בארנק. טמפון o.b. נכנס לתוך גופר בקלות תוך שניות בעזרת אצבע — הגשארית נקיה! ללא כל אבזר עזר שיש צורך להפטר מהם לאחר השימוש.

טמפון o.b. מתאים למבנה האנטומי הפנימי

טמפון o.b. תוכנן ופותח ע"י צוות גינקולוגים מומחים, כך שיכנס עמוק לתוך הנרתיק לאיזור בו אין עצבים רגישים הגורמים לכאב, או אי נוחות.

היי-טכנולוגיה ולנערות צעירות

החידוש הבלעדי האחרון של o.b. הוא טמפון מיני המיועד לבתולות ולנערות צעירות. עם o.b. מיני אין כל חשש לפגיעה בקרום הבתולים, כיוון שהוא כה קטן ונכנס בדיוק לפתח בקרום דרכו עובר הדם. (במקרה של כאב קל בשימוש הראשון, יש לרחות השימוש ב-3-4 חודשים).

o.b. 3-דרגות מפיגה

נורמל — למרבית הנשים.
מיני — לנערות, לבתולות ולנשים עם דימום מועט — בעיקר בימים האחרונים של המחזור אצל נשים המשתמשות בגלולה למניעת הריון.
אקסטר — לנשים עם דימום רב בעיקר ביומיים הראשונים של המחזור.

חדש

העולם הזה

מאחורי הקלעים של המשבר בעיריית ת"א

בגלל
צעירה
זו
עמד
צ'יצ'
ליפול